

PAVEL CORUȚ

Cu mintea rece și inima caldă

Atenționare

În prima parte a acestei cărți, veți întâlni persoane și activități cunoscute din viața publică, alături de personaje și acțiuni inventate de mine. Vă rog să nu confundați persoanele și activitățile reale cu cele imaginate, să vă folosiți gândirea omenească pentru a separa adevărurile de ficțiuni!

Pavel Coruț

Ilustrația de copertă – *Mavrela Elena Coruț*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CORUȚ, PAVEL

Cu mintea rece și inima caldă / Pavel Coruț.

— București: Editura Coruț Pavel, 2005

ISBN 973 - 9225 - 65 - 9

821.135.1 - 31

Ne-am săturat de fitile!

Dorm adânc, fără griji, pe patul cabanei de vânătoare. Sentimentul de siguranță indus de prezența mai multor agenți ai Uniunii Europene, francezi și germani, m-a moleșit. Visez o zi de vară, cu aerul fierbinte vibrând deasupra lanurilor de grâu auriu. Pomii, moleșiți de căldură, dorm cu crengile îndoite de prea plinul rodului. Imaginea pașnică, din satul bunicilor, s-a strecurat din vreo tainiță a creierului, unde s-a ascuns în copilărie.

Cel veșnic treaz din mine îmi întrerupe visarea. Mă informează aproape calm:

— Varain, dușmanii se apropie!

Cum ne-au dibuit atât de rapid? mă întreb eu, rostogolindu-mă din pat. Indianul Corday sare odată cu

mine, de parcă am fi frați buni.

— Alarmă! rostesc eu cu voce aspră. Scoală-i pe toți! Corday se mișcă fulgerător printre paturi, trezind grupa de comando. Eu îmi extrag din bagaje o sculă nou-nouță, primită în dar de la Warburich. Un dispozitiv de paralizat inamicii, pe o distanță de circa un kilometru.

— Gata de luptă! mă anunță indianul că toți membrii grupării de incursiune s-au trezit și-au pus mâna pe arme.

— Ieșiți prin spate, către pădure! îi îndemn eu. Apoi, învăluți-i!

— Îi simți? mă întreabă Jean, din întuneric.

— Îi și văd, îi răspund eu. Vin desfășurați, în semicerc, dinspre nord-vest.

Zdrang! îmi completează o rachetă răspunsul. Oblonul din stânga a sărit în țândări. Instinctiv, îmi extind biocâmpul și sar către dreapta, să opresc ploaia de schije. Urmează explozia și sute de ace fierbinți se înfig în câmpul meu energetic extins la maxim. Mă clatin pe picioare, nehotărât. Primul impuls mă îndeamnă să plec după amici. Rațiunea, rece și calmă, mă forțează să mă arunc lângă zid, sub gaura produsă de spargerea oblonului. Concomitent, o șuviță psihică pleacă în cercetare, direct prin zidul cabanei. Inamicii sunt la mai puțin de o sută de pași. Meseriași, după câte observ, dacă lupta poate fi considerată o meserie. Toți, îmbrăcați în costume de camuflaj și cu armament ușor la vedere. Următoarea rachetă de lansator suieră amenințător pe deasupra mea și face praf tot fundul cabanei. Flăcările se întind flămânde, peste mobilierul zdrențuit. Adversarii au folosit un amestec incendiar.

Încă o rachetă explodează în ușa grea, din lemn masiv, practicând o fantă prin care ar putea trece un om. Inamicii s-au oprit și studiază situația. În mod normal, ar fi trebuit să răspundem cu foc, ghicesc eu cauza nedumeririi lor. Nu puteam muri cu toții, din trei rachete. Îi las să-și frământă biluțele, să descopăr cum gândesc. Desigur și

pentru a-i studia în voie. La o primă privire, e greu de presupus că aparțin de vreo armată sau nație. Probabil, sunt mercenari din solda vreunui agent globalist regresiv. Carne de tun căreia nu i s-a spus pe cine și din ce cauză trebuie să „răcească”. Aceasta e tragedia vieții de trupete-mercenar: niciun bos nu se ostenește să le explice din ce cauză trebuie să lupte și să ucidă oameni dintr-o nație, rasă sau organizație. Se vede că sloganele despre implementarea democrației și libertății nu mai sunt crezute nici de proștii mahalalelor din care sunt recrutați amărâți de soiu’ ăsta. Că doar n-ați gândit că un om cu stare și familie pleacă să lupte aiurea, pentru câțiva firfirici?

În fine, s-au decis. Unul dintre ei pornește târâș, să studieze ce se petrece în cabană. Ceilalți s-au ridicat în genunchi, cu armele gata de tragere.

Prin ușa spartă, urmăresc manevrele cercetașului. S-a făcut una cu pământul pietros și lunecă fără zgomot. Bine pregătit, nimic de zis, da’ nu pentru astfel de acțiuni. Îl las să pătrundă cu capul în interiorul cabanei și-l plesnesc între coarne, cu un singur fulger, pornit din frunte. Se întinde cu un oftat, cu fața pe prag. Unu la zero pentru noi, calculez eu. Dar de ce n-am folosit scula paralizantă? Varain, începi să uiți, îmi fac eu autocritica și îndrept arma paralizantă pe direcția de sosire a pizmașilor.

Tipii nu se mișcă din pozițiile de tragere. Așteaptă disciplinați să primească știri de la iscoadă. Pe ce punem pariu că nu le vor afla niciodată? Ochii mei s-au fixat pe mijlocul semicercului inamic. Acolo ar trebui să fie șeful grupării de asalt. Într-adevăr, trei inamici din centru și-au lipit capetele și șuşotesc între ei. Nu e greu de ghicit ce-i frământă. Eu, băiat săritor din fire, îi scutesc de a-și încinge neuronii în mod inutil. Îndrept botul lansatorului de radiații paralizante pe direcția lor, ochesc cu grijă și apăs clapeta. Niciun zgomot nu urmează dar cei trei dușmani sărută pământul Elveției.

Probabil, în semn de recunoștință pentru calitatea șvaițerului, ceasurilor și altor produse ale acestei națiuni harnice.

Trăgătorii de pe aripi au intrat în panică. Deschid foc asupra cabanei și se retrag strategic, prin salturi. Ghinionisti, însă. Camarazii mei au apucat să-i învâluie. Focurile se întetesc și urlete de durere se aud. Din când în când, lovesc și eu, cu instrumentu' silențios, să mai cruț niște vieți. Mi-am însușit regula expusă de Warburich liderilor economici pământeni: *Inamicii nu se ucid, ci se scot din luptă*. O regulă pe care ar trebui s-o adopte toate națiunile care se păruiesc dintr-un motiv sau altul. Ați observat cât de inventivi sunt pământenii, când e vorba să găsească pricini de gâlceava? Înclinația noastră către luptă poate fi folosită la explorarea unor planete noi, cu condiții aspre de trai. Bătrâna Terra e sătulă de cât sânge uman a înghițit până acum și-ar vrea o pauză de câteva milioane de ani. Nu mă credeți? Întrebați-o!

Liniștea se lasă brusc pe colina unde a avut loc încheștarea. Arunc o privire la ceas. În mai puțin de un sfert de oră, am lămurit definitiv oastea pizmașilor. E timpul să vedem cine sunt ei și de ce ne-au deranjat cu noaptea-n cap, să ne salute cu bombonele explozive.

Focul s-a întins către peretele de nord al cabanei. Noroc de faptul că nemții sunt foarte tipicari în materie de asigurări. Iau unul din stingătoare și încep să liniștesc flăcările. Mayer și Corday mi se alătură, cu celălalt stingător și cu o găleată de apă. O activitate atât de pașnică, încât nici n-ai zice că, în urmă cu câteva minute, ne băteam pentru sufletelele din zestrea personală.

— Cinci prizonieri vii, ne anunță Egon.

— Limbi, comentează Bălaiul și aprinde lumina. Să-i scărmanăm!

— Față palidă, aruncă niște pături pe găuri! îi strigă Corday.

— Cine naiba să ne vadă în pustietatea asta? se

strâmbă lipoveanul. I-am ras pe toți.

— Ești sigur? îl îndeamnă indianul să vorbească numai după o matură chibzuință.

Bălaiul nu-i răspunde, semn că și-a pus gânditoru' la muncă. Înșfacă câteva pături și-l invită pe micuțu' frâne, Lulu:

— Muceo, hai să organizăm camuflaju'!

Ultimii cărbuni se sting sfârâind. Las stingătorul jos și propun:

— Ne spălăm și plecăm imediat. Desigur, după ce stoarcem prizonierii.

Unul dintre prinși s-a trezit din paralizie și-mi aruncă priviri speriate. Știe el cum se storc oamenii. Trec pe lângă el, să intru în baie. Din mers, îl asigur, în engleză:

— Dacă spuneți adevărul, n-o să vă doară.

În timp ce mă spăl, aud întrebări în limba germană. Egon a început ancheta. Aceasta înseamnă că le-a citit cerebelele și a mirosit informații care nu suferă amânare. Eu mă întreb din nou cum ne-au dibuit agenții globaliștilor regresivi. Doar în urmă cu câteva ore, am trecut frontiera franco-elvețiană și am venit direct aici, în cabana unui amic băștinaș. Ați înțeles care e dilema, amicii mei? Cine pe cine vânează, în realitate? Grămada de neuroni din țeastă îmi atrage atenția că atacu' a fost cam anemic, comparativ cu forțele noastre. Să fi ajuns pizmașii în sapă de lemn? Sau, dimpotrivă, au învățat din tăvălelile trecute și ne întind o capcană mai ingenioasă?

Ies din baie și admir scena. Ai noștri s-au așezat pe paturile rămase întregi și trag din țigări. Prizonierii, în genunchi și cu mâinile legate la spate, răspund întrebărilor puse de Egon. Presimt că nu vom scoate din ei decât grăunțe nesemnificative. De ce? Păi, n-au moace de killeri eliști, cărora boșii să le fi încredințat secrete importante. Aprind un cui de coșciug și iau loc lângă lipovean. În timp ce ascultă spusele unui mercenar cu barbă scurtă, Egon mă informează:

— Au fost plătiți prin intermediar. I-au păcălit că suntem mafioți ruși.

Bărbosul¹ întoarce privirea către mine, presupunând că sunt șef. Îmi înfig privirea în ochii săi și citesc, în fracțiuni de secundă, că e numai ce se vede: mușchi înarmați. N-are habar c-a picat între agenții Uniunii Europene și ai globaliștilor regresivi. Ignoranță care, cât pe ce, să-l coste viața. Îi ordon cu voce lentă și scăzută:

— Vă luați camarazii morți și plecați! Uitați că ne-ați văzut vreodată!

Egon îmi completează „descântecul” hipnotic:

— În viața voastră, nu vă veți aminti niciodată ce s-a întâmplat în această noapte!

Prinșii pleacă frunțile și se adâncesc în somn. Noi ne luăm bagajele și ieșim afară, în aerul rece. Jean pune problema care frământă fiecare creier de amic:

— Știau că vom veni aici. Înseamnă că ne urmăresc de departe. Cum, Varain?

— Probabil, prin sateliți. Trebuie să ne ascundem în mulțime.

— Lausanne?

— Mai bine, Berna, optez eu. Până ajungem, Soarele răsare și populația începe să miște.

— Berna, îmi susține Egon propunerea. Cunosc un loc în care ne vor pierde urma. Am și un amic care ne poate schimba mașinile.

— Atunci, pe cai! mârâie franțuzu' nu tocmai mulțumit de situație.

Ne împărțim în cele două jeepuri și părăsim locul. Misiunea noastră n-a început deloc bine. Asta nu înseamnă că se va termina prost. Corday își strânge scurta în jurul trupului, își bagă nasul² în guler și încearcă să prindă un pui de somn. Bălăiul a apucat să se aghesmuiească și nu-mi dau seama când. Conduce detașat și fredonează un fragment din apoteoza puterii politice din România:

Nea Nelu merse la olteni.

Ca să-i pârască pe clujeni:
Rusnacu' ăla s-a umflat.
Cât fuse PSD-u' stat
Și-amu' mă scoate vinovat.
Că am căzut într-un...
Ba încă-l puse pe Geonel
Să-mi dea suzetă cu inel.
C-atins-am biologic prag
Și timpu' ar fi să mă retrag.
L-această pâra, un juvet.
Cu zâmbet hâtru și șiret, îl mângâie încet pe-obraz
Și-i bagă-n gură-un ciot de praz:
Ia, rumegă o țâr de praz.
Să uiți de Rus și de necaz!
Îți dăm și zaibăr negru-drac.
Să te calmezi la pitpalac.
E clar că ești într-un declin.
Ai treabă-acas' și te rețin?
Neluțu' se-opintește-un pic
Și scui pă prazu' din botic:
Nu ți-e rușine, bă, pleiboi?
V-am scos pe toții din noroi.
V-am dat mălai și proprietăți
Și-acu' mă trageți de mustăți?
Ce vipere-am prăsit la sân?
Pe ce măgari am fost stăpân?
Te blestemarkă Al Bătrân
S-ajungi ca dânsu', ciur și fân.
Replică juvu cel isteț.
Că prea te socoteai măreț
Și-l critikai că fu căpos.
Amu', cobori pe pantă-n jos.
Cărei potica-n București!
Ia niște zaibăr, să pilești.
Să uiți de-obidă și necaz.
Să te visezi Mihai Viteaz!

Adio, bă, și mergi atent.

Să nu te umfle v-un curent!

— Bietu' Ilici! îl compătimesc eu prefăcut. Cre' c-a făcut bubiță la orgoliu.

— Da' de unde?! mă contrazice lipoveanul. A plecat glonț la o ciurdă de măgari și le-a cerut scuze că i-a comparat cu jurnaliștii. Apoi, cu damigeana de zaibăr în mână, a debarcat în fața viloiului din București, vesel nevoie mare.

— Apucase să țuce damijonu' pe gură, ghicesc eu.

— *Of course*, îmi confirmă lipoveanul. Profund inspirat de licoarea de poamă, s-a apucat să scrie următoru' tom de memorii. De această dată, mult mai cinstit intitulat, *Involuție și hoție*.

— Oare, Iliciu' e în stare și de așa ceva? mă mir eu, să-l instig.

— Cum mă vezi și cum te văd, piciule! Până în vară, îl aruncă în țestele cititorilor de partid.

— Să-i urăm succes, să nu creadă că-l invidiem pentru opera sa literară de groază! îi propun eu lipoveanului. Că pentru aia politică, nu-l invidiază nici prostu' satului.

— Congratulations! mă felicită Bălaiul pentru idee. Cum ajungem în bătrânu' Bucale, compunem misiva celor douăzeci și două de milioane de români și i-o trimitem.

— Semnează și Johny Corday, șefu' minorității roșii, ne anunță indianul că ne-a urmărit discuția. Cu precizarea că nu cer subvenții și loc în Parlament.

— Păcat că ești așa modest! îl caină lipoveanul. Ți-ar sta foarte bine, cu mecla ta bronzată, lângă vreo blondă daciană.

— Nu m-aș da în lături, recunoaște indianul. Am putea semna un tratat de veșnică prietenie, între daciene și pieile roșii. Că americanii nu ne mai iubesc, ca-n filmele cu Winetu.

— Ete la el, c-a prins glas mutu! se bucură Bălăiul că indianul a devenit un pic mai sociabil. Da' până acu' de ce ai tăcut, fratele meu roșu?

— Când niște profesioniști *first class* sunt hărțuiți cu caracudă, ca niște mafioți, trebuie să pui gânditoru' în priză, își explică Johnny Corday tăcerea îndelungată. Ați mai pomenit așa ceva?

— Nu, indios, recunosc eu. Dar nu avem informații. Și agentu' care trebuia să vină cu ele, în zori, va găsi cabana arsă...

Ajuns cu gândul la această situație, deschid telecârâitoarea și-l somez pe frâne:

— Jean, anunță ciripitoru' să nu mai vină la ciocnire!

— Varain, n-o să-ți vină a crede, dar mai sunt destui deștepți în Lumea mare. L-am sunat. Ferenc așteaptă semnalul nostru, în Berna.

— Nu te umfla, că n-am dat cu păru! Am vrut să mă asigur.

— Mai bine bagă-ți cerebelu' în acțiune și caută-l pe Fenyves.

— OK! Tu fă nani! Eu îl găsesc.

— Succes, Varain!

Dau să închid telefonul și ezit o clipă. Să-l sun pe Cremene la ora asta și încă pentru o veste proastă? Nu-i căzu', decid eu și arunc scula verbalniță în sacoșă. După aceasta, îmi rog camarazii de misiune:

— Câteva minute de liniște, vă rog! încerc să localizez suspectu'.

Niciun comentariu. În probleme profesionale, suntem cât se poate de serioși. Eu deschid fereastra mașinii și scot capul în aerul rece. Mă învioresc pe dată. Închid ochii și-mi aduc în memorie figura lui Zoltan Fenyves. Un tip al dracului de indigest, dacă vreți să mă credeți pe cuvânt. Dacă nu, judecați și dumneavoastră, amicii mei cititori! Amu', când toți Europeanii ne bat pe umeri amical, el s-a găsit să ne pună strâmbe la integrare. Și nu-i singur, pupa-

l-ar vaca neagră! Și-a adunat o gașcă de derbedei și trag sfori prin Comisie și Parlament. Cineva le pompează bani grei, să facă treaba asta rușinoasă. Chestia cu drepturile minoritarilor din România e un simplu moft de acoperire. În realitate, niște gașperi din Ungaria se tem de integrarea României și Ucrainei, ca dracu' de tămâie. Știu ei din ce cauză. Dacă sunteți răbdători, veți afla și dumneavoastră.

Deși gradele Celsius de afară au scăzut sub minus, fruntea mi s-a acoperit de broboane de sudoare. M-am concentrat într-un ghem de energie și caut pizmașu' cu pase mai lungi decât clarvăzătoru' ăla de la tembeliziune. Pe bune, lui i se rupe-n paispe dacă ghicește sau nu diagnosticu'. Vă puteți imagina ce-am păți noi, dacă nu prind inamicu' de clăpăuge, că de ciuf nu-i rostu', deoarece are bila cheală ca un balon? Nu puneți de tremurat și de jelit, că l-am ginit. Fenyves e în patu' său, bine mersi. Soilește și răsuflă greu, din burtă, că a depășit kintalu'. Bambina de lângă el, sub treizeci de ani, nu intră în socoteala noastră. E treaba ei cu cine practică „matematica”, atâta timp cât nu se bagă în spionaj și diversiune.

— L-am găsit! răsuflu eu ușurat și-mi trag țeasta în mașină.

Mă șterg iute, să nu răcesc ca un deț și-l anunț pe Jean că băgătoru' de fitile nasoale e în Berna. Nu pare să fi aflat rezultatu' raidului făcut de angajații săi. Asta, în varianta că el ne-a aruncat mercenarii în cabană. Îngerășu' cel deștept mă sfătuiește să nu mă pripesc cu concluziile. Cel puțin o duzină de rămășițe din fosta rețea globalistă regresivă ne caută, să ne sufle-n lumânări. Capturarea principalilor șefi, King și Kushter, i-a demobilizat numai pe cei cu scaun la cap. Fanatizații n-au renunțat la aplicarea măsurilor din planul inițial. Asta și explică tensiunea crescândă din unele zone ale planetei noastre. Ați observat că aluatu' s-a umflat în mai multe locuri din Asia? Să sperăm că nu v-a exploda în mod periculos.

Mă relaxez și-l rog pe lipovean:

— Bălaiule, nu mă trezi, până la periferia Bernei! Am cheltuit stocul de energie pentru o zi întreagă.

— S-a fe, mă asigură el și începe o nouă baladă din estul Europei:

Cine trece pe cărare.

Cu pușcociu la schinare?

N-apuc să aflu cine e eroul cu pușcociu, deoarece mă afund în somn autoindus, prin autosugestie. O metodă convenabilă de a adormi rapid, fără pilule de somn, fără să numeri oi închipuite ori să-ți imaginezi o apă mare. Încercați și dumneavoastră!

Imaginea idilică, din satul bunicilor, revine încăpățânată, prin vis. Cineva vrea să-mi spună ceva și n-a găsit altă metodă, raționez eu, în starea dintre somn și veghe. Poate mama... Să nu uit s-o sun, mâine dimineată! îmi ordon eu. Nu vă vine a crede că, pe timpul somnului, trăim astfel de momente de luciditate? Faceți un efort de memorie și veți constata că am dreptate!

I

*

Mă trezesc înainte de limita fixată cu lipoveanul. Cei doi amici discută în șoaptă, să nu-mi tulbure somnul.

— Mă reprofilez, piele roșie, tocmai spune Bălaiul. Bisnisul cu pileală e în cădere liberă.

— Și-o să te apuci de traficăt boarfe? se interesează indianul flegmatic.

— Nu-i o idee rea, pune lipoveanu botul la nadă. Vine turistul, dă cu ochii de jamboane lungi până-n gât și...

Bălaiul se oprește și ripostează:

— Superspaiul lipa nu face trafic de carne vie, indios! M-ai încercat, ai?

— Da, tu ce aveai în gând?

— Să te văd cât de mintos ești! îl invită lipoveanul să ghicească.

— *Give me a hint!* îl roagă Corday.

— Servicii, răspunde Bălaiul laconic.
— Ghicit în cărți, cafea, globuri...
— *Shut up, red skin!* Prea multe ciori la concurență și din ce în ce mai puțini fraieri de jumulit.

— Atunci, speranțe și vise? Încearcă indianul marea cu degetu'. Știi ce spunea yankeu' ăla șmecher: *Noi nu vindem cosmetice. Noi vindem damelor vise de cucerire și speranțe de succes în fața bărbaților.*

— Nici asta, neagă lipoveanul. Acu' e la modă să vinzi dezastre. Nu te uiți prin tembeliziuni?

— Ce-aș vedea?

— Tipi și tipese care vând cutremure, inundații, accidente...

— Atunci, ce naiba servicii vinzi?

— Uzufruct de stele, răspunde Bălaiul scurt. Scoate capu' pe fereastră și privește bolta! Miliarde de stele fără stăpâni pământeni. Eu stabilesc care sunt norocoase și le vând dreptu' de folosință.

— Cernescu ți-a dat ideea asta, intuiește indianul.

— E mai complicat, indios. Când globaliștii regresivi au făcut experiența din România, au îndesat în creierele subiecților drogați sute de nume de stele și constelații.

— Încercau să afle din ce constelație vin informațiile care accelerează civilizarea Omenirii?

— Căutau formule de viață sănătoasă, lungă și de succes, deconspiră Bălaiul unul din scopurile în care globaliștii regresivi au sacrificat mii de oameni nevinovați. Ai înțeles cum fac bisnisu'?

— Te asociezi cu Cernescu și vindeți gulgute, ghicește Corday. Sugestionați clienții că steaua cumpărată de la voi, pentru folosință pe viață, le va asigura succes și fericire.

— *Prostia și ignoranța se pot exploata mai ușor și cu mai mult folos decât inteligența și cunoașterea, piele roșie.*

— Dar nu de către tine, intervin eu în discuție. Spaii nu-și bat joc de speranțele omenești de viață mai bună.

— Și spaii trebuie să trăiască, piciule, argumentează lipoveanul, apărându-și năstrușnicul proiect de bisnis.

Sau, poate, nu-i năstrușnic? *Dumneavoastră ce credeți, amicii mei? Cum e mai bine? Să crezi că ai o stea norocoasă în Cer ori să ai efectiv câțiva prieteni de nădejde pe Pământ?* Vă invit să cugetați profund la această problemă, apoi să acționați funcție de concluzia la care ajungeți! *Pariez că majoritatea veți opta pentru amici siguri și pentru ocrotirea Atoatecunoscătoarelor Conștiințe pe care noi le invocăm prin apelativul Doamne!*

— De ce taci, piciule? îmi amintește Bălaiul că, luptând pe cont propriu, ajungem la fundul sacului și ne paște sărăcia.

Dacă nu mă înșel, suntem singurii spioni și contraspioni din Lume care luptăm pe banii și riscul nostru, pentru un vis normal – viață omenească sănătoasă și prosperă. Credeți că suntem idealiști utopici? Păi, amicii mei, dacă majoritatea cetățenilor români vor trăi bine, n-o să ne găsim și noi un locșor printre ei, să nu facem *hunger*? Nicio aluzie la vecinii din vest. Probabil, știați că, în germană, *hunger* înseamnă foame.

— După această misiune, primim bani, îl asigur eu. Jean a promis că ne va face parte din fondurile secrete primite de la Uniune.

— Așa mai merge viața! dă el să-și frece mâinile de plăcere.

Se prinde că mașina necondusă e pe cale să ajungă-n șanț și pune rapid lăboanțele pe volan. Traficul din ambele direcții s-a intensificat. Dimineța se apropie cu pași repezi. Nu-i bai. Berna se zărește, la o fugă de cal, ca să nu supun la o aruncătură de băț, c-ar fi prea gogonată.

Am pătruns în capitala șvițarilor și înaintăm după tărboanța condusă de Lulu. Șmecheru și-a luat un Volkswagen rablagit să nu atragă atenția eventualilor pizmași. Probabil, lunganu' de tac'su stă cu genunchii-n gură iar Mayer, la fel de înalt, și-a dat cotoaiele la scurtat.

Egon încape oriunde ar intra, căci posedă proprietatea de a se adapta în orice spațiu. Când ajung cu gându' la bătrănu' spai-fantomă, îmi amintesc că se apropie de nouăzeci de ani și-ar mai fi necesar în breaslă. O singură soluție întrevăd la orizont: să-i cer lui Zamolxe câteva pilule de întinerire din stocul recuperat de la King. Gândiți că nu v-ar strica nici dumneavoastră câteva? Aveți dreptate. Iată un bisnis frumos și profitabil, pentru un farmacist cu mintea ascuțită. Până să vă dea extratereștrii elixirul tinereții, poate îl inventați dumneavoastră. Puneți mințile la contribuție, amicii mei!

— Lipa, îl instig eu, ce-ai zice de-un comerț cu pilule de întinerire?

— Biga din tribord! îl imită el pe matrozu' Cernescu. N-am pus mâna pe-o singură bulină din bârlogu' lu' King. Una să mă apropie de vârsta Marietei, să nu se mai sclifosească că-și mănâncă zilele cu-n boșorog.

— Citește și tu basmu' *Tinerețe fără bătrânețe și viață fără de moarte*! îl sfătuiesc eu. Poate descoperi formula secretă, printre rânduri.

— Nici n-aș vrea să trăiesc cât zidul Goliei, o dă el la întors. Câțiva zeci de ani, să văd cum se va termina înghionteala asta planetară. Dacă mai apuc să văd...

— De ce să nu apuci, față palidă? Ai făcut vreun contract cu pompagii funebri?

Bălaiul ia piciorul de pe accelerație. Nu-i vine a crede că indianul face mișto de el, folosind expresiile sale. Mă ia de martor:

— Piciule, vezi ce pățești dacă aduni pe lângă casă un copchil din rasa roșie? Crește mare și ia bătrânii peste picior.

— Tu ești ăla bătrănu'? îl somez eu să precizeze situația.

Nu-mi răspunde, că nu-i convine să se declare bătrân, pasă din nou pedala de accelerație și depășește semnul dentrare în Berna. După asta, mă întreabă:

— N-ai impresia că pizmașii vor să ne atragă într-o telenovelă pentru gugustiuci?

— Gândești bine, îl felicit eu. Da' noi nu suntem înaripate, nici târătoare. Deși merigani au lansat moda luptătorilor bestii, noi am rămas oameni.

— Vin românii, să vă ia scalpurile, șoptește Bălaiul către inamicii nevăzuți.

— Limbile, ar fi mai corect, îi replic eu. De-abia aștept să-l aud pe Fenyves ciripind.

— Și eu, ne comunică indianul laconic. Că m-am săturat de strâmbete lor ca de chiftelele lui moș Donald.

Dacă până și un ins născut și crescut hăt colo, peste Oceanul Atlantic, s-a săturat de fitilele izolaționiștilor unguri, în câțiva ani, noi ce să mai zicem, că-i răbdăm de aproape un mileniu? *Dumneavoastră, români și maghiari cu mințile întregi din România, nu v-ați săturat de atâta dezbinare și nesiguranță?*

Suflăm în cefele pizmașilor

Capitala șvițarilor se prezintă așa cum o știți cei care ați vizitat-o: septică și disciplinată ca un recrut pregătit pentru revista de front. Și oleacă mai zgribulită, deoarece băștinașii n-au aflat încă de sosirea primăverii. Puțină lume pe stradă, că-i abia șapte dimineața. O atmosferă de liniște și pace, în care n-ai crede că se pot pune la cale tot soiul de măgarii cu caracter politico-economic. Sau, cum li se spune acum, inginerii politico-financiare. Nu vă vine a crede că, în capitala acestui stat cu neutralitate perpetuă, mișună tot soiul de vietăți periculoase pentru Viața Omenirii? Păi, unde e mai ușor de mișculat bani, decât într-o țară în care finanțele sunt o adevărată industrie? Și unde e mai ușor de ascuns, decât într-o națiune neutră, nebănuită de niciun fel de implicare în marile tunuri economice ce se dau prin Lume? Dacă ați ști ce averi se plimbă prin băncile elvețiene, ați holba ochii de mirare, mai ceva decât Bulă, când a aflat că nea Nelu i-a acordat nu știu ce decorație. Ziceți că-s dezinformați? Parcă nea

Nelu știe cui și din ce cauză a dat decorații?

Volkswagenul francilor pătrunde într-o parcare subterană, sub un bloc cenușiu, bălțat de reclame. Tragem lângă el și coborâm. Un bătrân înalt, cu părul alb și rărit, îmbrăcat într-o salopetă albastră, ne așteaptă zâmbitor. Probabil, Egon i-a spus că împărțim daruri sau cam așa ceva. Ne pompează V 1.1 rabele cu o vigoare pe care nu i-aș fi bănuț-o, apoi ne înmânează actele și cheile mașinilor de schimb: un Opel Astra și un Peugeot. Niște mașini destul de banale și destul de folosite, să nu bată la ochi.

Mayer îi amintește Bălaiului adresa la care trebuie să ajungă și încalecă Peugeotu, cu cei doi francezi în spate și Egon în dreapta sa. Noi ne cățărăm în Opel și așteptăm semnalul agentului elvețian. Acesta lasă să plece câteva mașini și intercalează Peugeotul printre ele. Repetă operația cu Opelul, apoi își șterge mâinile cu o lavetă, ca un mecanic modest și cuminte. Un individ pe care nici nu l-ai băga în seamă. Cine să-l bănuie că face spionaj pentru Uniunea Europeană?

Ziceți că nu-i chiar spionaj, deoarece Confederația Elvețiană face parte din Europa? Cam aveți dreptate dar unii șvițari nu-s de aceeași părere. Proba ca, uneori, interesele economice sunt oleacă mai puternice decât glasul sângelui german, francez italian și retoroman. Nu-i bai. Helvecicii au descoperit că șapte milioane și ceva de suflete, cât numără nația lor, nu se pot descurca pe cont propriu și în mod izolat, în Lumea modernă și-au aderat la Uniune. Cineva îmi șoptește ca, până la adoptarea monedei euro nu va mai curge multă apă pe Dunăre.

...Nicio națiune mică nu-și mai permite să rămână singura, în situația politico-militară actuală. Miroase a război, în mai multe locuri de pe planeta și zeul Marte nu-i vinovat de aceasta. Poate aflați dumneavoastră cine-i sau cine sunt. Din goana mașinii, arunc o pasă psi către agentul imlanționist identificat anterior. Zoltan Fenyves s-a trezit și-și plimbă hoitu' ambalat în pijamale prin

apartament. Mad-moazela din dotarea proprie se fâțâie prin bucătărie. Nu vă vine a crede că-i prepară micu' dejun? Nici mie, dar asta face. O activitate mai rar întâlnită la gagicile din proprietatea boșilor cu destui bani să halească la cele mai faine restaurante. Se vede că Fenyves are anumite preferințe în materie de crăpelniță sau nu îndrăznește să rumege în orice local. Când te ocupi de ce se ocupă el, turnarea otravei între oameni, te aștepti oricând să-ți servească *somebody* o plăcintă cu cianură. Tipu' nu e prost, să nu știe că vremea imperiilor regresive s-a scurs, însă speră să mai producă ceva pagube unor națiuni pe care nu le are la rânză. Națiunea română, printre ele. Nici măcar faptul că majoritatea cetățenilor din Ungaria n-au nimic împotriva românilor nu-l oprește să ne lucreze pe la spate, prin organisme de conducere europeană și pe unde îi mai țin balamalele deja șubrežite.

— Pizmașu' e în bârlog, îmi anunț eu amicii. Se pregătește să-și umple burdihanu'.

— Mă lași să-l stric, piciule? se roagă Bălaiul. Presarul galic mi-a arătat documentele despre el...

— Și?

— Mi-a făcut atâta sânge rău, de mai să dau în apoplexie. Gașca ăstuia și-a bătut joc de mai multe națiuni europene decât îi credeam în stare.

— Nu-l strici! îi interzic eu. Îl strângem de boase, să scuipe tot ce știe.

— Apoi, îl cercetez îndeaproape, până-l scot din funcțiune, nu se lasă lipoveanul.

— Agenții Uniunii îi vor decide soarta, îi amintesc eu.

— Îl mituiesc eu pe motanu' ăla de Jean, să ni-l paseze nouă.

— Bisnisu' tău, îi fac eu o concesiune.

Am pătruns într-un cartier periferic, cu viluțe curățele și cetățeni prea cuminți pentru gustul nostru. Știți la ce mă refer? în cartierele și pe străzile unde oamenii se cunosc între ei, apariția unor străini poate deveni

suspectă. E suficient ca vreo babornită care a văzut prea multe filme cu gangsteri să pună ochii pe tine, că și sună la poliție. Mayer a ajuns deja în fața casei conspirative și deschide poarta. Trebuie să intrăm cât mai rapid și să dispărem în casă, înainte ca vreun suspicios să ne numere. Suntem prea mulți pentru a-i împinge o vizită matinală bătrânului Dominik Bleich, proprietaru' căsuței. Din câte am observat, pe timpul vizitei anterioare, e un tip deosebit de discret. Nici nu și-a arătat figura față de noi și nu pentru că s-ar teme de stigleți locali. De când Svițaria a aderat la Uniune, aceștia închid ochii față de acțiunile noastre. Foarte frumos din partea lor, nu-i așa?

Am băgat mașinile în garaj și ne-am strecurat în sufrageria vilei. Un tip spălăcit, îmbrăcat într-un costum gri, prea lung pentru el, ne întâmpină în picioare.

— Agentu' Ferenc, ni-l prezintă Jean năsosu' și-și bagă un trabuc între dinți. El ni l-a dat pe Fenyves pe tavă.

Tinerelu' zâmbește cam strepezit și ne întinde mâna. I-o scuturăm bărbătește și-l felicităm pentru captură. Egon îi înmânează un plic dolofan și-l trimite, cu Mayer, să predea obiectivu' în filaj. Noi ne așezăm în jurul mesei lungi, să rediscutăm planul de găbjire a pizmașului. Atacul nocturn ne-a dezorientat puțin. Cine și de ce l-a organizat? e întrebarea care-mi umblă prin minte, în timp ce-mi informez camarazii de acțiune că Fenyves nu e implicat în hărțuiala din noaptea trecută.

— Ești sigur, Varain? insistă Jean, pufăind din puturoșenia aia de „habană”.

— Foarte sigur, răspund eu. L-am studiat în două rânduri. E pe dinafară.

— Atunci, cine a pus geana pe noi? Și din ce cauză? Tăcere deplină. Nimeni n-are un răspuns cât de cât apropiat de adevăr. Scot ministația cu secretizor și-l apelez pe Cremene. Îl informez cum a decurs tărășenia și-l întreb dacă are vreo informație clarificatoare. Comandantul Octogonului Românesc îmi ordonă să aștept cu urechea-n

difuzor și verifică ceva. După câteva minute, îmi comunică simplu:

— Tedy Goldenberg, din Death Brotherhood, e în Berna.

— King a ciripit, ghicesc eu. Nu-l poate opri?

— Numai dacă discută cu el prin telefon, Varain. Ei nu comunică în mod telepatic.

— Și de ce nu-l contactează telefonic?

— King e lovit de amnezie, Varain. Nu-și amintește numerele de telefon ale principalilor colaboratori.

— Nu se poate!

— Din păcate, aceasta e situația, Varain. Șocul psihic produs de arestarea sa l-a dat peste cap.

— Să-i umble Ava prin creier! Îi sugerez eu.

— E o idee aplicabilă imediat, recunoaște Cremene. Te caut eu, mai târziu.

Închid stația, îmi aprind o țigară și întreb:

— În casa asta, se poate bea o cafea?

Indianul pleacă la bucătărie, deoarece este as în materie de gătit. O pasiune mai rar întâlnită în meseria de spai.

— Agenții regresivilor sunt cu nasurile-n urma noastră? Întreabă Jean mai mult de formă, căci a înțeles cum stăm, din frânturi de conversație.

— Probabil, au vreun sediu sau vreo bază ascunsă, în această țară, îi răspund eu. Altfel, cum ne-ar putea urmări prin satelit?

— Am plecat după unu' și-am dat peste alții, constată frâncu'.

— *One by one*, îi replic eu. Îi căutăm și-i liniștim, unul câte unul.

— Cu cine începem?

— Cu cel care face prima mișcare greșită, Jean. Alte păreri?

— Extindem planul de acțiune, sugerează Egon. Chemăm mai multe forțe și-i supraveghem pe amândoi.

— Ambele grupări, îi amintesc eu faptul că niciunul din inamicii vânați nu lucrează singur.

Johnny Corday apare cu cafelele aburinde, pe o tavă. Observă malițios:

— Domnule Egon, proprietarul acestei case e mai fantomatic decât dumneavoastră.

— E mai bine să nu-l cunoașteți, precizează bătrânul spai-fantomă. Apoi adaugă, deocamdată e mai bine așa.

Ne tragem cafelele aproape, apoi începem să dezbatem planul de capturare al celui mai cunoscut dintre inamici - Fenyves.

*

Soarele se pregătește să plece la culcare. Un vânt parșiv și rece fluieră pe străzi, înfiorând trecătorii. Noi stăm la căldură, în mașini și așteptăm ca rechinul să facă prima mișcare greșită. Ați ghicit că suntem cu ochii pe izolaționistul trădat de propriul secretar? Da? OK! Sunteți inteligenți și-o să vă descurcați foarte bine în viață.

Curierul care i-a livrat lui Fenyves bomba psihologică tocmai iese din clădirea în care acesta își are sediul firmei. Imediat după el, se furișează doi vlăjgani înțoliți la patru ace și sar într-o mașină din parcare de vis-à-vis. Iau urma mesagerului, la o distanță respectuoasă, semn că-l cred agent inamic. De fapt, amărâtu' e un simplu angajat al unei firme de curierat rapid, prin care i-am livrat pizmașului înțepătura năucitoare.

— A mușcat nada și s-a speriat, constată indianul.

Cred și eu c-a dat în tremurici. Cine n-ar simți că-l ia cu frig, dacă ar primi un plic cu fotografii de la propria înmormântare? Doar cei ca noi, care au trecut prin frontiera morții și n-o mai cred așa de groaznică. Agenții lui Egon au falsificat atât de ingenios fotografiile, încât le crede până și un destinatar de tipu' lui Fenyves. Au gravat și-au fotografiat o placă de țințirim, cu datele lui de naștere și de deces. V-ați prins că data mierlirii e chiar data de mâine, să-l putem fierbe și prăji pe individul care

ne lucrează în foi de viță, de câțiva ani? Gândiți că suntem macabri și răi la suflet? Da? *Aflați, amicii mei, că n-am tăcut decât să răspundem cu una din metodele folosite de revizionistii unguri împotriva unor cetățeni români care se opuneau măgărilor lor. Să simtă și ei ce înseamnă să fii încolțit și lovit, din nevăzut, de forțe necunoscute.*

Nu știți nimic despre aceste acțiuni murdare, aplicate de izolaționiști unguri împotriva românilor? Să vă spun câteva. Pizmașilor li s-a părut că în județele Harghita și Covasna trăiau prea mulți români, astfel că planul lor de segregare etnică n-ar fi reușit. Pe timpul evenimentelor din decembrie 1989, au ucis câțiva securiști și milițieni români și secui. Ulterior, românii și secuii „incomozi” au fost intimidați și alungați din acest ținut rodnic, cu telefoane și scrisorele transmise de anonimi. Ați intuit ce conțineau mesajele telefonice și scrise? *Dacă nu vrei să ajungi în cimitk, după cutare, cară-te în Moldova ori în Oltenia*. Cei mai slabi de înger și-au părăsit bruma de avut și-au plecat. Erau puțini? *Câteva zeci de mii de români alungați din Harghita și Covasna nu erau și nu sunt puțini.* Simt că vă întrebați de ce autoritățile statului român n-au curmat această *acțiune de terorizare psihică*. Întrebați-l pe nea Nelu, că el era marele ștab din acea vreme!

Mai vreți și alte exemple? Familiile unor lideri români, politici ori de opinie, au fost informate, în mod repetat, că unii sau alții dintre ei au decedat, în misiunile în care plecaseră. *Vi se par simple glumite?* În unele cazuri, lideri politici români au primit condoleanțe pentru copiii plecați la studii în străinătate. Vă dați seama că le-au sărit inimile din piept? În campanii electorale, lideri români de bună credință și membrii lor de familie au primit sute de telefoane de amenințare cu moartea, în mic/, de noapte, când erau buimăciți de somn. Cronicaru' nostru, Cernese U, il a RM uitai propria slujbă de înmormântare, livrată în timpul nopții, < Ind pizmașii credeau că era muiat de somn. Ghinionul le>i că amicul

nostru nu-i dintre cei care se înmormântează îi dintre cei care se ard. Am adunat și-am studiat sule de OtZUri de acest fel, îndreptate împotriva unor politicieni, procurori, polițiști, oameni de afaceri și altor cetățeni mm. un *Astfel - 1111 descoperit că era vorba de o acțiune organizați și e ondușă de specialiști în război psihologic, din mai multe state și firme străine*. Fenyves e primu' pizmaș din această ții și.1 pe (are I băgăm în moară, să guste cu propria biluți produsertăse 1 icite și aplicate pe sufletele unor oameni nevinovați, de agenții lor.

Ne mai credeți cruzi și macabri? Dacă nule. un răspunde inamicilor cel puțin cu aceeași măsură, 11 crede că ne-au intimidat și ne-au pus cu botu' pe labe V; i simțiți cumva Lăbuș, să dați din coadă în fața celor I BTC vă lovesc? Noi suntem oameni și înțelegem să ne plătim datoriile așa cum se cuvine: Să nu creadă dușmanii ea pol t. ne mice măgărie în România și Europa, fără a îi pedepsiți.

— Suspectu' a ieșit din bloc, mă atenționează lipoveanul.

În următoarea secundă, sună și stația de filaj clin mașina franco-germanilor. Jean ne informează că Fenyves pleacă la o întâlnire urgentă, cu un individ pe care I; i apelat telefonic. V-ați prins că amicii noștri i-au agățat celularii' și-l ascultă din scurt? OK! înseamnă c-ați aflat cine pe cine vânează, în acest joc periculos. O Toyota oprește în fața blocului. Pizmașu, gardat de două gorile, se strecoară în ea. eu mișcări grăbite și dezordonate, care vădesc teama. Nici nu e nevoie să-l pipăi cu vreo pasă psi. I-a intrat morcovu' în poponeț și se dezvoltă, către dimensiunile unei sfecle furajere. Bine-i face! Că prea multe au înghițit români, secui și unguri nevinovați, din cauza lor. *Gândiți că niciun maghiar din România n-a fost prelucrat cu metode teroriste de tipu' celor exemplificate?* Să aveți dumneavoastră atâtea milioane de lei câți unguri și metiși româno-maghiari cinstiți au fost băgați în

morminte sau reduși la tăcere, cu amenințări, șantaj și alte metode din războiu' nervilor!

Toyota începe să ruleze pe direcția sud. Cam la vreo șapte-opt sute de metri în fața ei, o mașină de-a filorilor noștri ia aceeași direcție. Pot să se chiombească pizmașii până nu mai pot, că nu vor zări nimic pe coadă. Peugeotu' rămâne mult în urmă iar noi ne intercalăm între el și alte mașini. Traficul e destul de intens, să nu ne ginească inamicii. Măsurile noastre de prevedere se dovedesc mai istețe decât detergentu' ăla pe care-l laudă nu știu ce madamă, prin tem-belizoare. Fenyves și gașca încep să se miște ciudat, cu accelerări și schimbări repetate de sens al mișcării. Se contrafilează ca la carte, lucru de așteptat din partea lor. N-au pregătire de spioni dar, după destrămarea lagărului socialist, destui meseriași din nobila breaslă s-au angajat la firme care lătesc bine și nu întreabă prea multe despre trecut.

Bălaiul conduce alert, ca un ogar de vânătoare care a înțit prada. Desigur, din când în când, îl critică pe șoferu' lui Fenyves de mamă, soție și alte femei din anturaju' apropiat. Bănuiți și cam în ce stil, așa că nu vi le reproduc, să nu roșesc și să nu vă simțiți stânjeniți. Pe scurt, putem aprecia că amicu' meu nu s-a spălat pe dinți în această zi și basta.

Cam după vreo oră de contrafilaj, pizmașii pitrund pe o stradă plină de sedii de ambasade, firme și alte instituții în care mișună spioni. Opresc într-o parcare cu plată Șoferu' rămâne la volan, să se asigure că nimeni mi le v; i planta ploșnițe în mașină. Pe ce punem pariu (B nemții au întrei u rat un „american bug”, înainte de a trimite (iiciu'; i alunge vânatu' din bârlogu? Nu pune nimeni pariu? Știam ru că țineți la frăncuții dumneavoastră, nun; iles acu!». i pl 111111' val de scumpiri cu care guvii noștri încearcă.1 t «>atât>: ită sărăcia. Gândiți că metoda e inversă? Așa gândew și eu, da' cine cunoaște meandrele gândirii economice ale unui gUV?

Fenyves coboară cu mâinile în buzunare și nu pentru că ar fi prost crescut. Prin buzunarul pardeiului care 1 acoperă trupu' rotofei, se zărește umflătura l-ai ut! de un pistol de calibru mare. Cu cât sunt mai stârpitiul din n.1.1 are, CU atât își iau pistoale mai mari. Speră să falocuiască cu ele lipsa curajului. Sau, ac... lor, cum se spune în breasla noastră. La rându' lui, gorila care îl însoțește, un hai hal de vreo patruzeci de toamne, ține mâinile în buzunarele parpalacului De ce am spus că posedă numa' toamne? Simplu, amicii mei: presimt c-o să-l apuce o iarnă definitivă și iremediabilă Adică, se va răci, fără posibilități de reîncălzire.

Cei doi urmăriți pătrund în sediul unei firme de electronice, pe ușa de serviciu. Le-a deschis un tip a cărui moacă n-am apucat s-o zărim în detaliu. Nu-i nicio pagubă. Noi nu facem victime colaterale, că n-am studiat în Armata SUA. Am pus ochiometrele pe obiectivu' nostru și-l ținem strâns. Nu-i așa că-l iubim? Doar ne temem că ni l-ar putea fura cineva. Pe bune, de acest lucru mă tem: să nu-l kilărească cineva.

Înainte de a ciripi o porție de informații folositoare destrămării hoardei sale. Oprim la marginea bordurii și batem din buze. Scula de ascultare de la distanță e în mașina franco-germanilor iar instinctul nu mă lasă să arunc un spion psihic pe urmele pizmașului. Nu se face să ruinez o acțiune planificată la milimetru, cu o greșală copilărească.

Rămânem în *stand by*, de tip informativ. Ala de tip politic, cunoscut dumneavoastră din relatările presei, seamănă mai mult a stat drepti și repetat, din când în când, câte un *yes, mister!* Pricepeți că nu-i am deloc la stomac pe liderii de tip *yes-men*? Cre' că nici dumneavoastră nu vă prăpădiți de dragul lor. *Parcă ați vrea niște conducători mai bățăioși, să vă apere interesele până-n pânzele albe.* Ziceți că Băsu et comp. nu pot fi atât de nebuni, să se ia în clonț cu „mai marii Lumii”, pentru

sitizării români? Da, rău gândiți, oameni buni! Vai de viețișoara națiunii care confundă curajul cu nebunia! Națiuni mai mici de câteva ori decât a noastră, sârbii și slovaci, de pildă, n-au lăsat pe oricine să le scuipe-n ciorbă. De aia și trăiesc mai bine ca noi. Să vă fie învățătură de minte, să nu mai alegeți în funcții purtători ilegali de pantaloni!

Câââr! Stația de filaj se trezește din muțenie și prinde glas. O deschid și aud arhicunoscuta voce tabagică a monstrului cu bulan fumegând între dinți – Jean frâncu:

— Varain, șmecherii ăștia vor să facă curățenie. Fugi la sediu, lui Fenyves și scormonește!

— OK! îi răspund eu scurt și dau ordinul de topeală. Ne întoarcem în goana mare, pe două roți și cu râșnet de frâne la intersecții. Oprim dincolo de blocul din care a ieșit Fenyves și debarcăm. Desigur, cu „instrumentarul” „asupra noastră. Ala cu care Facem operații piz mașilor: dezintegratoare, pistoale și scule paralizante. Până și Corday a renunțat la anacroniciile pumnal, cu (are își Aștigase porecla de Silent Death. Servul din fața ușii de Intrare ne privește suspicios, drept care îi bag un snop de radiații în scăfârlie. Nu din aparat, ci din căpățâna proprie îi sugerez insistent să uite că-a dat cu ochii de așa flăcăi eleganți și singuri la neveste ca noi. Vedeți că suntem și modești, în materie de soții?

Urcăm în lift și apăs bulonul pentru iiliimu' etaj. O stratagemă care ține întotdeauna. De regulă, mami (îi așteaptă să fie pociți de cineva care urcă. Noi preferim's. i i cotonogim din coborâre. Ne extragem hoiturile din lili și începem să coborâm dezinvolți către parter, pe stan Din nins, uni instruiesc mica trupă. Trebuie să lucrăm curat, Fără linge, i a nu suntem măcelari și nu vrem să punem poliția svM.ii; i într-o situație delicată.

Etaju' patru, unde Ferenc ne-a spus că-și i. isli-a pâinea albă și chiftelele cu sos, dintr-o activitate rușinoasă. Mai multe corpuri de birouri, cu uși metalice, ca de seif. În

fața uneia, un tinerel se prefăce a citi câinii o carte, Vrea să se dea cult față de noi, care am citit biografiile celor mai mari gangsteri ai Lumii? Aia care nu te atacă în ganguri, de unde a derivat termenul. Aia care te atacă în casă, cu tacturi scumpe, cu manipulări televizate sau scrise, cu vești despre războaie pe care ei le pornesc, să le poarte gugustiucii dispuși să crape ca fraierii, pentru slogane sau pentru câțiva dolărei. Apropo de dulăii merigani, am auzit că pe ei va apărea chipul Condolăritei negre. Cică, e fătoasă și va contribui la aprecierea lor. Mă îndoiesc întemeiat că mecanismul de apreciere a valurilor funcționează prin magie, dar oricine are dreptul să creadă ce vrea. Eu cred că la mijloc sunt „inginerii financiare”, care scad și ridică prăpăditul de curs, încât să câștige speculanții care știu cum va evolua prețul mălaiului valutar. Dacă din „jocurile” astea n-ar pierde exportatorii și amărății deținători de oleacă de valută, din nația noastră, nici că mi-ar păsa. Dumneavoastră vă pasă? Dacă vă pasă, de ce nu întrebați singurul funcționar bătut în cuie, din schema post decembristă, guvernatorului BNR, cum devine chestia cu jocul valutar?

Tinerelul simte că pisica neagră, văzută dimineața, era un semn nasol. Se ridică, aruncând cartea. Un snop de radiații paralizante și lipoveanul îl prinde în brațe. Dacă nu mă înșel, e singurul bărbat din viața lui care s-a bucurat de un astfel de tratament. Amu, să nu-l bănuieți că, la bătrânețe, a sărit pârleazu, la pidosnici! Pur și simplu, un leș întins pe jos ar fi atras atenția. Mă opresc în lateral de ușă și pipăi situația, cu o pasă psi. Dincolo de blindaj, așteaptă un tip cu degetul pe trăgaciul unui kalașnikov. Fenyves a apucat să-și alerteze gorilele. E căzu să ne grăbim.

Împușc o pasă psihică direct în țeasta goriloiului din spatele ușii. În timp ce el se prelinge către podea, cu ochii beliți, eu descânt broasca electronică. Mii de furnicături îmi trec prin degete și prin lăboanțe, dar ce să-i faci?

Meseria cere și sacrificii. Împing ușa cu umărul, mutând poziția leșinatului. Corday țâșnește înainte, cu scula paralizantă în mână iar Bălaiul își depune „simpatia” în hol. Fain și curat, ca prima parte a preparării unei prăjituri, gândesc cu, închizând ușa.

— Varain! mă strigă indianul. Vino repede!

Trec printr-o cameră cu rol de secietanai. În ea le o damă face nani cu capul pe tastatura unui i aleulaioi tami într-un birou de vreo patruzeci de metri pătrați, cu ferestrele latre o stradă din care se aude zgomot de trafic e oidav Mi indecis, cu scula periculoasă în mână, în fața lui Perene Acesta a ridicat lăbuțele deasupra capului și-a adoptat culoarea (elinizilor „Știe el că-n breaslă nu ezităm să mai și eliminăm câte un martor incomod, chiar din propria tabără. Și-acu’, în i i bine în lunpu’ războiului rece, lichidatorii din ambele tabere erau Idlil Îți, după un număr de operațiuni reușite. Duceau cu ei h mormânt secretele acțiunilor, înțelegeți? Probabil, batiana noasiia planetă a făcut migrene de câte mistere și taine tenebroase a aliat. De aia, se rățoieste, din când în când, CU este un i uliemui, un tsu-nami, o erupție vulcanică...

— Ferenc, nu ne-ai văzut în viața ta! îi amintesc eu poezia pe care trebuie s-o recite în fața patronului sau

Indianul pricepe mutarea și-l Uimite cu cracii-n sus, între două birouri. Exact când Ferenc pica, leleiâiâitoarea începe să facă scandal.

— Varain, îmi dă frâncu’ o veste nașpa, Fenyves a plecat glonț înapoi. Vezi ce poți face!

— Conform planului, amigo, îi amintesc eu că noi ne abatem de la plan numai dacă ne pupă dama de negru sau constatăm că nu mai e oportun.

Închid scula de gavarit și-l trimit pe indian în hol, deoarece e mai diplomat decât Bălaiul. Adică, nu face zgomot prea mare, când strânge câte un inamic de gât. Lipoveanul apare fericit:

— Am dat de niște udeală în secretariat...

— Fenyves vine încoace, îi retez eu avântu' bahic. La scotocire! Tu, pe stânga, eu, pe dreapta.

Nu comentează nimic, deși a tras ceva pe goarnă. E suficient de experimentat să înțeleagă că pizmașu' nu vine să ne povestească un film de desene animate.

Eu încep scotocirea cu birourile. Canei rezultate, pre limba unor conaționali oleacă mai bronzăți din născare. Numai documente contabile și de firmă, din care rezultă că tipu' chiar face și afaceri. Lucru care nu trebuie să vă mire deloc. Spionaju' și afacerile merg mână-n mână, în Lumea modernă. Sau, ca să mă dau cult și să citez un sociolog meri-gan, în societatea postindustrială. Societate în care nu-i nici capitalism, nici socialism, ci exact ceea ce vedeți și dumneavoastră. Probabil, i-au zis postindustrială după ce-au văzut români arând cu plugul tras de boi și-au recepționat utilajele industriale românești, la topit, pe post de fier vechi.

În toată camera, nu zăresc urmă de fișet. Fenyves joacă rolul tipului cinstit și cuminte, ca un bebeluș proaspăt aruncat în această Lume mare și bună, ca o mămăligă caldă. Cam supărată însă de tipi de soiu' celorla pe care-i „liniștim” noi. Experiența din nobila breaslă a spailor m-a învățat să nu cred ce văd la prima ochire. Niciun individ implicat în *dirty business* nu se poate despărți de un minimum de informații de strictă necesitate. Încep să sondez pereții, în căutarea seifului ascuns. Celularu' sună din nou. Specialistu' în bombe fumegânde mă anunță că, în maxim zece minute, pizmașu' va ajunge în bârlogu' pe care îl scotocim. Îl trimit pe lipovean să-l dubleze pe Corday și continui pasele de cercetare.

— Al meu ești, cu tot ce posezi în burtică! șoptesc eu satisfăcut.

Dau jos tabloul care prezintă nusim ce revizionist sau imperialist maghiar și admir peretele Nu i.1 vii. lu' 1. i poarta nouă, căci știu exact ce e în spate. Iută nu se vede

nimic, deoarece peretele este tapetat cu mătase înflorat!
Țaica dungi abia vizibile marchează dimensiunile fi se
turui Ușa nu e mai mare de patruzeci de centimetri pătrați
dai im 1 nu era nevoie.

— Cum se deschide? mă întreb eu cu vex e tare,
deoarece nu zăresc niciun mecanism.

Amprentă vocală, îmi răspunde bigeru¹ veghetor Mă
îndrept către fereastră și trag perdeaua „Amprenta vocală”
coboară grăbită, tot cu mâinile în buzunare. Și urmată
îndeaproape de cei doi gorilor care l-au însoții ta întâlnire.

— Vin! strig eu către camarazii de acțiune și mă
încrunt la fișet.

Eu sunt om mai deștept decât tine! îi șoptesc eu în
gând, în timp ce-i mișc circuitele electronice Incașe/ O
nouă porție de energie electromagnetică, care îmi ridică
păru² măciucă. Mi-l netezesc cu mâna și admir conținutul
lișetului. Amicii mei, aveți ce vedea, parol!

Câteva stive de parale, legate în banderole, îmi fac cu
ochiu³. Le mut pe colțul stâng al celui mai apropiat birou.
Două pistoale cu muniția aferentă, în încărcătoare. Observ
că-s producție sovietică, marca lichidator și le las la locu⁴
lor. Nu fac parte din informațiile căutate de noi. Câteva
dosare și cd-uri. Le pun chiar pe mijlocul biroului și strig
din nou:

— Anihilați numai gorilele! Fenyves trebuie să cânte.

— OK! răspunde Corday.

Gândiți că un ins de felu⁵ său nu poate cânta? *You are
wrong!* Dacă-l altoiesc cum trebuie, va căpăta voce de
altistă, de n-o să vă vină a crede ce triluri va scoate. O
agendă electronică ia loc lângă prada deja adunată.
Portretul unei dame, rezemat de fundu⁶ fișetului, mă
determină să mă întreb dacă tipu⁷ e vreun sentimental ori
are alte bisnisuri cu tipa. Întorc fotografia înrămată și
citesc însemnarea. E doamna mă-sa, în vremuri mai din
urmă, când era mai tânără. Pun la loc tabloul, căci noi nu
ne războim cu mămicile și alte femei din familiile

dușmanilor. O cutie metalică grea mă face să intru la idei. O scot și o depun între celelalte obiecte recuperate. Încă nu știu dacă voi deschide-o sau nu.

Urechea mea exersată la școala sfinților Ochilă, Urechilă și Nasuilă prinde zgomot de ușă deschisă în grabă. Urmează două bufnituri scurte și aud vocea Bălaiului, în limba engleză:

— *It is a pleasure to meet you!*

Înțeleg c-a pus gabja pe Fenyves și-l prelucrează manual. Partea psihologică îmi revine mie. Iau loc în spatele biroului și deschid primul dosar. Are numai câteva file și e scris în limba maghiară. O limbă pe care n-am reușit s-o însușesc, da' nu-i nicio pagubă. În Europa Unită, va fi folosită de mai puțin de 0, 1 la sută din populație.

Un strigoi regresiv a dat colțu'

Gogoșa umblătoare, Fenyves, apare nu. ulm' ușii de intrare, sprijinit oleacă mai tare decât se obișnuiește, în pistolul lui Corday. Fața-i roză a virat către un palul burtă de-broască și transpirația i-a invadat mecla i grăsună Cască felinarele la mine, de parcă n-ar mai îi văzul bărbați în viața lui. Mai mult ca sigur, știe cine sunt și ce viciu

— Oamenii civilizați salută, când intră ihu o încăpere în care întâlnesc semeni de-ai lor, îl atenționez eu

— Domnu' Varain? șoptește el stins, m³ 8 neîncredător în ceea ce-i spun văzătorii din dotarea proprie și personali

— Domnu' nostru e mai sus de uliunu' etaj al celui mai înalt zgârie-nori, îl iau cu în târbacă l-ai sunt Varain, român' care-ți va povesti cele mai șugubețe pățanii din viața ta. Adu-l! îi ordon eu lui Corday.

Indianul trage un scaun în fața biroului și 1 apasă, să ia loc. Pizmașu' n-a reușit să-și dezlipească privirea de pe mutra mea. Și asta nu pentru că aș fi frumos din cale afară. Groaza l-a paralizat complet.

— Ești un bătrânel rău, îl admonestez eu. Ai călcat pe suflete și sânge de oameni nevinovați, numai pentru a face

niște jocuri inutile.

Căzătura își freacă mâinile cu degete grăsulii, ca niște câmăciori. Dacă i-ați vedea muianu' bălan, cu ochi albaștri. aproape nevinovați, ați crede că ne-am greșit clientu'. Cruzimea cu care a lucrat împotriva românilor și ungarilor, deopotrivă, nu-i transpare pe figură. Eu știu însă cu cine avem de-a face.

— A fost un război rece, murmură el. Am executat ordine.

— Oficial, războiul rece s-a terminat, cu mulți ani în urmă. De ce p... a mă-tii mai torni venin între oamenii Europei?

La auzul înjurăturii, aruncă o privire către fișetul deschis. Mă ridic, iau tabloul din seif și i-l pun în brațe.

— Coana mă-ta n-ar fi deloc mândră de tine, Fenyves. De ce instigi oamenii să se lupte pentru himere?

Tipu' prinde oleacă de curaj. A înțeles că n-am venit să-l kilăresc ori a intrat în ultima pasă. Replică:

— Varain, tu n-ai fost niciodată minoritar. N-ai tremurat niciodată de furie neputincioasă.

— Am fost minoritar, îi răstorn eu argumentația. Din cauza voastră, etnici români din țara mea au fost tratați mai rău ca minoritarii. Umiliți, amenințați, jefuiți de averile muncite, alungați de pe pământurile străbune.

— Știu dar așa au fost ordinele de sus.

— Ce-ați vrut să faceți, Fenyves?

— Dreptate, domnule Varain!

— Dacă așa arată dreptatea, cum arată injustiția? L-am blocat. Continui să-l plesnesc, fără milă.

— Copiii maghiari se nasc altfel decât cei români? Visează altceva decât copiii noștri? Au alte trebuințe de viață? Trăiesc după alte reguli și n-am observat eu?

— Dispărem lent și sigur, ridică el o problemă cu care înfierbântă mințile unor tineri necopți.

1)

— Și noi, românii, vom dispărea în Marea Națiune

Europeană, îi replic eu calm. Aceasta este evoluția Vieții Omenеști. O lege implacabilă.

Cască felinarele și deschide o gură ca o șură. Nu-i vine a crede c-a auzit așa ceva din vorbitoru' unui „fanatic naționalist român”. Nu e în stare să articuleze un răspuns cât de cât inteligent. M-am lămurit: tipu' e gunoiemiță manipulată de cineva mai priceput la jocuri de acest fel.

— Fenyves, vă cramponați de un trecut sângeros și dezbinat. Nici măcar nu apelați la vreun adevăr, căci hunii au dispărut din Viața Omenirii, în urmă cu un mileniu și jumătate. Ce dracu' credeți că veți face?

— Suntem încolțiți și ne apărăm, încearcă el o nouă schemă de eludare.

— Cine v-a încolțit? Cine v-a agresat? Cât timp ați stat în banca voastră, nu v-a zis nimeni nici du-te mai încolo! Românii și ungurii din România conviețuiau pașnic.

— Dar românii ne asimilau inexorabil! protestează el cu o voce pițigăiată.

— Pe cine asimilau? Majoritatea maghiarofonilor din România sunt de origine europidă. Ariană, dacă nu te sperie termenul. Pe cine credeți că păcăliți voi, Fenyves?

— Limba și obiceiurile noastre, se zbate el să-mi livreze sloganele arhicunoscute, din propaganda izolaționist-revizionistă.

— *Limba nu face o națiune, Fenyves! Istoria falsificată nu face o națiune.* Iar limba voastră a fost confectionată în evul mediu. Vrei să-ți târăști conaționalii în feudalism?

— Domnule Varain, faceți o mare greșeală! Noi avem protectori sus puși.

— Mai sus decât Dumnezeu?! îi rîd eu în nas. Rușii, americanii, evreii, masonii și catolicii și-au luat mâinile de pe voi. Prea sunteți otrăviți.

— Deci, știți tot planul, șoptește el mai pierdut decât Sinan pașa când a zărit securea lui Mihai Viteazul.

— Știm că ne lucrați, cu câțiva agenți infiltrați în

organismele europene, încă înainte de destrămarea socialismului. Nicio şansă, Fenyves! Imperiul austro-ungar și Ungaria Mare kaput! *Europa a învins și vine să vă ceară socoteală pentru crimele voastre.*

— Rușii v-au informat! explodează el. Ne-au trădat, după ce i-am servit fără a crâcni.

— Să vă stea lambada în gât! îl înjur eu, cu gândul la măcelul și spaima din decembrie 1989.

— Ne-au trădat masonii! încearcă el să obțină o cât de mică confirmare din partea mea. Știu sigur că lucrați cu Frăția Albă.

— Frăția Vieții Omenești nu e colorată, îi retez eu macaroana. Și nu poate fi manipulată prin metodele aplicate pe americani. Noi ne apărăm dreptul la Viața Omenească pe această planetă, Fenyves. Viața Omenească cu majuscule, înțelegeți? Viața fiecărui om de pe planetă e importantă...

— Deci, extraterestrii, murmură el și coboară privirea către picioare. Nimeni nu vă mai poate sta în cale.

— Nimeni nu se poate ridica împotriva Vieții Omenești evolutive, Fenyves! Știi de ce?

Nu răspunde. Îi spun eu cel mai simplu adevăr, pe are puțini oameni îl intuiesc:

— Pentru că Viața a existat și va exista mereu *înainte* de moarte.

□

— Faci filosofie dar ucideți fără milă, mârâie el.

— Viața Omenească nu e filosofic nici legendă, Fenyves. E cea mai importantă valoare cunoscută de noi pe planetă. Știai că, în urmă cu multe zeci de milioane de ani, înainte de sălbăticia descrisă prin istorii, a existat o Societate Umană planetară?

— Povești, domnule Varain! Nu rezolvă situația actuală.

— Adevăruri! îl contrazic eu. Adevăruri pe baza cărora vom instaura pacea și ordinea pe această planetă,

între toți oamenii.

Rânjește răutăcios:

— Nici n-ați ajuns în Uniunea Europeană și vă dați mari.

— Noi suntem agenți ai Uniunii Europene, îl informez eu simplu. Demontăm planurile de război final, de sfârșit al Umanității. Oricine e împotriva noastră e împotriva Vieții Omenesti și a evoluției către un viitor pașnic.

— Mă veți ucide, scâncește el ca un copil. Dar nu veți reuși să vă integrați în Uniunea Europeană atât de ușor cum ați crezut.

— Din cauza cârțitelor infiltrate de voi? îi bat cu cu degetul în dosare. Le știm și le vom termina, înainte să înțeleagă ce se întâmplă cu ele.

— Aparatul funcționează european se mișcă greoi, rânjește el din nou.

— Noi ne mișcăm ca fulgerele, îi replic eu. Birocrația nu ne poate opri.

— Deci, mă lichidați?

— Nu neapărat, îl surprind eu. Ai putea coopera.

— Vrei să mă recrutezi în slujba olanilor?! se revoltă el.

— În slujba Vieții Omenesti, Fenyves. Ai calculat câți maghiarofoni din România, în majoritatea secui, au murit din cauza acțiunilor voastre diversioniste? Și câți s-au tâmpit, urlând slogane și visând la o imposibilă întoarcere în sălbăcia trecută?

— Ne apăram identitatea națională! încercă el să se îmbătoșeze.

— Cum, Fenyves? Izolând grupurile maghiarofone din rile vecine Ungariei? Nu înțelegi că-i transformați în handi-apați neadaptabili în Viața Europeană? Crezi că sârbii, slovaci, ucrainenii, croații și slovenii vă jugănesc de pomană agenții? Nu, omule!

— Eu nu sunt om, eu sunt maghiar! ripostează el cu o formulă tâmpită, inventată de o minte bolnavă.

Îl privesc și nu-mi vine a crede că un dobitoc de soiul său ne-a pus atâtea bețe-n roate.

— Fenyves, n-ai observat că investitorii europeni și străini evită bantustanele maghiarofone, de teama tulburărilor interetnice? Voi vă condamnați conaționalii din România la regres și sărăcie.

— Investim noi!

— Ce? Păsărică Ciociolinei? E scoasă din uz, de prea multă fricțiune.

Îi tremură nările de furie. Lasă să-i tremure! îmi șoptește îngerul veghetor. Și-au bătut joc de oameni cumsecade, care trăiau bine împreună.

— Voi nu sunteți agenți europeni! mai încercă el o pistă. Lucrați de capul vostru.

— Și dacă n-am fi? îl provoc cu.

Se frământă indecis. Ca pentru a-i da lovitura de grație, în hol se aude un dialog în franceză. Bălaiul și Jean se salută în termeni *mai puțin protocolari*. Desigur, mai puțin protocolari e un eufemism, ca să nu spun direct că se trag de șireturi, în argoul colorat, cunoscut dumneavoastră.

— L-ați căpăcit, constată frâncu, intrând în hirou, cu bulanu fumegând în clănțănitor.

Fenyves întoarce privirea către el și-l studiază atent.

— Nu-s de măritat, îl avertizează frâncu și trage un scaun. Ce avem aici, Varain?

— În e... t cu ochi și gură, i-l indic eu pe Fenyves. Plus niște informații care probează c-a lucrat împotriva unificării europene.

— Așa-i? îl întreabă Jean, învăluindu-l într-un nor de fum.

Agentu regresiv a băgat-o pe mânecă. Probabil, cunoaște adevărata identitate a spaiului celto-galic.

— Eu sunt un om de afaceri onorabil, încercă el să facă gât. Voi protesta!

Frâncu zâmbește rău.

— Unde te vom trimite noi, n-ai la cine protesta. Mai bine ciripești și scapi cu câțiva ani de bulău.

— Ce să spun? se înmoaie agentul globaliștilor regresivi ca o cârpă.

— De pildă, ce-ai căutat la Tedy Goldenberg...

— La el a fost? nu-mi pot eu reprima surpriza. Încep să înțeleg cum funcționa mașinăria lor.

— Te-ai făcut și tu băiat mare, mă ia franțuzu' peste picior. Ăla dădea ordinele iar trepădușii le executau. Pe Golenberg îl doare-n spiț de soarta maghiarimii și alte slogane tâmpite. Exploatează animozitățile dintre națiuni, pentru a întârzia unificarea europeană.

— Înseamnă că mai speră că vor aplica planul inițial.

— Vedem noi ce speră el, mârâie Jean amenințător. Cântă, scârnăvie!

Amicii mei, nu veți crede, da' tipu' începe să chelălăie. Înseamnă că eu n-am cunoscut apelativu' potrivit, înțelegeți? Măcăne în limba franceză, ca o moară dereglată. Jean s-a răsturnat pe scaun, cu reportofonul pornit și înregistrează confesiunea. Ce probă de popă ar fi ieșit din el! Eu adun obiectele scoase din fișet și le pun într-o pungă de plastic, găsită într-un sertar. N-ați mai văzut pe nimeni cărând câteva milioane de dolari și euro într-o pungă de plastic? Nici eu, da' cineva trebuie să facă prima mișcare și în domeniu' ăsta.

După vreun sfert de oră, Fenyves închide pliscu', semn c-a terminat. Jean îl studiază ca pe un exemplar de vânat pregătit pentru împăiere și apreciază:

— Cam puțin pentru poziția în care te afli. Nu scapi cu mai puțin de cinspe ani de temniță.

— Cincisprezece ani?! se sperie punga de grăsime. Dar nu voi mai apuca să văd libertatea.

— Mai puțin nu iei, îl asigură Jean. Hai, hopa sus, să facem o plimbărică!

Agentu' regresiv a căzut într-o stare de blegeală cronică. Se ridică supus ca un robot și privește prostit în

jur.

— Cincisprezece ani? șoptește el și duce brusc mâna la gură.

Nu mă reped să-l împiedic, deși i-am citit gândul. Sprâncenele Lui Jean se adună într-o cută amenințătoare:

— Varain, ce-ai făcut?

— Nimic. E dreptul lui să decidă între pușcărie și moarte.

Fenyves s-a îngălbenit și tremură din toate încheieturile, ca o păpușă dezmembrată. Se sprijină de marginea biroului, apoi întinde mâna către mine:

— Fii...

N-apucă să-și termine blestemul, căci cade lat. Cianura și curara n-au leac, gândesc eu, ocolind cadavrul.

Ne-am adunat într-un restaurant franțuzesc, să putem chefui în voie. Cărciumarii galici nu strâmbă din nas, dacă te matolești și vorbești mai tare, cânti sau poștești la dans fetele din salon. Chestie de temperament și obiceiuri, înțelegeți? Încet dar sigur și ceilalți Europeni încep să se dea pe brazdă. Adică, nu se sfiesc să-și exprime bucuria, plăcerea și alte sentimente care fac Viața demnă de a fi trăită. Mctisearea europeană se vestește mai ușoară și mai plăcută decât o credeau niște funcționari constipați la creiere. Avem și noi, românii, un rol dejucat în acest proces. Fermecătoarele noastre fete, în primul rând. Dacă ați ști ce plăceri trăiesc, când văd câte un frățior European scrântindu-și gâtul după „ispitele umblătoare” născute-n România!

Nemții beau liniștit și așezat, cum le e firea actuală. Egon, numai suc, deoarece își economisește forțele. Vrea să prindă definitivarea unificării, să-și vadă visul vieții sale împlinit. Cel mai important vis din viața sa, după câte știu. Vis pentru care a sacrificat tot ce poate sacrifica un om: viață de familie, liniște, satisfacții personale. Un erou necunoscut, despre care veți auzi multe, în viitorul

european. Poate că veți citi despre el, prin cărțile de istorie. Merită câteva rânduri.

Bălaiul s-a îmbătat cui, ceea ce, în situația dată, nu e chiar o nenorocire. Cântă cât îl țin plămânii, în limba română:

Cuvioasa Magdalena Mă desparte de Satana, Fără vrăji și anatema: E destul să-i mângâi blana.

Nu mă-ntreabă de-s cuminte cu ragazze și bambine, Cea mai dulce dintre sfinte, l-a gustat din rău și bine.

Când pizmașii mă-nconjoară, Eu mă rog la sfânta nudă. Ea, pe dată, se coboară, la o veche paparudă.

Și termină oase rupte între posesori de p... e. Cine naiba să mai lupte, Când muieri avem destule?

Dacă vă încearcă spicenu'1, Vă explic eu care-i schema: Lepădați de-ndaf susprii. Invocați pe Magdalena!

Dacă vă apasă vina Pentru vreun amor fierbinte. Invocați pe Mădălina să vă curețe la minte.

Să vă ierte de păcate cu ispite posesoare De balcoane ațâțate și de supralungi picioare!

Să trăiască Magdalena Sfânta noastră protectoare, Să-și mărească grabnic schema cu ispite umblătoare!

De vreți pace mondială, Say make love and don't make war, Magdalena, sfântă goală, Deie-a sfântului amor!

Micuțu' frâne, Lulu, îl urmărește cu gura căscată. Pe mecla-i de puștan afumat, poți citi o nețărmită admirație. Nu înțelege o iotă din cântecul lipoveanului, da'-i place melodia. I-ar plăcea și mesajul, dacă l-ar afla. Corday zâmbește destins, cum rar îl vezi.

— E un cântec popular? mă întreabă Hedwiga, care a sosit cu florii germani.

— Mai curând, un imn pentru pace și înțelegere între bărbați și femei, îi răspund eu zâmbind și-i fac loc lângă mine.

— Așa? Și ce conține mesajul? insistă ea să înțeleagă subtilitățile simțirii lipovenești.

- Nu vrei să știi, o pasez eu.
- Vreau! insistă ea încăpățânată.
- *Your pleasure*, cedez eu și încep să-i traduc „imnu”

Spioana germană râde de se strică. Bălaiul mă privește chiorâș. Crede că i-am băgat strâmbe, față de damicela pentru care nutrește o pasiune constantă și vizibilă. Drept care, împrăstie cu mâna fumu' gros, din trabucu' lu' Jean și-mi reproșează de la distanță:

— Piciule, te-am crescut de mic, să ajungi gloria Octo-gonului. Te-am dus la crăsmă și la curve, iar tu mă sapi?

— I-am tradus cântecul, îi strig eu, să acopăr larma din tavernă. I-a plăcut la nebunie.

Amicu' meu se înviorează ca o floare atinsă de ploaiei Soare. Dacă i-a plăcut... Deșartă paharu' în bot și-și sprijină fruntea pe palmă, ca un mare gânditor din clișeele proagandistice. Rămâne astfel, preț de câteva minute, apoi tacă următoarea compoziție proprie:

Pentru voi, femei frumoase, Astăzi, sunt nenorocit.

N-am nici bani și n-am nici casc, Fiindcă voi nu m-ați iubit. Femei...

Minte ca o gazetă de tranziție, scrisă de jurnaliști mercenari sau imbecili. De când îl cunosc, a avut un spor la dame ceva de speriat. Mai mult de cincizeci la sută din „atacate”, căzute cloșcă, la primele sale gângureli. Un scor de invidiat, nu? Da' când o ia pe ulei, are tendința de a privi numai partea goală a paharului. Cică, asta e partea abisală a sufletului slav, din care au descins străbunii săi. Chestia cu abisu' din sufictu slav e la fel de relativă ca fidelitatea unei vampe de tranziție. V-o spun în cunoștință de cauză. În prima tinerețe, am dat câteva raite prin imperiul roșu, împreună cu bătrânul superspai Arbore, cel mai specialist în aburit KGB-ul. N-am zărit niciun abis, ci numai niște găuri negre, șatene și blonde, cam de tipu' celor cunoscute de dumneavoastră, masculii normali.

Gândiți că, poate, abisu', se ascundea în creieru' vreunui mujic? Aș! În creicru' respectiv, se ascundea samagonkă, cântece plângăcioase și sloganc patriotice. Parol!

Bălaiul încheie, într-un ropot de aplauze, cu ochii la Hedwiga. *It is OK!* Tipa care i-a pus inimioara pe jar e încântată de prestația sa. Fantezia amicului meu a început să zburde mai ceva ca un mânz naiv. Francezii atacă, în cor, un cântec de-al lor, de petrecere. Oleacă mai deocheat, fapt pentru care nu l-aș recomanda profesoarelor de religie. *All in all*, cum spun verii britiși, ei afirmă răspicat că sunt bune de încălecat dama brună, dama blondă și orice altă damă care pică la pat. Vă las pe dumneavoastră să apreciați dacă au sau nu dreptate.

Mă ridic și merg până la urechea fumagiului Jean, să-mi lămuresc o curiozitate care mă sâcăie. Tipu' își extrage trabucu' dintre dinți și mă apostrofează:

— Tu nu ești în stare să te distrezi, Varain? întrebarea lui îmi atinge o coardă sensibilă, încă dureroasă. Trec peste adierea de nostalgie și-l întreb:

— Ce-ați găsit în cutia aia metalică?

— Crezi c-am avut curajul s-o deschidem, Varain? Suntem numa' oleacă țicniți, da' nu chiar dilii.

— E complet etanșă, îmi amintesc eu.

— Și se deschide la comandă vocală, probabil. Cunoști vreo metodă să-l învii pe Fenyves?

— Da' ce-s eu, Hristos, să-i spun Ridică-te și mergi?!

— Ridică-te și bea un păhărel! a fost expresia exactă, mă corectează lipoveanul. C? la o invitație de mers nu se ridică nici fraieru' fraierilor.

— Ce știi tu, bă, sugativă perpetuă?! îl repede frâncu', hăgându-și la loc havana, între dinți.

— Mai multe decât bănuiești, balenă fumătoare, îl asigură Bălaiul. De pildă, pot jura cu mâna pe o sticlă plină (a scribii care au măsluit codu' lu' Da Vinci au mințit de-au înghețat apele.

— Adică? mârâie spaiu' celto-gal.

— Ți-o închipui pe Magdalena născând prunci?

— Dacă ies gologani din scriptură, pot imagina și că era predicator baptistă, de o moralitate desăvârșită, îl asigură frâncu. Tipii care au născocit povestioara s-au umplut de bani.

— Crezi că i-au instigat masonii?

— Masonii? Care dintre ei, că-s mai multe găști și se ciufulesc între ei, de le sar fulgii?

— Masonii cocoșați, își expune lipoveanul obsesia. Aia care vor să atârne câte o cocoasă în schinarea fiecărui sitizăn, fie că vrea, fie că nu vrea să devină mason

— Du-te-n plici! îl invită francezu' să plece la o destinație necunoscută în limba română. Tu discuți chestii de serviciu la o petrecere ca asta?

— Că bine zici! îl aprobă Bălaiul, apoi privește în jur. Constată că francii au închis pliscurile. Se umflă, își ia avânt și se lansează cu o nouă producție de tranziție.

Pe umeri, pletele-i curg râu, E goală pușcă pân' la brâu. Pe fund, i-atârnă-un mini-jup, E numai bună de hei rup!

Când o vedem, la crăcii goi, Uităm poveri, uităm nevoi, Cădem în limbă hăbăuci, Uităm de moarte și năluci...

Restu' cântecului e prea deocheat să-l aflați. Melodia, însă, face toate paralele și ceva pe deasupra.

— Ce spune? se interesează Hedwiga, în timp ce iau loc lângă ea.

— Povestea unei vipiste de tranziție, îi răspund eu fără chef. Carne multă, distribuită cu măiestrie, să nu se observe puținătatea minții.

— Bălaiul să protesteze împotriva unei astfel de arătări?

— Nu protestează, o lămuresc eu. Descrie efectele produse de dama la modă în această perioadă de incertitudini.

— În toate perioadele periculoase din viața Omenirii,

instinctele explodează în oameni, observă ea serioasă. Apoi, după ce conflictele se rezolvă, oamenii revin la normal.

— Am observat fenomenul, o asigur eu. Dar crezi că merită să-l discutăm aici?

— Mă inviți undeva? se alintă ea.

Arunc o privire către celălalt capăt al mesei. Bălaiul descrie din ce în ce mai picant tipu' de vampă lansat împotriva misterioaselor Zaraza, Ramona și altor dame cântate și răscântate de romantici. Dacă i-aș traduce ce cântă, inspirat de evenimente din viața publică a românilor, și-ar face o părere proastă despre noi. O învălui diplomatic:

— Te-aș invita dar nu vreau să stric plăcerea atâtor camarazi. Sărbătorim decesul unui dușman vicios. Un strigoi al globaliștilor regresivi.

— L-ai lăsat anume să moară, replică ea cu o umbră de reproș în glas.

— I-am respectat dorința, îi arăt eu partea democratică a non-acțiunii mele. Ce să fi făcut cu el? Să-l fi hrănit și păzit pe banii contribuabililor?

— Ai o viziune...

— Să bem! o invit eu, ciocnindu-i paharul. O gură de vin tămăduiește o rană.

— Te frământă ceva, ghicește ea, răspunzând invitației.

— Mă frământă mai multe, recunosc eu. Vei vedea, mâine, cât de greu se anihilează un agent al Death Brotherhood.

— Știu, mă anunță ea simplu. Soțul meu a căzut într-o confruntare cu ei.

— Ai posibilitatea să-l răzbuni.

— Dar nu să-l și învii, șoptește ea gânditoare, (and se vor termina aceste hărțuiri obositoare, Varain?

— Mai curând decât sperii și crezi, o asigur eu. Gașca conspiratorilor se destramă din ce în ce mai rapid.

— Și după aceea?

— După aceea? După aceea, vom trăi ca oamenii obișnuiți.

Bălaiul a terminat cântecul despre vipista de tranziție și mă privește nemulțumit. Cea mai recentă zână din visele sale n-a aplaudat. Semn sigur că n-am lăsat-o să asculte muzică de calitate, cu mesaj precis. Vă îndoiți de fapt că, în realitate, lipoveanul livrează mesaje destul de clare, despre starea morală a unei părți din națiune? Nu e el puritanul model, dar nici să coborâm cu toții în mocirla subculturii de mahala nu se face. Are cineva altă opinie?

Și moartea moare, câteodată...

Amicii mei, v-ați întrebat vreodată cine a inventat și a impus cultul morții, într-o Lume de oameni vii? Nu, că n-ați avut ocazia să vă confrunțați cu chestii macabre? Eu am avut, căci, în prima fază a carierei mele de spai „neconvențional”, am fost educat în acest spirit. Așa era obiceiul în majoritatea serviciilor de spionaj, diversiune și teroare. *Scopul curat nu scuză niciodată mijloacele murdare folosite pentru atingerea lui*, a fost concluzia la care am ajuns, într-o zi, când luptam cu disperare, în frontiera dintre viață și moarte. De atunci și până acum, mi-am tot frecat grămada de neuroni din creier să aflu cine a inventat cultul morții. Nu pentru că aş avea vreo teamă de „dama neagră”, „baba cu coasa” ori alte simboluri ale morții. Am trăit atâtea evenimente dureroase și fenomene stranii, încât moartea mă impresionează mai puțin decât un fum de țigară. Pur și simplu, sunt un om curios și-mi folosesc cerebelul pentru a dezlega enigme ale Vieții, în general și ale Vieții Omenеști, în special.

De ce pun această problemă? Pentru că tocmai discutăm cum să-l cotonogim pe Tedy Goldenberg, un agent al Frăției Morții (Death Brotherhood), o organizație teroristă regresivă destul de cunoscută în lumea spailor. Tipul e cât se poate de viu și aplecat către plăceri lumești, fapt ce nu-mi explică mie, un om gânditor din secolul 21

e.n., de ce practică cultul morții. După o îndelungată chibzuință, am ajuns la concluzia că *unele societăți secrete folosesc denumiri și simboluri care să îngrozească adversarii și sitizării neinformați sau mai slabi de înțeles*. Damblaua asta vine din negura timpurilor și se lipește de căpățânile mai puțin luminate. De pildă, Hitler, un sclav al magiei simbolice, a lansat în luptă trupele „totenkopf” (cap de mort). Organizația cu care ne confruntăm folosește simboluri similare, sperând să bage spaima în oasele inamicilor. Dacă citiți mai departe, veți afla ce și unde o să bage.

Jean franțuzu’ trage vârtos din ciomagu’ cu pretenție de havană și studiază atent schița de acțiune făcută de mine. E mai prudent din fire, fapt pentru care pune o primă condiție:

— Îl mirosim de la distanță, un timp, până ne lămurim unde duc firele acestei afaceri!

— Da’ ce-ar fi să-l altoim mortal, din apropiere? se opune Bălaiul.

— Orice șef are un înlocuitor, argumentează Corday în favoarea soluției avansate de spaiu celto-gal. Dacă-l căpăcim pe Goldenberg, s-ar putea să nu-i dezmembrăm gașca. Se vor da la fund și ne vor da de furcă mult timp.

— Cunoaștem grupul său de intimi, pufăie Jean. E rotund și lunecos ca un rulment.

— Ar trebui să infiltrăm un agent de-al nostru, îi înțeleg eu raționamentul.

— Da’ de-o agentă ce-ai zice? replică el, zâmbind triumfător, semn că a pregătit ceva.

— Femeia te urcă, femeia te coboară, femeia îți dă viață, femeia te omoară, citează Bălaiul din filosofia unui misogin pesimist.

— Și moartea moare, câteodată, rostește frâncu’ gânditor. Dacă lucrăm atenți, nu va simți nimic.

— Ai racolat-o pe Carmen Chetife, intuiesc eu.

— Nici n-a fost greu, recunoaște spaiu’ franțuz. I-am

recitat câteva versuri din codu' penal, că eu n-am talent la cântat. Cum o infiltrăm?

— Pute urât! strâmbă lipoveanul din nas. Numai ce l-a ronțait pe Klunish.

— Nu l-a consumat, replică Jean. L-am livrat yankeilor, să aibă și ei o bucurie.

— Meriganii l-au băgat în serialu' Tom și Jerry, mârâie Bălaiul. Dacă îl priponesc în secolu' ăsta, înseamnă c-au devenit operativi.

Are oleacă de dreptate. Pe hârtiile din planuri și în filme, copiii americani sunt foarte eficienți. În realitate, se mișcă greoi, încât e de mirare că SUA mai există. Da' națiunea americană e atât de penetrată cu agenți pizmași, că n-o văd deloc bine. Colac peste pupăză, gașca bușchitară visează dominație mondială. Chelu' și tichia de mărgăritar...

— Klunish nu e din aceeași bandă cu Goldenberg, iirgumentează Jean. Nu se cunosc. Cum îi băgăm boarfa în pat lui Goldenberg?

— Pe mine mă întrebi? se miră Bălaiul întemeiat. Află „unigo, că eu n-am făcut trotuarul niciodată. Întreab-o pe ea, i; i! de meserie!

— Va fi greu, căci vulpoiu' s-a speriat de moartea lui

— Dacă n-ai acoperit urmele! îi reproșez eu.

— Doctorii au pus diagnostic de infarct dar Goldemberg nu crede în povești, nici când sunt spuse de medici.

— Dacă se speria, o tulea, îmi exprim eu speranța că obiectivu' nostru mai poate fi părpălit, dacă nu fript de-a binelea.

— A rămas să miroase terenul, probabil apreciază Corday. Vrea să fie sigur că nu ia țeapă. Că nu-l alungăm din Berna, să-l prindem în alt loc, adică.

— Aia e, rostește Jean cu tragism în glas. Pipăie cu atenție orice contact nou. Chiar și cu femeile...

— Să-i dăm impresia că el are inițiativa! sugerez eu o

regulă de succes în munca de informații. Nu-i băgăm mândra-n suflet. S-o caute el!

Ogaru⁷ celto-gal tresare brusc, ca trezit de somn. Îmi aruncă o privire scurtă, apoi deschide celularul. Molfăie un ordin către filori:

— Talpă! Zi și noapte! Să nu vă scape nicio secundă! Ascult răspunsu⁷, îi promite interlocutorului că-l va trimite la ghilotină, apoi formează un nou număr. Pune la muncă trăgătorii cu timpanu⁷, în același stil: tură continuă, până la loc comanda. Ați înțeles ce face, amicii mei? Organizează supravegherea totală și continuă a pizmașului. Într-o astfel de acțiune, e imposibil să nu găsim un moment prielnic pentru a introduce parașuta în anturajul său. După aia, e treaba magdalenei. Gândiți că-i imoral ce facem? Păi, Goldenberg se ocupă cu opere de caritate? Iar în ce privește păsărică donșoarei Carmen, n-am hotărât noi cum s-o folosească. Decizia i-a aparținut și-a luat-o cu mulți ani în urmă. Cum s-ar zice, organizăm un bisnis reciproc profitabil. Despre morala din spionaj, vor discuta urmașii urmașilor noștri. Cam tot în aceiași termeni ca și noi.

* * *

Plouă îndrăcit. Plouă cu câini și pisici, cum spun verii britiși și verișoarele bretone. În inimile noastre, strălucește Soarele, însă. După câteva zile de reclusiune, Goldenberg a ieșit la un local, împreună cu un mascul proaspăt sosit în oraș. Ați observat că starea de spirit nu depinde de starea vremii, ci de mulți alți factori, ca de pildă, de succesele sau insuccesele proprii? Dacă sunteți masculi înamorați și mergeți la întâlnire cu iubita, cel mai urât timp vi se pare splendid, nu-i așa? Dacă, într-o zi cu vreme urâtă ca moartea, foamea și alte dame similare, v-a reușit o afacere, vi se pare că trăiți cele mai minunate clipe din viață. Îmi dați dreptate? Da? Înseamnă că știți ce simțim noi, grupu⁷ de spai europeni, aflați cu geana pe Goldenberg.

Până acum, l-am mirosit pe toate părțile. Incolor,

insipid și inodor, ca orice mare gangster. Se ocupă de import-ex-port de electronice din Asia și de afaceri bursiere. O acoperire cât se poate de comodă pentru ceea ce învârte pe partea ailaltă - spionajul, diversiunea, teroarea. Niște cuvintele care încep să fie înțelese și de țața Floarea de la coada sapei. Că nu-i zi lăsată de la Dumnezeu, să n-auzi de vreun act de teroare, real sau regizat cu alte scopuri. V-am spus eu că pacostea asta, terorismu', tinde să devină un sport la modă. Din nefericire, în's H) rt, cazi și te ridici, dar în terorism...

Ne-am înghesuit într-o dubită echipată pentru supravegheri complexe și ne-am făcut numai ochi și urechi. Fumu' de țigară iese în valuri, prin fereastra deschisă, însă n-are cine să-l vadă, că-i noapte și beznă. Minicamerele de supraveghere plantate în local ne livrează imagini, frânturi de discuții și zgomote cât încape. Nicio problemă. N-am venit să auzim, ci să vedem. Goldemberg și tipu' care l-a scos din hodgeac stau exact sub un ochi electronic. Ocazie foarte bună să-l cunosc mai îndeaproape. E un tip pe la patruzeci și ceva de ani, cu meclă cabalină și piele albă, de funcționar ținut la umbră. Parteneru' său e un ins mai în vârstă, uscat ca un țâr și înțolit ca un manechin. Încă n-am aflat cine-i, da tre' să posede scule de granguri, căci Goldenberg îl ascultă cu un soi de respect.

— Intră-n scenă doña Clara* fredonează Jean o frântură dintr-o șansonetă.

Într-adevăr, Carmen intră ca o prințesă. Însoțită de un boșorog de vreo șapte-opt decenii și-o babornită umflată, vopsită ca o sorcovă. „Părinții” ei din această piesă regizată de franci. Gândiți că nu-i frumos să regizăm, în loc să rupem oase, să urlăm ca Rambo ori să facem alte gesturi la fel de „eroice”? Păi, pe noi, românii, ne-au lucrat alde Rambo, sau niște regizori al dracului de pricepuți la montat revoluții, contrarevoluții, reforme, contrareforme și alte alea? Răspunsul vă aparține. Eu am altă treabă.

Ce treabă am eu? Mă holbez la actrița adusă din Franța și nu-mi vine a crede ce probă de călugăriță ar putea ieși din ea. E ambalată mai discret decât o elevă de pension și-a adoptat o moacă cumințică, de-ai zice că n-a întâlnit bărbat în viața ei. Pășește ca dusă, printre mese, fără a arunca o privire în stânga sau în dreapta.

Joacă rolul de proaspăt divorțată, șocată de măgăriile soțului infidel, ne lămurește Jean comportamentul bameinei. A venit cu părinții în Elveția, să se refacă după tragicul eveniment.

Mai multe priviri de bărbați se întorc după metisa brună. Goldenberg, tămâie. N-a văzut-o ori nu-l interesează? Chelnerul conduce cei trei actori în locul indicat de presării băștinași, că le-am cerut sprijinul. La trei mese distanță, pe partea opusă, să aibă pizmașul cu ce-și clăti ochii, până ce i-or curge balele. Asta sperăm noi: Carmen să-i aprindă călcâiele, fără a scoate o vorbă, fără a face un gest. Dimpotrivă, la orice avans, va adopta poziția ariciului. Doar a fost lovită-n inimioara-i simțitoare, nu?

Bagabontul de Lulu apare cu câteva sticloante de molan și pahare de plastic. Ne toarnă din picioare, ca la pomană sau la șantieriști și rânjește, cu ochii pe ecranul monitorului de supraveghere.

— Dacă iapa aia nu-i rupe gâtul lui Goldenberg, înseamnă că tipu-i pe de.

— Punem pariu că i-l rupe? se repede Bălaiul să smulgă un ban grămadă, din pochitul micuțului frâne.

— S-a ușchit puilul cu ața, îl repede Lulu. Eu mizez pe Carmen, că-i franțuzoaică iar matala pe mascul! OK?

□ Prostu locuiește după următoarea ușă, îl pasează lipoveanul. Mișcă hoitu mai colea, să urmăresc momentul operativ!

V-ați prins cam ce fel de moment îl ține cu sufletul la gură și cu felinarele belite ca luminile din bordurile unui vapor? Madmoazela care i-a concentrat atenția joacă tare. Abia se atinge de mâncare. Și-a muiat buzele în paharul cu

vin numai să aibă masculii ce admira. Și la ce visa, căci ventuzele euro-africane îți sugerează tot soiul de chestii plăcute. Noi băgăm în burdihane zeama strugurilor de Bordeaux și pipăm mai ceva decât turcii.

— Mușcă! anunță operatorul de la camera video. Toate privirile se concentrează pe ecran. (Îoklenberg a întors accidental privirea și-a dat cu ochii de dama noastră. Ochii i s-au strâns puțin, au întârziat cu privirea pe detaliile anatomice, apoi s-au întors către figura arămie. Carmen pare să nici nu-l fi observat. Și-a fixat privirea aiurea și învâрте absentă paharu' între degete.

— Rechinu' a mușcat, apreciază Jean și scoate o trâmbă de fum cu care ar putea ucide tot stafu' lu' Bin Ladă. Desigur, dacă teroristu' respectiv ar exista cu adevărat și-ar avea un staf, ceea ce eu nu prea cred. Vom trăi și vom vedea dacă am intuit bine cine încearcă să joace Lumea-n bunghei.

— Mușcat! confirmă Bălaiul, ca as în domeniu. Văzută, plăcută, ridicat semn de întrebare.

Timpu' trece vâjâind, ca o mașină de barosan furăcios scăpată de sub control. Nici nu-l mai simțim. Abia respirăm și calculăm șansele. Goldenberg și-a schimbat puțin poziția pe scaun. Ascultă expunerea interlocutorului și trage cu coada ochiului la nada ispititoare. Donșoara Chetife își joacă rolul magnific. Niciun gest nu-i trădează profesia de bază. Asta e și regula în meseria ei: să nu arate a târfă, prin niciun gest, prin nicio vorbă. Meserie grea, cu repetiții istovitoare, pricepeți?

A trecut vreo oră și ceva. Carmen și părinții au terminat masa și gustă din coniac. Vor pleca curând, așa cum se obișnuiește. Goldenberg cheamă un chelner și-i șoptește ceva. Servu' dă din cap și dispăre.

□ A înghițit și acu', se umflă Jean în pene. P... a asta e dracu' în persoană, deghizat în înger.

□ E o muiere cu experiență în cea mai veche meserie din Lume, îl aduc eu cu picioarele pe Pământ. L-a priponit.

Putem pleca.

□ Încă nu! se opune spaiu' celto-galic.

Chelnerul s-a întors cu câteva orhidee. Din cele mai scumpe, din câte observ. V-ar cădea păru din cap, numai dacă ați auzi prețu'. Mai bine nu vi-l spun. Goldenberg îi întinde o carte de vizită și o bancnotă. Ospătam palmează bancnota, aruncă o privire către dama brună, apoi aprobă din cap.

□ Clasic și lipsit de imaginație, îl critică Bălaiul pe Goldenberg.

Servu' merge glonț la masa celor trei și-i întinde gagicii florile, în care a strecurat cartea de vizită. Se răsucesce puțin și-i indică, din priviri, admiratoru' care i le-a trimis. Agentă francilor întinde palma dreaptă și îndepărtează florile din fața ei, apoi își mișcă buzele, de-ți vine să te repezi, să le muști. Chelnerul face cale îndoarsă, cu coada între picioare. Cei trei actori frânei se ridică de la masă, impulsionați de tipă. Bătrânu' aruncă niște bancnote pe farfurioara din centru' mesei și ies, în șir indian. Cu bambina în față, enervată în mod vizibil. Și-a scos o provă, de-ai zice că-i un distrugător pornit la atac și pășește mândră, de parcă ar dansa. Don dracu', deghizat în zeul Eros, l-a înghițit pe Goldenberg. Cât e el de killer și nemernic, v-a visa-o toată noaptea.

— Marț! anunță Jean scoru'. Hai să bem ceva acătării!

Operatorul strigă șoferului să pornească. Dubita se mișcă greoi, iese din parcare și ia viteză. Aveau dreptate francii în cântecu' ăla al lor. Toate damele sunt bune de călărit, da' unele-s mai bune decât altele.

*

Soarele de primăvară bate în geamul sufrageriei. Ne amintește că oamenii harnici se scoală de dimineață sau, poate, ne invită la o plimbare. Bălaiul sforăie zgomotos, întins pe canapeaua pe care l-am aruncat în zori, după chef. Corday stă afundat într-un fotoliu de piele, cu ochii

deschiși. Greu de spus dacă doarme sau admiră peisajul din fața casei conspirative în care ne-am aciuat. Mă strecor tiptil în bucătărie și fac plinu' la filtru' de cafea. Până să curgă zeama de *coffe*, aprind o țigară și trag cu sete. Imagini din acțiunea încununată de succes îmi trec prin minte și mă îndeamnă să fluier mulțumit. Mă abțin, căci nu știu nimic despre firea gazdei noastre. Încă nu și-a făcut apariția, însă eu știu că e într-un dormitor de la etaj. Probabil, ne asigură împotriva vreunei surprize neplăcute.

Umplu cafetiera, înșfac două cani barosane și mă întorc în sufragerie. Indianul a făcut ochi și studiază strada liniștită.

— În târgu' ăsta, se moare mai ales de plictiseală, remarcă el.

— Hai la o zeamă amară! îl îndemn eu și umplu canile.

□ Ne pregătim de plecare înapoi, în țară?

□ Nici vorbă! Rămânem să-l băgăm la zdup pe mortangiu' ăla.

□ Nu părea cine știe ce sculă kilărească, apreciază el și revine în fotoliu, să-și primească ceașca.

□ Nici nu-i, indios. El numai ordonă eliminarea unuia sau altuia dintre oponenți. Ori, dintre persoanele care-i stau în cale, fără măcar să știe.

□ O specie a dracului de împutită, critică el. Te lovesc fără să știi din ce cauză.

□ Decât să plângă mămicile noastre, mai bine să lăcrimeze mă-sa! îi amintesc eu regula.

□ Maica mea mai poate plânge doar din Cer, îmi dezvăluie indianul încă un crâmpei din biografia lui.

— *1 am sorry!*

□ *Por nada, amigo. Por nada. She's OK!*

Dacă indianul e atât de convins că sufletul măicuței sale e OK! înseamnă că-i chiar așa. Ne întindem în fotolii, ardem cuie de coșciug și băgăm în noi zeama aromitoare.

Cam pe la ora nouă, celularul lansează niște triluri care imită privighetoarea, destul de binișor.

□ Clocotește! mă anunță Jean, cu voce dogită de pileală și fumat.

□ A dat anunț în ziar că o caută pe Cenușăreasa care i-a fript inimioara?

□ A trimis agenții s-o caute prin hoteluri!

□ Nu mai spune! Și-a găsit-o?

□ A identificat-o ca un profesionist. Cu date de stare civilă și adresa din Franța. A ce-ți miroase, Varain?

□ Cunoaște meserie. Vrea s-o verifice.

□ A și trimis doi gealați de-ai să-i către Paris.

□ Am închis capcana! Restul, e chestie de timp.

□ Așa cred și eu, Varain. Pe la prânz, aflăm rezultatul.

□ În regulă. Ai pregătit tot ce trebuie?

□ Varain, ești mai cicălitior decât nevastă-mea. Păi, asta-i operațiunea sezonului, amice. Sigur c-am pregătit prăfuirea la Paris.

□ Ho, nu te umfla! Am vrut să mă asigur.

□ Nani! Te sun eu!

Închid telecârâitoarea și-l informez pe Corday de evoluția evenimentelor. Ne putem fâțâi prin Berna câteva zile, până ce Goldenberg va începe să muște. De unde știu că va mușca din plin cârligul? în primul rând, pentru că, la adresa din Paris, agenții săi vor afla dureroasa poveste a proaspetei divorțate. În al doilea rând, dacă sunteți masculi adevărați și-ați fi văzut-o pe „călugărița” Carmen, nu v-ar fi lăsat inimioara să n-o consoleți. Precis!

Pornesc ministația cu secretizor și-l informez pe Cremene cum merg treburile prin țara cantoanelor, șvaițerului, ceasurilor, ciocolatei de vacă mov și altor lucruri bune.

□ Să-l prindeți viu și cât mai întreg! ordonă comandantul Octogonului și închide.

Mă introduc în baie să mă dichisesc. Mă pregătesc de-o plimbare îndelungată. Profesia de spai are și

momentele ei plăcute. De pildă, pauzele dintre acțiuni sau dintre două momente operative de tipul celui petrecut astă noapte. În timp ce mă rad, mă pomenesc fredonând melodia închinată de lipovean celei mai controversate sfinte. Celei care a gustat din rău și bine, din păcat și din pocăință. Dacă o fi existat cu adevărat, Magdalena a fost o tipică interesantă, nu-i așa? Desigur, nu-igenu' nostru, că noi nu păcătuim prea tare și nu ne pocăim niciodată. Într-o Lume ca asta în care trăim, pocăiții sunt luați de fraieri. *Una e să fii cinstit și drept, alta, pocăit și zăpăcit cu tromboane născocite de șmecheri. Dumneavoastră ce credeți?*

*

* * *

După ploaia aia cu câini și pisici, vremea s-a mai îmbunătățit. Cerul s-a curățat și ne servește o porție de Soare. Nu se compară nici pe departe cu Soarele de la noi ori așa mi se pare mic. Ne-am deghizat un pic, să scăpăm de urmărirea prin sateliți și ne plimbăm agale, printre oameni. E și asta o tactică să-ți pierzi urmele. În timp ce lipoveanul sporovăiește vesel, eu mă întreb dacă Goldenberg s-a consolatat cu gândul că ne-a pierdut sau știe că noi l-am trimis pe Fenyves pe lumea ailaltă. Dacă știe, înseamnă că e un tip cu nervii rezistenți. Altu' și-ar fi pus coada pe spinare și-ar fi tulit-o către o țară sălbatică, în care poliția și serviciile secrete sunt în curs de inventare.

□ Aici! se oprește Bălăiul în fața unui restaurant italian. Umplem ramazanu' și studiem cum trăiesc verii noștri italieni.

□ Eu nu consum broaște! încerc eu o mică opoziție.

□ Vrei să mă dau cu fundu' de pământ, ca un puști nevrinos?

E în stare s-o facă, numai să mă scoată din starea de îngândurare. Cedez dar pun o condiție:

□ Friptane mari cât capacu' de oală, să fim siguri că nu-s pui de baltă!

□ OK! acceptă Bălaiul.

Pătrundem în crâșma italiană. Cum v-am mai spus, *helveții sunt un conglomerat de patru naționalități care probează Lumii întregi că viața bună e deasupra păruiei interetnice*. Luăm loc la masă și arunc o privire în jur. Oameni destinși, lipsiți de griji. Cât trebuie să muncim, pentru a ajunge la nivelul lor de viață? mă întreabă îngerul veghetor. Habar n-am. Poate știți dumneavoastră.

O ragazza scundă și latifundiară ne ia comanda și pleacă alene către bucătărie. Lipoveanul continuă să-i explice lui Corday:

□ După conjuncția gurului bivolar cu poliția, justiția și priponu', integrarea în blănițe s-a dus dracului de răpă. Da' Magraonu', profetu' de taină al masonilor cocoșați, nu era pe deplin mulțumit de scoru' obținut. El, care fusese călit la monumentu' eroului sovietic, să nu prindă o conjuncție mai fericită? S-a pus pe frecat astrele și-o blăniță margotică, pe care o folosea încă din vremea când era lăutar.

□ Și ce-a rezultat din această cumplită frământare? se interesează indianul zâmbind.

□ Un duh ieșit dintr-o oală, ulcior sau cam așa ceva i-a șoptit: Mergi la Astaloș din loja Tween Peaks! El e marele maestru al întunericii din fundu' sitei, c-a adunat toți paranormalii lu' pește prăjit în ulei de măsline.

□ Și-a mers? nu-i vine lui Corday a crede că evenimentele s-au petrecut întocmai.

□ Magraonu' și-a luat toiagu' și-a plecat către 'Tu-i în piks. Auzise el că acolo se adunau vrăjitori, paranormali, damblagii, astrologi, cutremurători și alte specii de tranziție. Da', când a pătruns în templu, l-a luat cu rece pe șira spinării.

□ Era plin de monștri? îi face indianul jocul.

□ Nooo, că birou' oval în care se scălda Astaloș nu mai avea nevoie de alt monstru. L-a găsit însă pe marele maestru de rit chiomb, strâmb și furișat întins într-un

sicriu, cu mâinile cruciș pe chept.

□ Murise?

□ Intrase în transă apoteotică finală. Se concentra să transforme Lumea într-un singur punct cardinal – west. Sălbatic, desigur.

□ Asta e și obsesia lui Băsu', observ eu, să-l incit.

□ De la Astaloș i se trage, mă asigură lipoveanul. Și-o spune în gura mare, ca naivu', să afle orientalii care-i planu'. Un singur punct cardinal și-o singură superputere, yankee-bușchitarii.

□ Și ce-a făcut profetu' masonilor cocoșați? îl îndeamnă Corday să-și termine povestirea.

□ Și-a strâns bruma de curaj și-a șoptit: Serenisime, agenții' lu' matala sunt la înghesuială. Ba încă unii ajunseră și la bulău.

□ Și marele maestru?

□ Marele maestru a hârâit găunos: De ce-mi tulburi meditația paratranscendentală și transpersonală, tocma' când atinsesem lepădarea de sine? Că nu-s eu prostu' să mă lepăd și de averea pentru care am tremurat pe Clisură și prin alte locuri de taină. Iertare, serenissime! a mugit Magraonu'. Am venitără să-ți spun că agenții lu' matala sunt hingheriți mai rău ca maidanezii. Ce să facem?

Sosește tipa cu fripturile și întrerupe expunerea tragicomică. Pentru cei care au ajuns în ghearele sticleților sau la mititica, e tragică cât încapă. Da' cred că nu vă pare rău, nu-i așa? *Cu ce măsură dai, cu aceea vei primi.* Mănânc, dus pe gânduri, în timp ce Bălaiul deapănă, mai departe, poveștile stranii ale indivizilor care au confundat marfa cu ambalaju' și oamenii, cu simple arătări demne de păcălit și exploatat. *Nimic nu-i veșnic în această viață, însă. Așa cum a observat spaiu' frâne, și moartea mai moare câteodată.*

— Illir-' - oi. 1 P -".

Turiști prin Elveția

Jean franțuzu' stă tolănit pe un fotoliu și pufăie din

mahorcă, ca locomotiva PSD scăpată din depoul PNA. Mândria galică, pe care unii o socotesc fudulie ba chiar și orgoliu, i s-a întins pe meclă ca o gelatină radioasă. Se simte călare pe cai câștigători și se străduie să ne-o arate și nouă.

□ Incendiu, amicilor, explică el starea în care a ajuns Tedy Goldenberg. I-a trimis o tarla de flori și o scrisoare în care o imploră să-i ierte grosolănia. Toate, refuzate de fetița noastră. Îl perpelește pe jar, mai ceva ca pe un puștan.

□ Goldenberg știe că am pătruns în Elveția, îi amintesc eu. Ne-au aruncat killerii pe cap să ne prăfuiască. Încă nu-i cunoaștem intențiile și posibilitățile.

□ Ce-ai vrea să știi, Varain?

□ Cum ne-a identificat, de pildă, îi arunc eu prima ștangă. Teoretic, nimeni nu știa că ne vom aduna în Franța și vom trece frontiera în Svițaria.

□ Varain, deseori, adevărul e mai simplu decât îl imaginează mințile noastre deformate de spionită. De exemplu, Goldenberg ar putea avea agenți printre vameșii din mai multe puncte de frontieră. Verifică cine intră în țara în care și-a stabilit bârlogu' principal.

□ E o variantă la fel de probabilă ca multe altele, apreciez eu.

— Cea mai probabilă, Varain' venitaririlor. de stație de suit-? și-clividu' n-are mutră de posc., maidanezij Ce se /aveghere prin satelit.

□ Poate că l-a informat cineva care are? nu renunț eu la intuiția mea.

□ Și ce zici să facem?

□ Pătrundem în bârlogu' lui și scotocim!

□ Varain, ai prins sisi la mansardă? Vrei să se alerteze și s-o șteargă? Știi tu cât de blindat e individuu'? E obsedat de siguranța sa, omule!

□ Pătrund eu cu Egon, sugerez o cale de mijloc. Mirosim ca duhurile și-o ștergem fără a lăsa urme.

□ Așa mai vii de acasă! Dar nu cât timp obiectivul e în Elveția!

— Crezi că se va duce după pocnitoare?

— Aproape sigur, Varain. Mai așteaptă și tu câteva zile, să-l zăpăcească puicuța complet!

□ OK! Ne luăm concediile pe anu' în curs, glumesc eu. Ai vreo idee cum să ne ascundem de inamicii din celelalte servicii secrete?

Spaiu' fumegător cade pe gânduri. Lucru normal, cred eu. Ca orice țară neutră, Elveția e raiu' spailor de pe întreaga planetă. Aici se leagă și se dezleagă bisnisuri. Aici se fac schimburile între spionii capturați. Aici pândesc, în permanență, spioni ai câtorva zeci de națiuni. Până la destrămarea socialismului. Austria prelua o parte din încărcătura de spai. Acu', treburile s-au mai concentrat. Gândiți că spaii și contraspaii băstinași ar trebui să stea cu nervii întinși ca elasticii' de la bikinii unei dansatoare de striptease? Nu, amicii nu i! Contraspaii șvițari pot face nani-sleep, căci niciun spai. luni nu va face o măgărie împotriva națiunii lor. Ce-s proști, nil și dea foc la valize și la bârloguri? Unde mai găsesc ei un irliiș' în atât de liniștit?

□ Plecați vreo două zile în excursie prin Elveția, sugerează spaiu' frâne. Vă chem eu, după ce Goldenberg se „îi. i pe urmele farfuzei.

□ *You are such a lord!* iese Corday din muțenie. Ne uimiți la plimbare, să culegi singur bomboanele de pe tort.

Francezu' izbucnește:

□ Mă, Winetu, căpetenia apașilor! Ce aia calului să iau din gheșefu' ăsta? Un cadavru de conspirator? Consuni, i-l singur!

Indianul zâmbește rece. L-a înțepat fin, să vadă cum îi acționează. În realitate, îl doare-n călcâi ce foloase ar putea Irage francii din vânătoarea pe cont propriu.

□ în regulă! intervin eu împăciuator. La noapte, ne topim din Berna.

□ Vezi că am dreptate? se umflă Jean și trimite prin

aer o trâmbă din ciomagu' fumegând. Nici când erați spai socialiști și furați democrația poporului, s-o haliți numa' voi, n-ați avut parte de-un concediu ca ăsta.

Scara către etaj, bătrână și din lemn, scârțâie a protest. Bălaiul coboară de la dormitor, cu ochii cârpiți de somn scurt și frământat.

Îl zărește pe Jean și începe reclamația:

□ în casa asta conspirativă, sunt fantome...

□ Prea bătrâioare pentru gustu' tău? rânjește spaiu' galic.

□ Le-am auzit cum cotrobăiau prin mobilă, explică Bălaiul și ia loc pe un fotoliu.

Indianul, amabil, îi pasează o cafea, să se dreagă după porția de zaibăr italian îngurgitată. Jean replică:

□ Ești sigur că nu-ți umbla molanu' prin cap?

□ 'Te-n praștie, să faci poc! îl repede lipoveanul. Adică, eu nu știu să beau?

E jignit cum nu se mai poate. Una din calitățile-i esențiale de personalitate a fost pusă sub semnul îndoielii. E timpul să intervin, să-l lămuresc:

□ Lipa, gazda noastră circulă ca și Egon. Prin pereți și mobile. De ce crezi că nu ni l-a prezentat Egon până acum?

□ Ptiu! Stuchi-l-ar mâțele lu' Nică a lu' Ștefan a Chetrei! Altu' care trece prin ziduri?! Și eu, care mă pocnesc cu bila-n ele, când mă matolesc. La sigur, Doamne-Doamne n-a dat talentu' ista cu-i trebuia.

□ Nu huli cele sfinte! îl îndeamnă Corday cu prefăcută pioșenie.

□ Te-i fi făcut și tu vreun sectant? mârâie Bălaiul și-și bagă mufa-n cana cu zeamă de *coffe*.

□ *Of course*, îl ia Corday în balon. La noapte, plecăm în turu' mănăstirilor din Elveția.

□ Ești diliu, fratele meu?

□ Indian navajo, replică Johnny Corday. Bănuie că-ș fi apaș.

Ochișorii albaștri ai lipoveanului se mută de la unu la altu. Se simte într-o scenetă suprarealistică. Probabil, se întreabă dacă nu cumva aburii poșircii supte sunt de vină.

□ Plecăm la noapte, îl aduc eu cu picioarele pe pământ.

□ Acasă?

□ Prin Elveția. Bunu tău amic ne-a dat concediu.

□ Fac mișto de cadrele bătrâne, piciule? N-am petre-iut un concediu de când era Marieta fată mare. Cam de câteva decenii.

□ Câteva zile, continui eu. Să nu dăm nas în nas cu iinc nu trebuie, prin Berna.

□ Aia era! Umflatu ăsta de Jean ne alungă.

□ Dacă nu-ți convine, poți sta închis ca huhurezii, în casă. Asculți cum trosnește mobila, scrii versuri albe.

Sugestia francului îl scoate din sărite:

□ Da, ce-am săvârșit, să mă ții la arest?! se burzuluiește el. După ce că ți-am plimbat odrasla prin cârciumi, pe hanii mei...

□ Lasă goangele! îl îndeamnă Jean înveselit. Că mi-ai găurit buzunarele cu escapadele voastre...

S-a ridicat să plece. Bălaiul se burzuluiește:

□ Arunci pietroiul și ne lași cu ochii-n Soare?

□ Preferai Luna, să miorlăi pe sub vreo fereastră? îl flituiește amicu său și ne întinde lăboanța, de despărțire.

Pompăm vârtos caraba spaiului celto-galic și-l lăsăm să se cărăbănească.

□ Ce-i aiureala asta, piciule? intră lipoveanul în atmosferă.

□ Dispărem câteva zile din Berna, până ce Goldenberg se târăște după Carmen. Cum părăsește Elveția, ne întoarcem și-i răscolim hogeacu.

□ Aaah! Viață, nene! Și eu, care intrasem la idei.

— Intră în baie, dă-ți jos rapănu, că mergem să mâncăm în oraș! îl sfătuiesc eu.

□ Apoi, ne întindem oasele ostenite într-un local de noapte, cu iepe iabrașe, începe el să viseze.

□ Vedem noi ce facem după, îi tai eu macaroana.

*

* * *

Câteva minute după miezul nopții. Ora potrivită pentru multe chestiuni interesante, profesionale și personale. Am scos mașina din garaj și verificăm echipamentul. *It seems all right!* Semănăm cu niște turiști, cel puțin la prima vedere. Lipoveanul se instalează la volan și raportează:

□ Gata de orice faptă!

Chiar e gata de orice trăsnaie. Freamătă ca un adolescent scăpat de supravegherea părintească și pofticios cât încape de a se înfrunta din delicateșele Vieții.

□ Dă-i bice! îl îndemn eu.

□ Încotro, că n-am făcut niciun plan?

□ Către munți, deocamdată!

Pornește și lunecă lin, pe strada liniștită. Apoi, accelerează și ne îndeamnă:

□ Trageți obloanele! Găsesc eu ceva interesant și vă trezesc.

□ Atât de naiv mă crezi? îi amintesc eu că, în probleme de distracții, nu poți pune bază pe el. Stau cu ochii pe tine mai ceva ca manglitoru' cu felinarele pe portofelu' unui sitizăn neatent.

□ Ce-am fost și ce-am ajuns! se lamentează lipoveanul pe un ton voit plângăreț. Nu mai am credit nici în fața ta, piciule?

□ Dispui de mai mult credit decât Bombo faraonu' în fața mentorului său.

□ Atunci? oftează el aproape uman și destul de prefăcut.

Vă întrebați de ce am spus *aproape uman*? Păi, un calculator cu care meșterii psihologi din Octogon ne spionau personalitățile a decretat, la un moment dat, că

suntem *not human beeings*. Adică, nema ființe umane. Ferătania plină de integrate electronice fusese atât de impresionată de performanțele noastre, încât căzuse-n fund de admirație. Eu presupun că a greșit în aprecierea noastră. Dumneavoastră cam ce părere aveți?

Văzând că păstrez tăcere, lipoveanul începe să lălăie unu' din șlagărele sale. Interminabile, nepuizabile și pline de prostii, ca niște căpățâni de aleși prin înșelăciune.

Pițipoancele de-acuma Nu vor Soarele și Luna. Vor mașini și vor castele, Nu le poți vrăji cu stele...

După ce s-a frăsuit vreo cinci decenii prin Lumulica asta minunată, lipoveanul a descoperit gaura din covrig și luminița de la capătu' tunelului. Luminița după care Mutantu' klingonian a orbecăit zadarnic, un mandat de premier.

□ Unele se mulțumesc cu mai puțin, îi întrerup eu lamentarea.

□ Să-și adjudece un mascul, cu actele legale, de pildă? Îmi probează el c-a înțeles unde bat.

□ E mult, lipa?

Își ridică mâna dreaptă de pe volan, se scarpină în scăfârlie, să-și stimuleze gânditoru', după un patent african și decide:

□ Mai mult decât poate accepta un tip ca mine.

□ Nu te-mpușcă nimeni, îl încurajez eu să gândească mai simplu.

□ Piciule, tu vrei să mă duci în fața altarului?!

□ Nu, că nici eu n-am trecut pe-acolo. I-am tras popii clapa de două ori.

□ Cum, de două ori? se miră el. Numai odată!

□ Lipa, în zona mea natală, bărbații intră în biserică de trei ori în viață: ca prunci, când îi botează, ca bărbați, când îi cunună și ca mierliți, când sadicu' ăla de popă le recomandă să se poarte frumos măcar pe Lumea ailaltă.

□ Cum adică, sadic? își face și omu' meseria.

□ Aia-i meserie? Toată lumea plânge după decedat și

el cântă de bucurie c-o să-nșface pomana și lovelele. Da' eu i-am tras clapa. Nu m-am cunutat și nici n-o să mă înmormânteze vreun popă. Săc!

— Mișto momentu'! apreciază el. Da' suntem filați de niște pufarini.

Arunc o privire în oglindă și constat că, pe șoseaua goală, o machinetă se ține cam la vreo cinci-șase sute de metri în urma noastră. Bălaiul a încetinit, să-i lase pe ocupanți să ne depășească. Au încetinit și ei, păstrând distanța. Probabil, sunt timizi și nu știu cu ce se tratează slăbiciunea asta de personalitate. Bănuți că se tratează cu bazoka și kalașnikovu'? în majoritatea cazurilor, cam așa se rezolvă problema timizilor. *Deci, amicii mei, nu fiți timizi! Obraznicii' mănâncă praznicu'. Dacă v-ați născut timizi sau ați căpătat această deformare negativă de personalitate, în scumpica noastră națiune, descotorosiți-vă de slăbiciune, cu o porție de autosugestii! Produc întotdeauna efecte benefice și nu sunt periculoase pentru cerebelele dumneavoastră.* Adică, nu vă lasă să scăpați graurii în mansarda folosită ca gânditor, cum se mai întâmplă la „paranormali”.

Indianul s-a trezit ca prin farmec și-și montează amortizoru' pe mitralieră, cu aeru' unui gospodar care se pregătește să-și planteze ogoru'. *No feelings, de you under-stand?* Eu mi-am pregătit dezintegratoru', *just in case* și-am trimis o suviță psihică în cercetare. I-am putea spulbera c-o undă radiantă, da' de ce să ne grăbim? Poate-s niște gagici băstinașe, care ne iubesc și încă n-au curaju' să ne-o spună.

Săgeata mea psihică atinge mașina urmăritorilor și-mi livrează niște imagini de comă. Nu mă grăbesc să le interpretez, eu nu vreau să ajung ca imaginea văzută. Constat pur și simplu:

□ Probabil, spaii moscali se înmulțesc și-n eprubetă.

□ Katiușa? întreabă lipoveanul interesat brusc de soarta filorilor.

□ Împreună cu un găligan din Omon, îi confirm eu supoziția. Kiler, după moacă.

□ Indianu' ăla din spate tre' să fie cauza, lansează el o pastilă fumigenă. Am observat-o cum îi arunca priviri pofticioase.

□ Mă dorea, recunoaște Corday liniștit, Mă dorea lat, KCE și cu bănuțu pe piept. Dorințele noastre nu s-au întâlnit pe terenu' potrivit.

Nici măcar nu mă mir de spicui' său. De aproape patru ani, de când lucrează cu noi, Johnny Corday s-a românizat până și la argou. Cum să nu-i dăm cetățenia? Unii guvi au înzestrat mari mafioți transnaționali cu cetățenie, pașapoarte și averi românești. Un merigan din rasa roșie, fost colonel CIA nu merită? Corday a riscat și-a trudit pentru România mai mult chiar decât unii funcționari plătiți din pochiturile dumneavoastră de sitizăni contribuabili. El a făcut-o ca și noi, pe banii și riscu' propriu. Fain băiat! Și nici nu-i însurat, fetelor.

□ Doi contra trei, calculează Bălaiul. Moscalii nu vor să ne cotonogescă.

□ Vor să ne livreze un mesaj, îi susține indianul presupunerea. Oprim?

□ De ce? îi întreb eu. E noapte, ne plimbăm. Oprim la primul hotel și vedem cum se mișcă.

□ Right! aprobă lipoveanul și înfige piciorul în accelerație.

Viteza îl încălzește și-l inspiră. Asta înțeleg eu din balada sa eroică.

Nea Nelu fu sponsorizat De un harap cam deocheat,
Dar roata navei s-a-nvârtit Cum nici Păcală n-a gândit.

În timp ce alții se contrau și aprig prada-și disputau,
Piratu'n tron s-a șopârlit și buba neagră a plesnit.

Dup-o-ntrevedere cu Buș și cu muierea-i neagră tuș,
Pe Băsu-l prinse-un crunt amor De tot harapu' trăitor

Pe teritoriul românesc. Elanu' ăsta sufletesc îl puse
să se-nfigă-n ei Mai rău ca lupu' între miei.

Ești sirian, freca-ți-aș dinți și ai făcut, din buf, arginți? Ia, fă-te-ncoace, mă Haysam, Că guru-o șterse din așram

Și poftă am să meditez După străvechiu rit chinez. Aceasta-nseamnă că-un harap. Se pârălește la proțap, în timp ce eu mă-ntreb adânc cu ce salată să-l mănânc...

— Chiar crezi că Băsu e consumator de harapi cruzi? Îl chestionez eu, să scap de plictisitoarele descrieri ale prăjirii îi imului ghinionist.

— Știi eu, piciule? Depinde câți ovrei are în sânge și-n Bturaj. Da' să faci dintr-un act terorist telenovelă...

— Aia nu pică în sarcina matelotului Băsu, lipa. Marile ieri se păruiesc și pe români îi ustură.

□ Vor să ne sensibilizeze la fenomenul terorist? Rânjește el disprețuitor.

□ Vor să exporte terorism și-n țara noastră, lipa. Să ne implice în răfuielele dintre „seμιί”.

□ Mă implic, mă surprinde lipoveanul cu decizia sa. Înșfac de cefe un harap și-un judeu. Îi bat cap în cap, până le iese terorismu' din devie, ca untu' deasupra zarului.

□ Cea mai eficace metodă, îi dau eu dreptate. Cunoașteți dumneavoastră, amicii mei cititori, alta mai sigură?

Bălaiul reia balada, de unde i-am întrerupt-o eu. Arunc o privire în oglinda retrovizoare. Rusnăcii au rămas lipiți de coada noastră, de parcă i-am trage la remorcă. Scot harta rutieră și arunc o privire pe ea. Am lăsat, în stânga, Interlaken și Briez și am început să urcăm către munți. Ne putem opri, pentru o discuție de principiu cu amicii din FSB.

□ Lipa, închide urlătoru' și deschide clăpăugele!

□ Zi, piciule!

□ Primu' târg pe dreapta, Meiringen. Tragi la un motel mai curățel!

□ Se face! Altceva?

□ Să nu te pilești prea tare! Numa' cât să-ți sticlească

ochii și să te mănânce degetu' cu care apeși pe trăgaci.

□ Se lasă cu sânge?

□ În niciun caz! Da' nu ne strică deloc o pereche de pizmași care ne cred în stare să le suflăm în lumânări, numai pentru faptul' că ne miros ciorapii îndeaproape.

— Scumpica aia...

Nu-l mai ascult, căci știu cam ce visează, așa cum știți și dumneavoastră: o ruscă-n costum' „mamei natură”, ca la tembeliziune. Poate, o țără mai dezbrăcată. Încep să cuget următoarea mișcare. Moscalii sunt ai dracului de lunecoși în materie de combinații. Dacă te apuci să faci bisnisuri cu ei, tre' să-i ții sub geană, ca pe ultima butelie din rezerva strategică de gaz. Și să-i plesnești scurt și dur, când se întind prea tare la cașcaval. Dacă-i tratezi astfel, se cumințesc pe dată, da' n-ați aflat secretu' ista de la mine.

*

Bălaiul a oprit în fața unui minihotel tipic german. Nu lipsește nici măcar turnul cu ceas, văzut prin cărțile poștale. Coborâm și ne întindem oasele, cică, să ne dezmoțim. În realitate, așteptăm să apară reprezentanții „frățiorului mai mare”, să le explicăm teorema lui Arhimede, varianta modernă și îmbunătățită. N-o știți? Un cap uman încă viu, împins cu de-a sila în apă, de un tip cu forța lipoveanului, are luate șansele să nu mai respire vreodată. Vedeți ce culți suntem? Și monstru' ăla de Brucan care ne prezenta ca pe niște pitecantropi, cu bâte ascunse sub sumane negre, de legionari! Să mai crezi povești cu jidovi bătrâni și înțelepți?

Rușii întârzie. Indianul a dat o raită prin împrejurimi și N întoarce. Nici urmă de flori, de parcă i-a înghițit Pământu'. < Perațiune care, în cazul' concret, nu ne-ar supăra foarte tare. Ne luăm bagajele la cârcă și pătrundem în recepție. O tanti ofilii. i, ciufulită și somnoroasă ne întâmpină cu tradiționalu' *Suntem încântați că ați ales hotelu' nostru!* Matroana rostește formula pe tonu' *Da-n*

altă parte n-ați putut deranja recepționera, la ora asta? Ne aruncă câte o cheie și ne invită să ne scrijelim numele într-un cărțoi. Îi facem pe plac, c-ar fi în stare să sară și la bătaie. Nu se face ca trei superspai să se încaiere cu o muiere, nu?

Depun bagajul în cameră și sar pe fereastră. Nu să merg la fetele de la internatul liceului pedagogic din localitate, cum sunteți tentați să bănuți. Merg să-mi întâlnesc amicii, pentru o partidă nocturnă de scotoceală, gineală și poceală. Până să se adune și ei la punct fix, îmi întind antenele. În concret, rememorez chipul Liudmilci și mă rotesc ușor, în jurul axului propriu, ceva mai rapid decât se mișcă Pământul.

— Te-am prins, coțofano! șoptesc eu mulțumit, când simt un ușor câmp biouman, pe direcția vest.

Corday și Bălaiul apar din întuneric, cu pușcoacele pregătite. Întind degetul arătător al mâinii drepte pe direcția identificată. Se topesc grabnic, să-mi deschidă calea. Eu încep să înaintez ușor, cu pași moi. Nu spun de felină, că mi-amintesc de-un motan scârbavnic, amarez de ocazie, care făcea un zgomot de elefant, când se plimba pe acoperișul mansardei melc din Paris. De câte ori mi-a tulburat somnul cu serenadele sale miorlăite! De câte ori m-am pregătit să-l împușc, da, m-a oprit mila, o damă mai rar întâlnită pe planeta noastră. În definitiv, mârțanu era un biet mascul cu probleme hormonale.

Traversez colțul de pădure care ne despărțea de obiectiv. Cei doi ruși care au devenit, din vânători, vânat stau în mașină, cu luminile stinse. Probabil, nu vor să ne strice somnul. Sau, de ce nu, să ni-l strice definitiv și iremediabil, după ce ne cuprinde zdravăn. Mă opresc la marginea poienii și admir scena care urmează.

Bălaiul se ridică de la pământ și-i bagă șoferului un pistol sub ureche, șoptind, în engleză:

□ *Freeze or die!*

Cialavecul nu optează pentru moarte. Încremenește

de mai mare dragu'. Liudmila, din dreapta sa, amenință ceva mai civilizat, de indian, strigă:

□ Varain, ce maniere sunt astea?

Ei mă întreabă pe mine? Ultimul tip manierat din nobila breaslă a apus cu mult timp în urmă. Desigur, intoxicat cu plumb. Mai mult ca sigur, Corday a uitat să-i prezinte și opțiunea *freeze*. Pielea roșie are obiceiul să le spună franc pizmașilor că el e ultimul om pe care îl văd în viețișoara asta. Unde e lipsa de maniere, amicii mei?

□ Patent kalașnikov, îi răspund eu, ieșind din întuneric. Cel mai convingător argument din meserie. Oare, cine l-o fi inventat?

Mă apropii de mașină. Lipoveanul fredonează:

□ *Good bye, Ivan, it's hard io die!*

Desigur, nu folosește versurile din cântecul original, da' cine să-l tragă de răspundere? Fesebiștii sunt la înghesuială, ceea ce nu e chiar o minune. Nici imperiul lor nu mai e ceea ce a fost. Yankeii îi înghiontesc și-i împresoară din mai multe părți. Semn sigur că nu s-au mai născut moscali cu inșe-n făcăleț. De aia au și trimis la înaintare bikini.

— Bem ceva tare? întreb eu, să destind atmosfera. Bălău lasă pistolul jos și-l îndeamnă pe șofer:

□ Frățioare, scoate carafa aia cu samagonkă! Ai scăpat ieftin.

Rusul nu zice nici păs. Deschide ușa și începe să se desfășoare ca șarpele boa constrictor sau cam așa ceva. Să tot aibă vreo doi metri și ceva.

□ Da' mult mai ești, frățioare! îl admiră lipoveanul. Pileala?

Rusul extrage o sticloanță dintr-o sacoșă situată pe bancheta din spate, îi deșurubează dopul și trage cu sete de sugativă autentică.

□ Le și bei proporțional cu mărimea, constată lipoveanul și-i smulge biberonul.

□ La fel de ușor, ucid, catadicsește moscalul să

probeze că nu-i mut.

□ Nu aici și nu în seara asta, îi sugerez eu. Care-i problema, mândro?

Liudmila și-a extras trupușoru' din scaun și se prezintă în lumina chioară, a Lunii. O siluetă interesantă, pe cuvântu' meu de onoare.

□ Voi sunteți problema, ciripește ea în engleză. Șefii noștri sunt nedumeriți. De ce ne supravegheați, Varain?

□ Noi pe voi? nu-mi vine a crede ce-am recepționat cu clăpăugele din înzestrare. Noi am venit să ne relaxăm iar voi v-ați ținut de coada noastră.

□ În noaptea asta. Dar în Berna, câteva zile și nopți în șir?

Mai să-mi înfig degetele-n scăfârlie, ca lipoveanul. Mă abțin însă, că mămică-mea mi-a spus că nu-i frumos să faci așa ceva. Îi spun puru' adevăr:

□ Am lămurit un mușteriu iredentist și izolaționist. Dacă era pestătu' vostru de plată, nu răspund de daune. S-a stricat și pace.

□ Un revizionist?! face ea pe niznaiu'.

□ Zoltan Fenyves, îi șoptesc eu, pasând sticla cu trăscau. La pupat dama de negru. Ne torni la poliția locală?

Rusca s-a apropiat la un pas de mine și mă privește interzisă. Încearcă să ghicească dacă-i spun adevăru' sau o prăfuiesc. Ați priceput că, în anumite situații, adevăru' e mai greu de digerat decât o minciună convențională?

□ Și cine-s ăia care ne supraveghează sediul, de câteva zile?

□ Tata și bunicu' nu pot fi, c-au plecat la întâlnire cu nea Petrică de la poarta raiului, o iau eu peste picior. Mama nu se ocupă de spionaj iar eu rezolvam alte chestii.

□ Ai voștri, din Uniunea Europeană? presupune ea.

— Ce interes ar fi avut? îmi ascunzi ceva, Katiușa? Dă să-mi amintească faptu' că doamna mă-sa a botezat-o, pe șest, Liudmila. Înțelege însă că folosesc anume

pseudonimu' Katiușa și-o lasă baltă.

□ Ne îngrijorează ce se întâmplă în România și Orientul Apropiat, recunoaște ea. Cine și ce vrea, Varain?

□ Aveți agenți între ciuhapii infiltrați în România, înainte de 1989 sau imediat după balșaua rivalutia din decembrie! Îmi cade mie fisa.

□ Cine n-a infiltrat niciun agent în economia voastră?
v apără ea.

□ Surioară, hai că-mi placi! intervine Bălaiul, cu ochii sticlind, exact cum i-am ordonat eu. Dacă face *somebody* i; na sub ferestrele mele, vine și-un moscal, să se așeze gospodărește, pe motiv c-au mai făcut-o și alții?

Agentă fesebistă izbucnește într-un râs natural, cum rai întâlnești în nobila breaslă a spailor, diversioniștilor și antiteroriștilor. Eu zâmbesc numai, cum se cuvine unui mare șef de trib informativ. Observ, pe un ton banal:

□ Mosadiștii și ciaștii v-au tras-o, în Liban, cu asasinarea lui Hariri. Dar ce legătură are această manevră măiastră cu scumpica și sărăcuța noastră Românie?

□ Deci, cunoașteți dedesubturile jocurilor din Liban!

□ Noi am studiat multe dedesubturi, îi explică Bălaiul tendențios. Nu pe toate care ar fi meritat.

□ Eu vorbeam de spionaj, nu de furouri! se enervează rusca.

□ Ce legătură ați descoperit între culoarea bikinilor doamnei prefect și escaladarea fenomenului terorist? se interesează lipoveanul parșiv cât încape.

□ Ești un obsedat sexual! îl etichetează blondica. Varain, ce relație e între evenimentele din Liban, din România și supravegherea noastră din Elveția?

□ Cei care vă urmăresc nu-s agenți ai Uniunii, mă îndur eu să-i dau un *hint*. Habar n-am ce vor să facă judeii în Liban. Presupun că trebuiau să primească o recompensă pentru că și-au retras fermierii dintre chetroaiele arăbești, nu? Să facă și ei un ghișeft...

□ Știi, constată ea rece și-și aprinde o papiroasă fină.

Și-n România?

□ Ce să fie-n România, scumpi? o întreabă lipoveanul. Am intrat în NATO? Intrat. Boșii dansează cum le cântă Bușchitaru' de la Casa Bianca iar poporu' prostit și jecmănit aplaudă și-și dă consimțământu'. Democrația lu' zmeu corcii cu-n yankeu tâmpit.

— Precis, nu sunteți implicați?! întreabă ea aspru, ca o anchetatoare.

Asta e prea de tot pentru amicu' meu. Lipa se dezlănțuie:

□ Surioară, pe mine m-au anchetat numai contraspaii unei singure națiuni! Libieni.

□ Pentru vreun fund de muiere, presupun, încearcă Liudmila să-i stăvilească explozia.

□ Nici nu se compară cu al tău, îi face Bălaiul un compliment. Da' matale, ce pisicii mă-sii calitate ai, să mă anchetezi? Mergi, gagico, pe marginea străzii, că găsești destui masculi mai vinovați decât noi!

Fesebista nu se supără prea tare. Îi zăresc dinții albi, strălucind în întuneric. Zâmbește. Profit de pauză și-mi aprind un cui de coșciug. Nici vorbă să mă ating de beutura rusului. Treburile din Elveția par să se complice. Îngerașu' veghetor îmi dictează să-mi păstrez bila cât mai limpede.

□ Varain, reia rusca, asta am vrut să vă spun. Ne îngrijorează ce se întâmplă în Orientul Apropiat și România. I Evenimentele din aceste teatre de operații par să aibă o legătură. Și ne vizează pe noi.

□ *IVS n'one of my business!* o anunț eu. Spălați-vă miele între voi, marile scule ce vă credeți superputerile I urnii!

□ Națiunile mai mici se raliază, Varain.

□ Și-ai auzit că m-au ales pe mine president al tuturor românilor? o iau eu în băscălie. *You are wrong!* Nu mă llăteresează funcția aia. Prea multe bube-n cap, pricepi? *It's a l'un in the back, too.*

□ Nu glumi, Varain! Evenimentele au cam scăpat de Uh control iar echilibrul mondial e foarte fragil.

□ Și de ce-mi spui mie? Mă confunzi cu Hristosu' din povești? Eu sunt spai, scumpete. Spai pur sânge. Unu' din puținii rămași încă viu.

□ Tocmai de aia îți spun, Varain. Spaii judecă înainte de a se angrena în aventuri militare.

□ Ne bănuieți că lucrăm sub ordinea autorităților române? descopăr eu încă o eroare în informarea ei. Noi acționăm numai pentru Uniune. Nimic mai mult, fetițo! Nu mint!

□ Ai fi unul din puținii spioni care nu taie piroane. Desigur, dacă n-ai minți.

A căzut în pasa proastă, a dezinformării, constat eu. Cum au căzut mulți agenți ai „superputerilor”. Când nu mai știi ce să crezi, te încearcă madam paranoia, o damă ușchită, pe care vă sfătuiesc să n-o oploșiți prin preajmă. Mai sănătos să nu vă băgați nasu' unde nu vă fierbea oala.

Ce interes aș avea să vă mint, Liudmila?

□ Prea se potrivesc toate. Voi ați pătruns în Elveția și vă comportați cât se poate de suspect. Sediul firmei noastre e supravegheat exact din momentul apariției voastre...

Îi povestesc pe îndelete că suspiciunea sa nu are niciun temei. Mă crede și nu prea. Prea s-au potrivit toate, la milimetru. Cineva îi lucrează ca zeii. Cam cum procedau ei și alți agenți ai marilor puteri, laice și mistice, cu ofițerii și agenții noștri supuși manipulării prin coincidențe. Ați ghicit că supravegherea lor nu e o întâmplare, amicii mei? Da? Nota zece la intuiție! Cineva care vrea să le bage-n casă dama aia nașpa, paranoia, i-a supravegheat la vedere, imediat după intrarea noastră în Elveția. Apoi, i-a băgat cu nasurile-n urma noastră, să le sporească suspiciunea. A lucrat deștept piz-mașu'. Cine o fi fost?...

Clic! mă anunță releul deștept, din cerebelu' meu, că s-a închis.

Tedy Goldenberg, șoptesc eu. O nucă mai tare decât credeam.

Cine? se repede fesebista să pună botu' la informație.

□ Un mușteriu de-al nostru. Ne-a aruncat niște killeri în spate, da' i-am rărit.

— Și?

□ A legendat față de mercenari că suntem mafioți ruși.

□ E ca-n filmele cu proști și pentru proști! explodează ea indignată.

□ N-am scris eu scenariu', minune blondă. Ăla l-a scris.

□ Ni-l dai?

□ Marfa noastră, mă opun eu. Vrei să ne stricăm faima? Să creadă clienții că am ridicat geana de pe ei și să-și facă de cap? Nu!

□ Unde-i? insistă ea.

□ Asta vreau să știu și eu.

□ Varain, avem un pact de neagresiune între Europeni!

— Și?

□ S-ar cuveni să ne spui mai multe.

□ Poate, după ce aflu. Dacă vă privește, desigur.

□ Echilibrul mondial, Varain!

□ Știu. E mai subțire decât un fir de păr din capul tău. OK?

I

I 1

I 1 îmi întinde mâna bărbătește, la nivelul soldului. I-o ridic și i-o sărut. Spai, nespai, românii rămân domni. Camarazii mă imită, apoi ordon retragerea.

□ Ne veți căuta, Varain?

— De râie? se interesează lipoveanul. Încearcă niște leșie, surioară!

□ Varain!

Îi fac un semn de adio cu mâna dreaptă și plecăm la

hotel.

fi L

Raid în bârlogu' pizmaşului

Ziua se arată blândă şi lăptoasă, ca o vacă tiroleză autentică. Adică, bălţată cu lumină şi întuneric. Timp de trei zile, cât am hoinărit prin Şviţaria, n-am zărit urmă de vacă violetă, deşi ne-am benoclat cu simţ de răspundere, prin toate fermele. Ziceţi că nu suntem sănătoşi la cap? Da, tipii care au vopsit vaca din reclama de ciocolată sunt? Măine, poimăine, vreun reclamatore ne va prezenta găini albastre, cai verzi, purcei roşii şi alte minuni colorate, de nu vom mai putea noi, părinţii, să le explicăm odraslelor cum arată un animal adevărat. Ştiu ce gândiţi, amicii mei. Că le putem arăta destule animale furăcioase, cu două picioare, ambalate în costume Armâni şi Versace. Nu vă contrazic, da' am motive să cred că le vom arăta printre gratii, la pârnaie şi la zoo.

Zburăm cu viteza maximă, către Berna. În acest scop.

I am instalat la volan pe Johny Corday, că pe Bălai a început săi-l fure peisaju'. Nu vă spun exact ce-a făcut în ultimele trei zile, că nu-s specializat în poveşti sexy. Vă puteţi şi dumneavoastră închipui că n-a stat cu mâinile în sân şi cu ochii i urgând de poftă, după pulpите, şolduri şi alte ingrediente din

Îl impoziţia elveţienelor. Eu v-am dat un capăt de informaţie. Brodaţi fiecare, după cum vă ţine fantezia proprie! Noi ne ducem să scormonim prin bârlogu' marelui pizmaş Tedy

I

Goldenberg. Pasiunea sa pentru ingredientele pomenite anterior l-a împins pe urmele donşoarei Chetife, în Franca. E un profesionist dar i-am găsit noi călcăiu' lui Ahile. Nu chiar în călcâi, vă daţi seama.

Bălaiul profită de relaş din plin. S-a întins ca o plăcintă ţigănească, pe locurile din spate şi ne sparge urechile cu o nouă superproducţie. Desigur, despre obsesia

sa, tânăru' venețian de douj' de ani, Ilici a lu' Iliescu din Oltenița:

Pe cine vizitează Nelu, îi poți și coborî drapelu'. Mai an, se duse-n Vaticano, Să soarbă-o gură de Cinzano cu vechi' său amic Papașa și-acu' s-a înnegrit cămașa. E doliu-n toată Europa că s-a ușchit în ceruri popa...

□ Schimbă placa, c-am făcut bătăături la creier, de atâtea zile, de când aud miorlăieli pe această temă! Îl îndemn eu.

□ Adică, nu-ți place papașa catolicilor de pretutindeni?

□ Patriarhu' nostru-i mai fătos și se simte mai bine.

□ Pen' că-i român țacă. Ai noștri, indiferent de meserie, îmbătrânesc frumos și nu-i lovește Parkinsonu'.

□ Păi, cum să-l lovească, dacă se tratează cu zghihară și tămâioasă de Bohotin? Vinu' face viața lungă.

□ Dacă-l bei cu amicii, scoate Bălaiul în evidență o condiție esențială.

□ Și numa-n momente de repaus, îi amintesc eu altă condiție.

— Tu bați șaua să priceapă iapa, țacă. Da' eu mi-s armăsar, așa că nu mă simt atins de apropourile tale.

Nu înflorește decât puțin, când vorbește de starea sa de spirit. Precis, se simte ca un armăsar după mai multe reprize de montă benevolă. Reia povestea lu' nea Nelu, matu-salemu' din politichia românească. Eu mă afund în gânduri. Rememorez dispunerea camerelor din stabilimentu' pizmașului și-mi fac planul. Va fi al naibii de greu. Pe lângă o pădure de gorile poreclite îndeobște, body-guarzi, tipu' și-a blindat coșmelia cu tot soiul de pârlăcioși electronici. Scârboase scule, zău! mă pomenesc eu gândind. Exact când să pui caraimanu' pe pradă, încep să fluier, să facă din ochi ori să te pârască direct la poliție, filmat în cel mai mic detaliu.

*

* * *

Am ajuns în Berna înaintea prânzului. Ocazie cu care am dat nas în nas cu proprietaru' casei conspirative. Știți dumneavoastră care. Cealaltă fantomă care trece prin mobile și pereți. La dimensiunile sale, nici nu-i greu. E un tip micuț, uscat ca o smochină, cu niște trăsături mongoloide aruncate pe fațadă. Probabil, cu vreo optzeci și ceva de ani în urmă, un neamț s-a hârjonit cu vreo artistă ceainiză, că altceva nu-mi vine în cap. Specimenu' rezultat întrunește principalele condiții ale unui spai: nu-l remarci, nu-l ții minte, nu crezi i.1 i spai nici când îl prinzi asupra faptului și tace ca un televi/. or scos din priză. Vă sticlește prin cap ideea că noi nu arătăm ca el? Păi, ce, noi suntem spai tipici? Pe noi ne-a scos din anonimat o damă care vă scoate și pe dumneavoastră din papuci și din case, la Soare – nevoia. Altminteri, am fi devenit niște cetățeni onești, cu burți, merțane și neveste cicălitoare. Poate și cu niște puicuțe consumatoare de valută, pentru compensarea nevrozelor produse de cicăleala conjugală.

Bătrânu' spai pare cam surprins de apariția noastră năvalnică. Ne informează balmăjit că-l cheamă Bleich și nu mai știu cum, apoi o șterge la postu' său de pândă. V-ați prins că-i scrupulos la datorie? OK! După noi, sosesc spaii lu' tanti Franța. Val-vârtej și gălăgioși, cum le e felul. Apariția lor e anunțată de o trâmbă de fum, care ar putea speria un pompier grijuliu. Jean pufăie din bulanu' ăla gros, să nu mai fie nevoit să folosească grenade fumigene, pentru mascare. Acționează preventiv, dacă vreți să mă credeți. A auzit că, în România, un ghinărar care a aruncat două grenade lacrimogene, la ri-voluție, a înșfăcat câțiva coți de pârnaie. Cei care au aruncat câteva zeci de tone de lacrimogene, ulterior, au înșfăcat și ei câte ceva: decorații, avansări, viluțe și alte acareturi. Dacă aș fi proletaru' indignat, din imaginația lui Eminescu, aș pune retorica întrebare: *Spuneți-mi ce-i dreptatea?* N-o pun, că eu am aflat răspunsu'. Dreptatea din România a fost o damă care s-a întins cu cei mai puternici și mai șmecheri. Dacă aveți

altă părere, scrieți-mi la căsuța poștală a firmei *Ochiu' \ Timpanu și Olfactivii* SA!

— Acum, să te văd, Varain! găfâie balena francă, lăsându-se pe un fotoliu. Nici dracu' nu poate înșela sculele electronice din bârlogu' lui Goldenberg.

Indianul îi împinge o ceașcă de cafea sub bot iar lu' fiu-su, Lulu, o sondă de coca. Bălaiul îi explică diferența dintre mine și un diablo:

□ Scaraoțchi e un mic artizan anacronic, cocoșelule. Câteva cazane cu pucioasă, smoală și alte chimicale din timpu' lu' Pazvante chioru'. Fumat și scos din uz. Păi, se compară cu metodele ultramoderne folosite de Varain?

Jean se preface a nu fi auzit nimic. Răscolește prin servieta burdușită și scoate un plan al clădirii. Mi-l întinde sub felinare și începe să explice:

□ Celule fotoelectrice, senzori de căldură umană și de zgomote, laseri, camere video. Tipu' e paranoic...

□ Dacă ai fi în pielea lui, ai proceda la fel, îl asigur eu. Tehnicii voștri ce spun?

□ Că e imposibil de spart filtru' tehnic. Cu gorilele, mai treacă, meargă. Le mai ametești, le mai fraierești.

— Unde ești tu, Orozane? Întreb eu ca pentru mine. Frâncu' mă privește întrebător. Îi propun:

□ Ne trebuie un cap de neamț. Tehnic. Îl sun pe Egon.

Zis și făcut. Telecântătoarea intră în funcțiune. Vocea cavernoasă a bătrânului spai fantomă îmi gâdilă urechea dreaptă:

□ Spune, Varain!

□ Adu-ne cel mai mare păcălici din tehnic, bătrâne!

□ Până diseară-i bine?

□ OK! Vă așteptăm.

Scurt, clar și precis. Fără întrebări suplimentare și Irtră prea multă vorbărie. *V-ați prins, amicii mei, că succesu' mi se obține palavragind? Da? Procedați în consecință!*

Închid jucăria vorbitoare și-l iau pe Jean la întrebări:

□ Voi ați băgat rușii în priză?

Celto-galu' mă privește interzis. Precis, cunoașteți tipu' ăsta de privire. L-ați văzut la sute de mari gangsteri de tranziție arestați pentru mărunțișuri. Aproape ultragiati c-au fost deranjați din „bisnisurile” lor, pentru „glumite” financiare. Jean se adună și mă repede:

□ Varain, mănânci borș ori mă încerci?

Îmi aprind o țigaretă, trag un fum, apoi îi povestesc despre ciocnirea cu moscalii, din prima noapte de concediu. Mecla i se lungește, pe măsură ce avansez cu descrierea incidentului, în mod vădit, nici usturoi n-a mâncat, nici gura nu-i miroase.

□ Cineva ne lucrează deștept, mârâie bătrânu' buldog frâne, după ce termin.

Scoate telemobilu', formează un număr și începe să mitralieze interlocutoru' în limba lu' doamna mă-sa. Maternă, adică. Limba paternă încă nu s-a inventat și mă întreb din ce cauză. Pentru că damele vorbesc mai mult și-și impun, cel mai adesea, propriile păreri? Problema rămâne în studiu, căci Jean a ridicat tonu' și-mi deranjează meditația. Din vorbitoru' lui, țâșnesc draci și sfinți, într-o armonie și-o simetrie care l-ar face invidios pe cel mai mare țicnit mistic. I-a sărit muștaru' și asta înseamnă c-a dat de-un fir. Nu se supără el pe oricine și pentru orice măgărie.

A terminat. Își șterge moaca bucălată, de la ciufu' de copil, către nasu' de senator roman, cu ciudă. Apoi, ne livrează încă o plăcintă cu cianură:

— Goldenberg ne-a lucrat încă de la intrarea în țară.

□ Norocul nostru, îi arăt eu partea luminoasă a afacerii. Gealații săi i-au nevrozat pe moscali, așa că n-au avut timp să se țină de profundoarele noastre.

□ Ce te face să crezi că nu ne-au urmărit mișcărilor?

□ Ragazza brună, îi răspund eu scurt. N-ar fi plecat după ea, dacă mirosea infiltrarea.

□ Da? Și dacă e mai deștept decât îl credem? Înșfacă

și tortu' ăla mergător, ne duce și pe noi cu preșu'.

□ La noapte, vom afla cine-i deșteptu' din această acțiune.

□ Morții nu mai află nimic, Varain, mă atenționează el.

□ Dar renasc într-o lume mai bună decât acesta, îi arunc eu un praf de filosofie optimistă.

Spaiu' frâne mă învăluie într-un nor de tabacioc amețitor, de mai să cred că-s pe drumu' renașterii, pomenit anterior. Apoi, decretează:

□ Aceasta e cea mai bună Lume! Cel puțin, pentru noi.

□ Dacă zici tu...

□ Și eu zic, îi ține lipoveanul partea. Unde mai găsim noi atâtea feluri de trăscau și o varietate mai largă de fustițe? (re' că suntem cei mai fericiți masculi din Univers.

□ Masculii fericiți mai și muncesc, ne amintește luncu'.

Întindem gâturile și ne chiorâm în schițele aduse de Jean. Bârlogu' lui Tedy Goldenberg e mai complicat decât o vizuină de castor. Da', așa cum v-am mai spus, *tot ce-a fiscocit o minte de om poate fi dezlegat de un alt om ceva mai bine înzestrat la ulii mu' etaj. La cerebel, adică. Îngerășu'.*

99 veghetor nu-mi vestește nicio nasulie, pentru viitorii' apropiat. Semn că, într-un fel sau altu', o vom scoate la capăt cu bine.

* * *

Noaptea și-a întins fusta neagră, brodată cu stele, peste oraș, în urmă cu vreo patru-cinci ore. Gândiți că metafora asta e cam deplasată, deoarece noaptea nu poartă jupă? E dreptu' dumneavoastră democratic la opinie, așa că nu vă contrazic. Am ceva mai bun de făcut. Noi, cei din echipa de pătrundere, îngurgitim cafea și bem tiutiu, în așteptarea celui mai prielnic moment de acțiune: ăla dintre ora două și patru. Deși toți spaii din

Lume știu că gărzile din schimbu doi de caraulă au tendința de a soili în post, n-au găsit un remediu pentru aceasta. E vorba de un prag temporalo-psihologic, dacă vrei să înțelegi daravera. Oamenii au tendința să creadă că nimic rău nu se mai poate întâmpla către zori, când lumina solară se apropie. Am verificat chestia asta în sute de raiduri prin bârlogurile inamice.

Minutele lunecă alene, ca niște dame ieșite pe bulevarde, să-și prezinte farmecele în toată splendoarea lor. Egon a închis ochii și-și face plinu' de energic pentru saltul prin spațiu. Tehnicu' adus de nemți, un tinerel blond și subțire, de vezi prin el, stă nemișcat ca o statuie. Și-a rânduit frumos sculele, într-o valiză diplomat, a deschis gura să ne spună ceva, apoi a început să tacă vârtos și cu simț de răspundere. Laconic înăscut, bag sama. Echipa de susținere, formată din Jean, Lulu, Corday și Bălaiul, se împartășește cu niște zeamă de struguri, într-un deplin consens catolico-ortodox. Faptu' mă face să presupun că bețivii vor asigura pacea între cultele de toate orientările. Dacă pileala-i destulă și pe veresie, la ce naiba să te mai cerți pentru chestii dogmatice?

Ora locală: trei și patruzeci și ceva de minute. Ne adunăm pe tăcute și ne imbarcăm într-o tărăboanță cu aspect jalnic. Șmecherii frânei au ales cea mai rablagită dubită, presupunând că pizmașii n-o vor lua în vizor. Și asta e o înșelătorie practică de noi, cu succes. Primu' spai străin cu care am colaborat în Malta poza în cerșetor, pe treptele unei catedrale. Nu l-am mai văzut din 1989, da' nici nu-mi pun probleme privind soarta sa. Mai mult ca sigur, s-a învățit de un loc calduț, în imperiu sfinților noștri, Ochilă, Nasuilă și Urechilă. Hârbu' tușește de câteva ori, ascultă înjurăturile lui Lulu și se lasă convins să-și pună cauciucurile la muncă. Ne deplasăm lento, prin târgu' adormit. La ora asta, dorm și băbuțele insomniace, curioase și pârâcioase. Gândiți că ele nu intră în schema unei operațiuni atât de sofisticate? Pe naiba! Dacă dai

peste o pacoste de babă suspicioasă, te poți trezi cu presării în cârcă, cât ai spune țuică. Nu cu ăia din presă. Cu ăia din curcănărie, cunoscuți și ca gabori, sticleți, copoi, ca-ralii, milițieni...

Ora patru și câteva minute. Am trecut de dispozitivul nostru de filaj și-am parcat în spatele stabilimentului din care (îoldenberg își conduce bisnisurile. Cam jumate de clădire cu șase etaje îi aparține. Cealaltă jumătate e locuită de indivizi și tipele care au văzut spioni numai în filme. Nu-i așa că noul nostru client e mai isteț decât detergentul ăla pe care ni-l vâra pe gât reclamele? Știe să-și acopere împrejurimile, da' avem noi ac de cojocu' lui. Cel puțin, așa sper, înainte de a trece la acțiune. V-ați prins că-mi aplic autosugestii pozitive, să pătrund în *full force*? OK! înseamnă că sunteți cu gându' și inima alături de noi. Nu vă întreb ce aveți în inimă și-n gânditor, că am aflat ce înseamnă discreția.

Bătrânul spai fantomă, Egon, scoate planurile clădirii, zugrăvite în culori, de mâna proprie. Etajul trei are o hibă exploatabilă: prezintă un unghi mort pentru camerele video și sculele de sesizare. Câțiva metri pătrați în care ne-am pus nădejdea. Ziceți că mai bine ne-o puneam în Cel de Sus? Păi, credeți că Atoatecunoscătoru' n-are alte treburi, decât să ajute niște spioni ai Uniunii? Răspunsu' vă aparține, că noi suntem ocupați.

Tânărul tehnic și laconic s-a lăsat încadrat de mine și Egon. Privește cu vădit interes pregătirile noastre. Nu semănăm noi cu guru și tantristele, da'n mod sigur știm ce facem. Asta citesc eu în ochii tânărului care va zbura prin solide, împreună cu noi. Își face și el curaj, ca găina înainte de sacrificiu. Creieru' lui tehnic refuză să creadă că vom trece prin tablă, pereți și alte chestii. Credința îl contrazice cu vehemență...

□ Gata de salt, îl informez eu pe Egon.

□ Gata de salt, confirmă și el.

Îl prindem pe tânăr între noi și-o zbughim prin

spațiu. Urmează o senzație nasoală, specifică teleportării. Ca și cum ai fi băut câteva sticloante de palincă făcută din mălai și sâmburi de prună. Na, c-am deconspirat secretul unui vestit sort de țuicomicină! Scuze, tavařiști fabricanți! Aterizăm fără zgomot exact în locul vizat: în holișoru' din fața unei intersecții de culoare. Proaspătu' zburător e groghi. Nu pricepe cum a decurs „vrăjitoria”. Pe cinstite, nici noi nu știm exact, dar nici nu ne facem probleme. Gândiți că nu suntem suficient de curioși? Da' dumneavoastră ați încercat să vă explicați vrăjitoriile prin care prețu' gazelor, apei, benzinei, electricității și altor utilități moderne se umflă, de câteva ori, în fiecare an, mai ceva decât cozonacii? Nu? Vedeți că n-aveți curiozități normale?

Din poziția șezând, trimit o săgeată psihoenergetică pe direcția sud. Egon verifică situația în direcția opusă. În calea spionului meu inteligent, se interpun câteva scule electronice de spionat dar le dau cu tifla. Încă nu s-a inventat ferătanie care să sesizeze componenta vie a spiritului uman, cu care spionăm de la distanță. În capătul de sud al holului, descopăr obișnuita stație de supraveghere, deservită de doi tipi cu moace de boxeri retrogradați pentru violență excesivă. Nu glumesc deloc. Chiar așa arată. Niște namile cu fețe de brute, înțolite în negru și cu însemnele firmei lui Goldenberg scrise pe spate. Un fel de robi moderni, ștampilați de proprietari, să nu se piardă. Golemele beau bere și gavaresc între ele, în limbaju' monosilabic, cunoscut dumneavoastră de la tinerii românii coo/ și *mișto*. Le dau stingerea, să nu mai încurce locu'.

□ Curat, mă informează Egon că-n partea lui nu sunt paznici.

Mă trag către perete și-l abordez pe tânărul atât de laconic, încât a uitat să-mi spună cum îl cheamă.

— Herr?

□ Schliman, își amintește el că mămica l-a învățat să-

și recite numele față de noii cunoscuți. Fritz Schliman.

□ Centrala e în mâinile tale, Fritz. Opereaz-o, că mi Icră de spionită!

Deschide gura, să comunice dar renunță. Face economie de vorbe. Se întinde pe burtă și începe să se șopârlească spre pupitrul de supraveghere. Vă întrebați de unde am știut că mățaraia de la sculele electronice se concentrează pe etajul trei? Simplu, amicii mei. Am mirosit zidurile, înainte de salt. O operațiune pe care nu vă recomand, deoarece ați putea fi confundați cu ușchiții din balamuc. Noi am efectuat-o de la distanțe, cu pase psi.

Îmi trag casca cu microfon pe ureche iar Egon mă imită. Deja, auzim gâfâielile lui Fritz. Probabil, e excitat la culme de imaginile văzute la locu' faptei. Ce, e floare la ureche să leșini doi gorilor, de la aproape o sută de metri distanță? Buza-mi arde după un tabacioc tare, în stare să producă un TBC acătării, dar mă abțin. Mai mult ca sigur, pizmașu' paranoic și-a plantat și scule de mirosit fumu'. În situația lui, nicio măsură de pază nu e de prisos. Pe ce punem pariu că nu e nici de folos? Nu se prinde nimeni, ai? înseamnă că ați pariat pe noi și vă mulțumim! De ce vă mulțumim? Pentru credit, dragi amici. Gândiți că nu-i frumos să pariați pe viețile unor spai cumsecade? Aveți dreptate dar n-am inventat noi acest gen de rămășag. Când Paul Cernescu, cronicaru' nostru, a început să dezvăluie din tainele Octogonului, agenții dușmani au lansat pariuri pe viața lui. Că nu va mai apuca să scrie următoarea carte, că nu va mai prinde sfârșitu' anului, secolului sau mileniului și altele. Să nu pui mâna pe un toroipan și să le aplici legea lui Killthem?

Schliman moșmondește la aparatura de supraveghere, de vreo zece minute. Nervișorii din posesia mea încearcă să pună de-o rebeliune împotriva calmului. Îi lămuresc să stea tranquilo și continui să număr secunde. Avem la dispoziție circa jumătate de oră să scotocim prin secretele lui Goldenberg, da' cine dracu' știe ce-a ascuns

muhaiaua asta în bârlog?

În fine, Fritz șoptește cuvântul magic *Frei!* Ne ridicăm în picioare și pornim către biroul agentului regresiv. Egon, cu schița etajului în mână și eu în spatele lui. Pășim fără grijă, căci tehnicu' german ne-a asigurat că avem deplină libertate de mișcare. În breasla noastră, așa ceva se întâlnește mai rar.

□ Aici! se oprește Egon în fața unei uși monumentale. Sondează!

Meșterii care au construit ușa au imitat destul de reușit lemnul. În realitate, e blindată ca un fișet de bancă. Săgeata mea psihică a trecut prin metal și înaintează prin căsoiu cam goluț. Nimic suspect, la prima vedere.

□ Curat, îmi informez eu partenerul.

□ Descânt-o! îmi indică el din ochi încuietoearea electronică.

Înțeleg că-și economisește energia pentru fapte mai importante și mă concentrez pe drăcia plină de integrate. Simt turn mi se zburlește păru' de la curenții electromagnetici încasați prin biocâmp, da' nu-mi pasă. Unii susțin că acest tip de curenți ar preveni apariția reumatismului. Trupul mi se încinge lent și sigur. Dacă n-o sparg mai rapid, o să iasă abur din mine și-o să zâmbesc cu gura până la urechi, ca locomotiva pesedistă, îmi fac eu socoteala. Broasca electronică se îndura să-și deschidă zăvoarele. Le aud căzând, unul după altul și-l informez pe bătrănu' spai german: **r** – Deschis!

Egon împinge ușa cu fereală, folosind o singură mână. Eu am rămas în dreptul ei și încasez în plin biocâmp o scurtă rafală. Mă prind cu mâna de toc, să nu cad și casc gura ca-n fața orelistei: larg, încât să vadă că posed amigdale. În viața mea de spai, n-am mai întâlnit scule de împușcat montate în fața ușii. Am belit prazu'! gândesc eu grosolan, apoi mă corectez și apreciez situația în adevărata lumină. Nasoală dar nu imposibil de rezolvat.

□ Mitralieră SKS cu amortizor, mă informează Egon

calm ca o statuie. Ne trebuie cinci gloanțe, să reumplem încărcătorul.

Deschid celularul și-l apelez pe Corday-piele-roșie. Îi ordon simplu:

□ Fă rost de cinci gloanțe de mitralieră SKS! Cât mai urgent posibil!

□ OK! mă asigură indianul că va face tot ce-i stă în putință să ne asigure deplina conspirativitate a pătrunderii.

Egon a strâns gloanțele turtite de pe podea și mi le întinde:

□ Talismane, Varain. Singurul murilor care a oprit cu pieptul cinci gloanțe.

□ Avanti! Îl îndemn eu să ne apucăm de treaba pentru care am venit.

Înaintăm cu mai mult respect pentru pizmaș. Pătrundem într-un fel de antecameră cu podeaua acoperită integral de un covor ruginiu. Patru birouri ultramoderne, cu calculatoare și aparatură de telecomunicații. Probabil, pentru sclavii care-i asigură acoperirea de comerciant de produse electronice. Le depășim și ne oprim în fața unei uși asemănătoare cu prima. În dreapta ei, e instalat dispozitivul de tragere automată, de la care am înșfăcat gloanțele. Îl studiez fugitiv, căci va trebui să pun la loc, în încărcător, gloanțele consumate, să nu se prindă inamicul că i-am călcat bârlogul. O mitralieră cu amortizor a fost instalată pe un trepied și conectată la un dispozitiv de tragere bazat pe senzori de căldură umană. Aparatul e o corcitură între dispozitivul cu infraroșii și cel de reacție la o anumită temperatură. A fost reglat să tragă la apariția unor corpuri cu temperatura de 36 - 37 de grade Celsius. Deasupra trăgaciului electronic, un mecanism de ceas, electronic și el, mă lămurește cum funcționează kalimera. Aparatul de tragere pe direcția ușii se armează la câteva secunde după ce pizmașii părăsesc încăperea și se dezarmează prin telecomandă. Probabil, amortizorul a fost

aplicat pe armă pentru a nu alerta vecinii din cealaltă aripă a clădirii. Fain! gândesc eu. Pizmașu' se teme de spai, hoți și poliție. O poziție care ne convine de minune.

— Liber! mă anunță Egon c-a păcălit broasca electronică. Expandează-ți biocâmpul!

Scut uman. Asta vrea Egon să mă fac și nu pentru că i ar plăcea să mă vadă găurit. Dacă gloanțele plecate din eventuala mitralieră montată dincolo de a doua ușă ar scrijeli pereții, chiar c-am pune-o de mămăligă. Ne-ar trebui zugravi de cea mai bună calitate, într-un timp prea scurt să-i găsim.

Egon împinge ușa. Eu m-am postat eroic, în fața ei și mi-am întărit biocâmpul, gata să opresc gloanțele. Fenonim' nașpa nu se produce, probă că și precauția lui Goldenberg cunoaște niște limite. Răsuflu ușurat și pășesc în Jfogeacu' regresivului. E mai mic și mai sobru mobilat decât mă așteptam la un tip din „profesia” lui. Vă întrebați de ce m-am strâmbat, de parcă am mâncat aguridă, când am făcut o conexiune între Golbgerg și profesie? Păi, amicii mei, ați văzut mulți ucigași plătind impozite pentru practicarea acestei meserii foarte rentabile? Kilăritu' nici nu-i trecut în nomenclatoru' cu bisnisuri impozabile.

Egon se furișează pe lângă pereți, în sensu' invers acelor de ceasornic. Îi miroase, în căutarea unor ascunzători. Eu pornesc în sensu' în care se mai învârt ceasurile clasice, încă neînvinse de năvală de electronice montate în fabrici plutitoare. Înaintez până mă întâlnesc cu spaiu' fantomă. Pereții nu mai ascund niciun mister față de noi. E drept că nici nu aveau ce ascunde. Probabil, Goldenberg a folosit un procedeu mai ingenios pentru a-și ține un minimum de informații secrete la îndemână.

Nu schimbăm nicio vorbă. Studiem mobilierul din încăpere, să dibuim ascunzătoarea. Nu se poate ca inamicu' să nu țină la îndemână măcar o agendă cu numere de telefon ale unor persoane importante. Egon s-a urcat în fotoliul umflat, din piele, din spatele biroului masiv

și privește de jur-împrejur. În fața biroului folosit de Goldenberg, se află o masă rotundă, cu patru fotolii mai mici, tot din piele. În spatele lor, lângă geam, un bar bine garnisit. Vis-à-vis de intrare, o combină video și o bibliotecă înțesată de cărți rare. Probabil, un hobby. Podeaua este acoperită integral cu mochetă la fel de ruginie ca și cea din antecameră. Culoarea lui preferată, bănuiesc.

Bătrânul¹ trage sertarele și le închide la fel de rapid. Nemulțumit, după câte văd. Pizmașul² parcă curat ca un prunc căruia i s-au schimbat pampersii recent. Sau, ca un mafiot de tranziție care a plătit exact unde trebuia, să scape de avansurile periculoase ale damei cu balanța-n mână și ochii legați c-o cârpă.

□ Varain, spune-mi că nu-i adevărat! mă roagă Egon.

□ Nu-i adevărat! îi confirm eu cu toată convingerea de care sunt în stare. Meditează, bătrâne!

Bănuieți că nu l-am îndemnat să adopte o asana și să participe la o ședință de tantra yoga? *It is all right*. La noi, meditația înseamnă cugetarea adâncă, până ce hiperconștiința ne furnizează vreo informație interesantă. Asta fac și eu, momentan: gândesc de-mi sfârâie grămadă de neuroni din țeastă. După câteva clipe de discuții între conștiință și îngerașul³ veghetor, acesta se milostivește să-mi vândă un pont: tăblia biroului!

□ Tăblia biroului, Egon! șoptesc eu și scot minicamera, să filmez probele.

Bătrânul⁴ deschide ochii și întinde palmele, cu degetele răsfirate, deasupra biroului.

□ Ai nimerit-o, mă laudă el cu zgârcenie. Să vedem i m n se deschide!

Trec alături de el și studiez cu atenție mobila din nucleu masiv. În acest scop, îngenunchez, să pot privi de jos în sus. < inserv două butoane dispuse simetric, pe ambele părți ale hiatului, aproape de extremități. Mă întind și le apăs con-i omitent. O fâșie subțire din placă lunecă lin, în

față, împinsă de un resort sau dispozitiv electronic.

Mă ridic și răsuflu ușurat. Dacă aș fi bingoman, aș în Li bingo! Sub tăblia culisantă, e un adevărat bazar. Unu

oleacă mai organizat decât cele din care vă cumpărați ghiuluri de tablă, papuci de plajă și porumb fiert. Adică, e împărțit în mai multe careuri, prin șipci metalice, înalte cam de trei centimetri. În primul careu dinspre mine, strălucesc diamante de mărimea unor grunji de sare mascată. Să tot fie vreo trei-patru kilograme de pietre prețioase.

□ Iată cum își subvenționează acțiunile, Varain! îmi arată neamtu comoara. Simplu și fără bățai de cap. Treci cu ele prin orice graniță, căci vameșii caută narcotice.

Încep să filmez, pentru folosință ulterioară. Egon îmi prezintă obiectele incriminatoare, unul câte unul. Mai multe carduri bancare și numere de cont din bănci elvețiene. Un pistol cu otravă, de forma unei seringi obișnuite. O cutie plată, cu câteva fiole cu un lichid galben maroniu. Mai mult ca sigur, culturi microbiene.

□ Indivizii pregăteau un război terorist tăcut, apreciază Egon, oprindu-se din prezentare.

— Convenabil, recunosc eu. Prinde orbu, scoate-i ochii!

Urmează o agendă învelită în piele, cu litere ștanțate și aurite. O filmez, pagină cu pagină, ocazie cu care constat că e scrisă în oglindă. Cu litere răsturnate sau scrise pe dos, dacă nu știați cu ce se mănâncă astfel de chestii.

— Țștia sunteți voi, îmi întinde spaiu german o fotografie color.

Într-adevăr, fii mamelor noastre rânjesc destinși, dintr-o fotografie de grup. A fost făcută în vama elvețiană, în ziua pătrunderii noastre. Jean a intuit bine: Goldenberg și-a împrejmuit ultimul loc de refugiu cu agenți din vâmi. Știe el că noi trecem foarte rar frontierele în mod fraudulos. Îi restitui fotografia, fără un cuvânt și continui

să filmez. Mai multe seturi de documente false, în care pizmașu' figurează cu date de identificare diferite. Majoritatea, din Asia. Îmi pun în gând să-l scutur pe Thekk de informațiile despre tot ce mișcă mai la sud de Siberia centrală. Mai bine informat decât el în problemă ar putea fi Dumnezeu, da' nu-mi pot imagina cum L-aș putea deranja cu o cerere de informații.

□ Goldenberg e as în ramura lui, îl apreciază Egon, arătându-mi două stilouri-pistol, cu un sigur glonț.

□ Nici noi nu suntem șeptari, îi amintesc eu că, totuși, Frăția Vieții Omenеști și-a impus voința în evoluția celor mai importante evenimente planetare.

□ Deocamdată, suntem cu un pas în urma lui. Și nu văd cu ce l-am putea priponi în mod legal. Dacă am...

Telefonul celular începe să ne tragă de atenție, cu triluri insistente. Îl deschid și aflu o informație mai proastă decât cea analizată de Egon.

□ Varain, abandonați misiunea! găfâie Jean.

Mă răcesc brusc, din cap și până-n tălpi. Cel puternic, ascuns în ființa mea aparent fragilă, iese la suprafață. Îi replic rece:

□ Niciodată!

□ Goldenberg n-a mers la fufă. A trecut frontiera și s-a întors!

□ Și?

□ Ești tăcănit, Varain? Vine spre noi!

□ Organizează-i un accident de mașină!

□ Deconspirăm acțiunea, Varain? Nu organizez nici iiiiwaccident!

1 10

□ Dacă abandonăm misiunea, deconspiram și mai mult. Unde-s gloanțele pentru mitralieră?

□ Vrei să ți le bagi în fund?

Poate să urle ca dementu', că nu-mi pasă. Îi povestesc rar, de parcă aș avea eternitatea la dispoziție, cum e treaba cu mitraliera care trage singură. Dacă nu

punem gloanțele la loc, pizmașu' va descoperi c-am pătruns și se va da la fund. În plus, n-am găsit încă nimic să-l agățăm și să-l livrăm unui procuror.

□ Gloanțele sunt pe drum, oftează frâncu' necăjit. Ajung cam într-un sfert de oră.

□ OK! Nu părăsim clădirea înainte de a șterge urmele!

□ Și ce-ai vrea să fac?

□ Trimite-l pe pramatia aia de fii-tu să producă accidentu'! Să pară cât mai veridic, Jean!

— Încerc, mârâie copoiu' lu' tanti Franța și închide. Pornesc din nou videocamera, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic și-l rog pe Egon să continue prezentarea probelor. Bătrânu' spai observă, pe un ton banal:

□ în tine, trăiesc doi oameni, Varain. Mă întreb care din cei doi ești cu adevărat.

□ Al treilea, al patrulea... Cine știe? Filmăm?

Egon îmi întinde sub nas câteva acte de căsătorie și de naștere a unor copii, plus fotografiile anexate. Bibicu' e bigam cât încape, în mai multe state din Asia. Greu de crezut că un monstru ca el are prunci. Le filmez fotografiile, întrebându-mă cum vor trăi, după ce tatăl lor va intra la mititica. Nu-mi place ideea de victime colaterale dar nici nu văd cum i-am putea ajuta.

□ Heroină! se bucură Egon.

□ Pentru uz propriu, apreciez dimensiunile cutiutei cu droguri' fericirii. Svițarii nu-s foarte severi în această direcție. Altceva?

Spaiu' neamț deschide o cutie de lemn natur, abia atins de un strat de lac. Pe o perniță de catifea, zac frumos, ca ouăle un cuib, șase bile metalice, strălucitoare, de dimensiunile unor mingi de tenis de masă. Egon prinde una între degete și o ridică. Își privește vârfurile degetelor, neîncrezător. Bila a rămas pe locul ei. Mă prind că am dat peste ceva interesant și las videocamera. Încerc să ridic una din bile. Cu mare greutate, o smulg din lăcașul ei și-o

rostogolesc în palmă. Brațul îmi tremură de încordare. E neobișnuit de grea, pentru dimensiunile ei. Pare să aibă câteva kilograme.

□ Aici, e cuiu' lu' Pepelea, șoptesc eu.

□ Al cui? întreabă Egon nedumerit.

□ Secretul pe care îl căutăm. Încă nu știm să-l descifrăm dar avem tot timpul.

Parcă pentru a mă contrazice, telefonul revarsă melodia triumfătoare Jean îmi suflă-n ureche:

□ L-am plesnit, Varain. Ce crezi c-a făcut?

□ A șters-o de la locul accidentului și vine înapoi, ghicesc eu. Cam pe unde-i?

□ La mai puțin de zece minute, Varain. Totuși, ar trebui...

□ Niciodată! Cartușele?

□ În câteva minute, Varain.

□ Vin să le iau.

Închid telefonu' și-i indic lui Egon videocamera. Înțelege *right away* și se apucă de treabă. Eu rememorez poziția amicilor noștri în spațiu, închid ochii și mă lansez prin solide. Cum nu credea tehnicu' german că se poate.

Aterizez în spatele dubitei și bat politicos la ușă, să-mi deschidă. Întru, mă așez pe banchetă și cerșesc:

□ Un fum de mahorcă, lipa!

Lipoveanul se repede îndatoritor. Jean îmi întinde un pahar de coniac. Îi fac semn să-și plimbe otrava din fața mea și trag câteva fumuri adânci din papiroasa lipoveanului. Jean începe prelucrarea:

□ Varain, sper că ești conștient că...

□ Ultraconștient. Îmi asum răspunderea.

□ Eu răspund în fața agenților Uniunii.

□ O rezolvăm, îl calmez eu. Pradă bogată.

O mașină pune frâne scrâșnite lângă noi. Arunc o privire pe fereastră și-l văd pe Goldenberg însoțit de două gorile. Nu privește nici în stânga, nici în dreapta. Pleacă glont către intrarea în clădirea sa. Strivesc chiștocu' și

zâmbesc livid:

□ Indianul ar fi trebuit să sosească.

□ Vine, șoptește Jean pierit. Dar e prea târziu. Târzii sunt numai morții, îi amintesc eu.

Mă concentrez și-i transmit un ordin lui Egon. Primesc confirmarea recepționării și cobor din mașină, fără a le spune amicilor nimic. Acum, totul se joacă pe-o carte, la limita zecimilor de secundă.

Indianul apare de după colț, pe două roți. Mă zărește și-mi aruncă o pungă, înainte de a opri. Prind pachetul cu cartușe și, în următoarea secundă, sunt lângă Egon. Câmpul meu psihic, hiperexcitat, simte pizmașu'. Îl și văd. Urcă pe scări, în fugă, cu gorilele după el.

— Fugi, Egon! îl îndemn eu și privesc în jur. Meticulosu' spai german a pus toate lucrurile la locul lor. Mai puțin, gloanțele în mitralieră. Ies în anticameră, scot încărcătorul SKS-ului și încep să-l îndop gospodărește. Nu mă grăbesc, deși nervii îmi dau ghes. Experiența de superspai îmi amintește că, de regulă, *persoanele care se grăbesc greșesc și cheltuie mai mult timp cu repararea erorilor*. Aud deja pașii pizmașilor pe hol. Introduc încărcătorul în mitralieră, armez și mă rostogolesc sub biroul de lângă ușă. De ce? Deoarece, de obicei, toți oamenii privesc către centrul și fundul camerei în care intră. Numai puțini încep să verifice o odaie de la propriile picioare.

Ușa s-a întredeschis. Odată cu această operațiune, becul de alarmare s-a aprins. OK! Egon și Fritz au apucat să repună instalația de securitatea în funcțiune. Dacă bătrânu' a trezit și gorilele, cum i-am ordonat, am scăpat basma curată.

Ușa se deschide complet, semn că Goldenberg a acționat telecomanda și-a oprit declanșarea mitralierei. Îi zăresc pantofii și manșetele pantalonilor, din poziția înghesuită în care stau.

□ Totul pare în regulă, constată o voce, în limba

germană.

□ V-am fript, răspund eu în gând și fac saltul către duhița rablagită.

Mă cațăr în căruța motorizată, încă amețit de salt. fort și Fritz stau pe bancheta de pe care am decolat eu, în urmă cu câteva minute. N-aș putea spune cu câte. Mie mi s-au părut veacuri. În starea de tensiune psihică, percepem timpul în alt mod. Iau loc pe podea, cu spatele către caroserie și 1 întreb pe Jean:

— Mare spai, dai coniacu' ăla?

Frâncu s-a zăpăcit de emoție. Îmi întinde toată sticla. Bună și asta. Beau ca boschetarii, direct din bărdacă, câteva gâturi. Prin memorie, îmi joacă o scenă văzută înaintea primei mele misiuni importante - interceptarea din Malta. Parcă mă văd din nou în parcul Mogoșoaia, împreună cu Bătrânul, primind misiunea. În preajmă, câțiva zidari haleau și trăgeau la măsea, direct dintr-o sticlă de vin. Cum naiba s-o fi întipărit scena asta în memoria mea? mă întreb eu, returnând borțoasa de spirtos. Habar n-am. Poate știți dumneavoastră...

Goldenberg s-a vărsat

Puțini Europeni știu să petreacă la fel ca românii sau mai bine. Asta gândesc eu, în timp ce admir adunătura de spai europeni. Jean tronează în capu' mesei, solemn ca o statuie. Din mecla-i rotundă și roșie ca o ridiche de primăvară, îi iese ciomagu' fumegând. Zâmbește blegit de cabernet. Cu cât înaintează pileala, cu atât îi scade elanu'. Ați priceput că reacționează invers proporțional? Fiu-su, Lulu, și-a sprijinit fața în palme și se benoclează la Bălai. Îl invidiază că poate turna în el ca-ntr-un azil de bețivi, fără să se matolească. Germanii au închinat câte un pahar și-au liberat ringu'. Tot noi, românii, tre' să ducem greul Europei și la acest capitol, fraților. Și surorilor, că doar n-oți fi împușcate în gât. Amu', pe cinstite, eu nu sug, că-s prelucrat para, da' de ce să nu vă bucurați dumneavoastră, cu măsura cuvenită? Desigur, cu cât măsura e mai mare și bucuria tre' să fie mai țeapănă.

Crâșmaru' n-a înțeles prea bine ce eveniment ne-a adunat atât de matinal, da' și freacă mâinile de bucurie, la anticiparea câștigurilor. Ar fi și greu să bănuiască faptu' că îndoapă și adapă o gașcă de spai care-și destind nervii, după o acțiune pe muchie de cuțit. Vă puteți imaginea o astfel de acțiune, dar n-o veți trăi cu adevărat, decât dacă vă mână păcatu' să intrați în nobila breaslă a spailor, diversioniștilor și aHlileroriștilor. Ceea ce eu, băiat salon, nu v-o recomand, din motivele pe care le bănuți: oase rupte, cârcă și hâială cât încape. Satisfacțiile, mai pe sponci și lipsite de plăcerea de a fi gustate în public. Ați auzit de vreun serviciu de spionaj care să-și laude în public agenții? Ați auzit. Da', ce, ăla era serviciu de spionaj sau de protocol politic? Funcționarii ăia puși la patru ace și-un bold, care dau interviuri, n-au habar cum se culege o informație din câmpu' de confruntare informativă. Mai lesne poți scoate un oftat din gura unui mort, decât o informație valoroasă din labelle unor tipi ca Goldenberg. Parol!

Momentan, Bălaiul cântă de dor și jele, deși nu prea

are motive. Se vede că tensiunea psihică i-a răscolit abisul ăla slav de care gavarea nu știe care filosof. Imediat după ieșirea din bârlogul lui Goldenberg, mi-a mărturisit că tremurau nădragii pe el și era să se scape-n pampersii de emoție. Una e să iei dușmanul la pumni și focuri de pistol, alta, să te furișezi până-n sufletele lui și să-i smulgi cele mai intime secrete. Da, ce m-am apucat eu să vă fac teoria chibritului și încă la o masă dintr-o crâsmă?!

Bălaiul ridică paharul plin și delirează mai departe:

Dar oprește-te deoparte, Să mă poți privi de-a ntregul și să-mi spui ce vezi! Eu sunt

Stropul vinului ce scade, prin paharele deșarte și romanța nesfârșită, căci arcușele s-au frânt...

— Te sclifosești ca o gitancă plecată la cerșit, iese Jean din starea de blegoșenie.

Bălaiul închide ocarina, studiază specimenu din fața sa, apoi îl întreabă zeflemitor:

— Tu vorbești, mămăligă ambulantă? Ai gustat tu vreodată din amarul unei națiuni înfrânte de proprii conducători?

□ Nu-mi pareți tocmai înfrânți, bălmăjește frâncu.

□ Noi nu, agreează Bălaiul. Pentru că nu ne-am supus caiafelor care și-au vândut norodu. Da, mulți sitizăni români trăiesc mai rău ca sclavii.

□ Las, că vine mămicuța Europa și vă mângâie pe căpșoare, rânjește Lulu.

□ Europa are alte treburi, țângăule, îl alintă Bălaiul. De pildă, să reeduce mucoși ca tine, crescuți cu droguri n biberon.

□ Adică, mă faci drogat? se zburlește cocoșelul galic.

□ Mă-ta te-a făcut, replică lipoveanu. Posibil să fi contribuit și tac tu cu ceva. Sau vreun vecin mai balaoacheș...

□ Mă, damigeana cu p... a, vezi că întinzi prea mult coarda! îl atenționează Jean, rănit în amorul propriu.

□ Păi, dacă arcușele s-au frânt?! ripostează

lipoveanul și-i traduce, în franceză, versurile pe care le cântase.

□ Stropul vinului ce scade prin paharele deșarte, murmură celto-galu'. Frumos spus. Poetu' e din breaslă?

□ *Ofcourse*, râde Bălaiul. Bea cam ca mine și-l mistuia pasiunea pentru pulpите nostime. Dacă ar mai trăi, l-aș declara spai de onoare.

□ Voi nu sunteți zlătari cu corturile, descoperă spaiu' frâne prima literă din alfabet. Dacă stau și mă gândesc bine...

□ Faci scurtă la creier, îl asigură Bălaiul. Boșii ți-au pus căpăstru' pe creier, pentru a nu gândi mai amplu. Să nu (; ipeți viziune de ansamblu, pricepi?

□ Parcă vouă nu v-au pus?! replică Jean proteste, ca un copil.

Eu izbucnesc în râs. Bălaiul se stăpânește și-i explică:

□ Noi suntem junghiu' din fiecare inimă de șef necinstit. Noi suntem coșmarurile nocturne ale majorității mafioților de tranziție. Noi suntem spaima urlătorilor de slogane și ai altor manipulatori. De aia nu ne iubesc „vipurile” românești de tranziție.

□ Da' de dragoste europeană nu duceți lipsă, îl înțeapă Lulu. Că unde-ai coborât din mașină ai și încălecat pe-o iapă. Te-am văzut eu!

□ Și ești gelos? îi dă lipoveanul cu tifla. Învață, sugaciule, de la spaii bătrâni, să nu-ți pierzi vremea privind!

□ Tu ești profesorul? se interesează Jean.

□ Eu! își bombează Bălaiul pieptu'.

□ Atunci, mai bine cântă! Că lecții de la plecați cu zmeul am mai primit.

□ Auzi, Varaine, mă ia Bălaiul de martor, eu am plecat cu zmeul! Dacă zicea de-o zmeoaică, mai treacă, meargă. Da' cu-n mascul solzos... Ptiu!

□ Da, intervine Corday, zmeul verde nu se asortează cu tenu' tău bălan.

□ Ești sigur că-i verde? întreabă Bălaiul, cu prefăcut

interes științific.

□ Sigur!

□ Înseamnă că și ăsta-i udermist, concluzionează lipoveanul. N-ar fi exclus să ceară și autonomie teritorială, pe motiv de specie aflată în estinție.

□ Îl decretăm dușman și-i luăm pielea, îi cântă indianul în strună. Pe piața neagră, costă cel puțin o sută de mii de parai.

□ Oare? face lipa neîncrezător.

□ *I am dead sure!* îl asigură Corday. Am văzut un anunț pe Internet: Cumpăr piele de balaur autentic. *Slova cești!* jură el într-o rusă aproape corectă.

□ Și noi ne îndopăm cu molanu' francilor, în loc să-i vânăm și să-i vindem! trăneste Bălaiul o autocritică generală. Așa nu mai merge. Plec la vânătoare de zmei!

□ Goldenberg nu e destul de balaur pentru tine? Îl îndemn eu să coboare cu mergătoarele pe pământ.

Bălaiul ridică paharul aproape plin și-l toarnă lent, în frapieră.

□ Uite așa îl vărs pe Goldenberg!

Pricepeți c-a efectuat ritualu' sacrificiului? Recunoașteți că nu-l credeți în stare să-și rupă un pahar de zaibăr franțuzesc de la ocarina proprie și personală? Nici eu nu-l credeam, dacă asta vă încălzește cu ceva.

□ Nu cânti? Îi amintește Jean de să-i spunem, rugămintea sa.

□ Pui francu' jos? întreabă Bălaiul mercantil ca un urlă tor de manele.

□ Cinci sticle pe masă! strigă frâncu' spre cârciumar. Țstua și aurolacilor nu le dau bani, că-i bagă în droguri.

□ Servit! urlă crâșmaru' încântat.

□ Ție îți cânt la comandă, anunță lipoveanul, zâmbind mulțumit. Ce-ai vrea să auzi, caraliule?

— Ceva popular? pipăie frâncu' terenu'. Lipoveanul își trece un deget pe sub nas, gânditor.

Ipoi recunoaște:

□ Națiunea noastră e din ce în ce mai puțin mioritică. Da' pentru tine, că mă iubești, voi doini cele mai mari noutăți populare.

Zis și făcut. Bălaiul își trage o fațadă gânditoare, împrumută glasul profund dureros al unei cunoscute actrițe și începe:

Baciu măgurean S-a chitit, mai an, Cum să-și încropească Gașcă harăpească și-o țără moscală, Zis paranormală.

Spaiu' frâne mă privește întrebător. Sunetele îi gâdilă clăpăugele, îi penetrează straturile de grăsime și-i înfiorează pitpalacu'. Cam fără tragere de inimă, încep să-i traduc, eu explicațiile de rigoare. Bălaiul continuă, în același registru tânguitor:

C-a aflat gealatu Ce știa tot satu': Baciu moldovean, Ala ortoman, Melancolic foarte, Pregătit de moarte, A golit o glajă cu zeamă de pearjă și-a rupt testamentu', Zicând că-i momentu' Să lepede-amaru' Și să-nșface păru'. A stricat bădița Toată Miorița.

În această stare, Hoțu' de mioare Dat-a sfoară-n țară că, mai către seară, Va să recruteze Loaze măgareze, Să le bage-n școală la paranormală. La aceste zvonuri, Au țâșnit din hornuri Babele pe mături, Învelite-n pături, Vizionari prin brânză Pofticioși la rânză, Vrajitori cu banii, Hâncu, cu vulcanii și tantriste breze, Să officieze Rituri magdalene, Unduind alene, Vrajitori de munte, Cu țugui în frunte, Oaste de ciurucuri De prin balamucuri. Șade Ungureanu'

În Twin Peaks aștamu' (twin peaks - piscuri duble)

Și se minunează Cum psalmodiază Contele Shambala, Rău l-încearcă boala.

Guru-agent de taină, Răpănos la haină. Bâzâie isonu', ia să ia ploconii'. Asta este școală De paranormală?! urlă ungurcanu', De scârțâie-aștamu', Eu vă dau mălaiu', Să vă duceți traiu', Să-ngroziți norodu', Să-i cântați prohodu' Iar voi, sifilitici, Bombagii și mistici, îmi băgați în casă Boala nemiloasă? Baciu' moldovean Nu e în așram, Deși v-am

plătit Prețu' înzecit. Stăpâne, stăpâne, Mârâie un câine
Mai paranormal, Ia-ți rapid un cal și tulește-o-n pustă,
Intră sub o fustă! Că baci moldovean Are - un buzdugan.
Te pălește-n devlă. De te face mierlă. Baci' ungurean.

Rece-n ramazan, Urlă disperat: Eu m-am săturat De
paranormal și de mag moscal. Aduceți harapii, Jidovii,
kațapii, Că mă-nccare-o frică, Pe la lingurică...

□ Mă predau! ridică frâncu' lăboanțele în aer. Tu ești
în stare să mă duci până la Adam și Eva.

□ Numa' pân' la Eva, pentru un scurt popas, îi
precizează Bălaiul, făcându-și plinu'. După ce-o „lămurim”,
depășim garda de elihim și mergem la gagici mai june. Te
prinzi?

I-a luat maul. Frâncu' se scarpină necăjit în cap, apoi
se decide:

□ Direct la alea mai tinerele!

— Testu' HIV și dovada că nu posezi boli venerice! Îl
somează lipoveanu'.

Jean se strâmbă, de parcă ar fi auzit o porcărie și-și
desface benoaclele, ca Mutantu'. Bălaiul se zborșește la el:

□ Da' pe ce lume trăiești, umflatule? Vrei să participi
la un *fucking party* acoperit mistic, fără să posezi
patalamale în regulă? *Out!*

Spaiu' lu' tanti Franța cedează ca la Verdun:' - Cântă
ce vrei, c-am plătit vinu'!

□ Și Gât Golaș de Neulânder v-a plătit Airbusurile, îi
amintește lipoveanu' de-un șmen de tranziție. Iar noi,
sitizânii români, nu ne-am supărat deloc.

□ Da' ce-ați făcut? se interesează frâncu', semn că
știe cum s-au aranjat unele privatizări.

□ Am zis *fie primit, cu busuioc și lumânare!* Apoi, am
băut și-am răs. Am răs mânzește, da' important e că ne-am
rânjit fasolea ca și cum ne-am fi bucurat.

□ Aceasta-i Lumea în care trăim, șoptește celto-galu'
aproape filosofic. De unde alta?

□ Din basmele lu' Varain, licitează amicu' meu. Încă

cinci borțoase pline ochi și-ți arăt o lume din care n-o să vrei să mai ieși niciodată!

Jean aprobă și ridică mâna cu degetele răsfirate. Hoțu' de crâșmar se și repede cu cinci carafe pântecoase, pline cu lichid rubiniu. Bă lui u' împinge sticlele golite cu cotu' și-i susură fermecător:

□ Plimbă cadavrele astea de-aici! Și alea de sub masă! Comersantu' execută comanda în pas alergător. Știe el de unde plouă cu parale. Timpu' se scurge rapid, către vremea prânzului. Comandăm un nou rând de friptane cu bara-bule a fi France, să ne potolim foamea produsă de pileală. Cea mai teribilă dintre toate. Simți că niște drăcușori flămânzi îți rod stomacu'. Ați trăit așa ceva?

În fața ispitelor aburinde, Bălaiul decretează:

□ Pauză de haleu. Cine vorbește mai dă un rând. Liniștea coboară ca prin minune. Doar partida de clefăială probează că suntem vii și activi. Adevăru' gol-goluț e că noi mâncăm atât de bine numai din când în când, la vreo ocazie fericită. V-ați prins că nu participăm la pomeni? Afară de situațiile când sunt făcute în memoria unor pizmași trimiși de noi în lăboanțele lui Aghiută. În astfel de ocazii, nu ne îndopăm cu colivă, însă. Ne asigurăm că tipu' mierlit intră în groapă *orice and forever*. De ce? Păi, în câteva cazuri, morții ne-au tras clapa. S-au ușchit de pe catafalc și și-au schimbat identitățile. Vă ia cu frig pe șira spinării? Nu e căzu', amicii mei. Aflați din gură care știe ce spune că și spaii noștri fac astfel de ghidușii. Se prefac a-și da obștescu' sfârșit, apoi apar la dracu-n praznic, cu altă identitate. Eventual, cu moacele schimbate de chirurghi pricepuți și discreți. Vedeți cât de justificată e prezența noastră la pomana pizmașilor decedați?

*

* * *

f

Donșoara seară se strecoară sfioasă printre clădiri, cu pelerina-i bleumarină fâlfâind neglijent. Ne trage de

atenție căsor' sa, noaptea, o damă mai purie, cu fuste lungi și negre, se apropie de târgu' în care hălăduim. Acu', pe bune, nu hălăduim, ci ne dregem c-o porție de somn, după o băută strașnică. Lipoveanul sforăie lat, de s-a speriat gazda casei conspirative că vine cutremuru' sau americanii, să ne bombardeze. Probabil, știe moșulică ceva. Corday soilește pe canapea, cu silenceru' sub cap. Pistolul' ăsta a fost botezat *silencer* (tăcutul), în religia sfântului Kilărilă, deoarece a liniștit mulți dușmani, pe tăcute. Eu mă scald în realitate, căci n-am băgat în mine udeală alcoolică. Stau de veghe, dacă vreți să știți exact. Meditez. Desigur, nu la nemurirea sufletului și alte teze metempsihotice. Meditez la acțiunea din această noapte. Sper să meargă unsă.

I-am raportat lui Cremene că suntem gata să spargem buboiu' și-am primit o porție de încurajări. Ceva cam în stilu *No mercy!* Fără milă! nu e deviza noastră dar, în cele mai murdare cazuri, o aplicăm. Curățăm Omenirea de pizmași, teroriști, regresivi, manipulatori și alte gunoaie căzute în nivelu' subuman. O muncă la fel ca oricare alta, nu? Poate, oleacă mai periculoasă și mai puțin rentabilă, ținând cont că noi luptăm pe viețile și banii noștri. Sigur, ne credeți niște romantici întârziați, care ar putea face ceva mai bun cu viețile și paraii lor. Opinia dumneavoastră, nimic de zis. Vom rediscuta-o după deplina integrare în Uniune, când vom putea spune multe lucruri *top secret*.

Telecârâitoarea îmi zgârie nervii mai ceva ca discursu' unui politician hoț și demagog. O deschid și-o bag în urechea stângă. Jean fornăie ca o balenă care a apucat să îngurgiteze o porție dolofană de plancton:

□ Varain, scoate-ți gorobeții din scutece! Inamicu' se pregătește să plece.

□ Foarte urât din partea lui! Asta e vreme de plimbare?

□ Așa gândeam și eu, Varain. Că nu e sănătos să se plimbe la ora asta. A zis-o pe tonul *Acu', îl găbjim și-l*

facem șnițele. Îl asigur că ne vom prezenta la locu' de întâlnire, în *proper time* și dau deșteptarea. Urmează o porție de văicăreli lipovenești, cu care m-am învățat ca țiganu' cu scânteia.

□ Sunt bătrân, ostenit și lipsit de vitamine, miorlăie el. S-ar putea chiar să și mor...

Corday a sărit ca ars. Direct în mocasini și-n geacă. Toarnă niște whisky într-un pahar și-l plimbă pe sub olfactivu' Bălailui:

— Vitamine, față palidă.

Starea de spirit a lipoveanului se schimbă la 180 de grade. Cam ca a unui funcționar care a mirosit șpaga și-a devenit, din ursuz și respingător, cea mai amabilă și dulce ființă din Lume. Deschide numai un ochi, ginește stacanul și-l prinde în caraba-i de lotcar. Indianul pleacă să părălească niște cafea, pentru uzu' lui și-al meu.

Merg în baie, mă spăl, mă rad ca pompierii și revin în cameră. Decid că situația impune să mă ambalez mai cultural ca de obicei. Ziceți că nimeni nu se poate înțoli cultural? Așa gândeam și eu, când posedam lacune în cultura generală. Da', după ce am mișunat un timp printre moldovenii de dincolo de Prut, am aflat că oamenii se pot îmbrăca cultural. Adică, în zdrențe festive, cu care să meargă la căminu' cultural, să le spună tovarășu' sau tovarășa ce mai vrea Puterea sovietică de la ei. Poate nu mă credeți, da' puterea asta teoretică voia lapte, grâne, vin, fructe, băieți pentru armie și alte chestii tare pământene.

Mi-am tras un costum gri, cu cămașa albă și cravată asortată discret. Țin mult la chestia cu asortarea. Când zăresc un mascul cu cravată roșie, verde, galbenă sau violetă, îmi vine să cânt *Internaționala*. Da', în loc de cunoscutele *Sculați, Voi oropsiți ai Vieții!* îmi iese, întotdeauna, un potpuriu de „strigăte de luptă”, în care se îngrămădesc, de-a valma, sfinți și părți anatomice cam prea intime pentru un imn. Gândiți că, în definitiv, e treaba

lor cum își asortează gâtlegău? Aveți oleacă de dreptate, da' măcar noi, oamenii care n-am scăpat porumbei mansarde, tre' să ne îmbrăcăm normal.

Lipoveanul și-a adunat oasele, carnea și slămina de pe canapea și s-a topit în budă. Sprinten ca Iliciu' național după o partidă de halit steroizi, impertinenți, obraznicături și alte otrăvuri pesediste. „Vitaminele” au produs efecte miraculoase, îmi aprind o papiroasă și-mi bag trompa în cafeluța adusă de indian. Biciuiesc nervii din zestrea personală, cu zeamă de *coffe*, să se apuce de treabă, că prea s-au lenevit. Ne delectăm pe tăcute, până ce Bălaiul își face tot numărul de scânceli, lamentări și proteste. În fine, ne anunță că-i gata de marș și luptă, expresie prinsă de la matrozu' Cernescu. Ieșim din bătrâna coșmelie și ne imbarcăm în rablamentul de mașină oferit de zgârciobii parteneri. Indianu' ia direcția sud, că ne ciocnim cu francii și goții din UE. Cu grupările lui Jean și Egon, adică. Bălaiul, mult mai renovat decât la trezire, atacă una din temele favorite:

La Nelu vine un harap, Belit în suflet, ras în cap: Neluțu-s neam de beduin și tocmai din Damascus vin, Să vând chebap și marochin.

Se-ncruntă Nelu: Măi ciuhap, Tu ai parale la ciorap, Da' adversară' meu e țap, Mă-mpunge-n coaste cu-n proțap și mult aș da de el să scap.

Îți dau local în Sărindar, Să-ți faci matale un bazar, Cu mărfuri de la Marakesh, în care lozu să-ți îndes, Da' scoate iute niște chesh!

— Nu mai e de actualitate, îl atenționez eu. Bălaiul nu-mi răspunde. Schimbă tonu' și ritmu', dar continuă încăpățânat:

La Nelu vine un Haysam: Neluțu, eu parai băgam la tine, în pedesere (PDSR) și vreau, acu', iperese. (IPRS) Dau două ruble și un zlot, Că vreau iperescu' tot, Să fac din el balșoi bazar. Vindeam chebap, vindeam zahăr, Vindeam gogoși și aiureli, Scădeam la **statu'** cheltuieli.

Jupeam românii pân' la os și câștigam parai frumos. O, bratia moi, de cânt de-aștept, îmi tremură și cordu'n chept! Hai, vin' la nenea, să te țuc, Iubitu' meu harap năuc! Eu fac la tine biznismen, Dau făbrițuțe și teren, Plimbam la tine-n avion, Cu presidentele Ion. Plebeii iștia de români chiar merită așa stăpâni: Țepari judei, șmenari harapi, Să scoată icrele din crapi, Ceainizi blându-ți, rusnaci vârtoși și talieni cam mafiosi. Că-i epoca lu' Nelu plumb De fug românii prin porumb...

□ Ești sigur că fug românii? intervin eu în balada lu' Nelu haiducu' zâmbitor, singuru' haiduc român care a furat de la săraci și-a dat la străini și la bogați.

□ Dacă nu sunt în porumb, atunci unde sunt, piciule? Că eu nu i-am văzut, cu parii în mână, la discuții esoterice cu nen-tu Nelu și alți șmenari de tranziție.

□ Uite-i! ne anunță indianul că a identificat echipele franco-germane venite la întâlnire.

Arunc o privire pe fereastră și constat că am ieșit din Berna, pe direcția Koniz. Câteva siluete întunecate, lângă două autoturisme, trag din țigări. V-ați prins că sunt niște siluete fumătoare? OK! Cobor și ne scuturăm mâinile, de parcă nu ne-am fi văzut de-un veac. Cu această ocazie, aflu că pizmașu' a șters-o către Franța, sub geana unui echipaj de filaj de-al lui Mayer. Ne luăm cotoaiele la schinare și plecăm pe urma lor. De ce? Simplu, amicii mei: Goldenberg ne-a căzut cu tronc. Nu mă credeți, nu-i așa? Parcă eu mă cred?

După vreo jumătate de oră de goană ca la curse, prindem pizmașu' de coadă. Filorii lui Mayer, băieți isteți, l-au depășit și-l urmăresc de-a-ndoaselea. Puțini din breasla spailor bănuiesc faptu' că sunt filați din față. De regulă, urmăritorii, filorii, tălpașii sau mirositorii de urme, așa cum le arată și denumirea meseriei, se țin scai de profundoru' suspectilor.

Rulăm cu viteză medie, printr-o pădure tăcută și golașă. Pe fondul luminii selenare, brațele arborilor lipsiți

de frunze te pot băga la tot soiul de idei. Probabil, Goldenberg nu toarnă gaz în motor, pentru că nu se grăbește. Sau, poate, se verifică, să descopere dacă *somebody* își bagă nasul în bisnisurile sale. Din această cauză, ne ținem departe, cam la un kilometru în urma sa.

O senzație de nesiguranță mă atinge cu aripa-i, în mod brusc. În aceeași clipă, îngerașul veghetor începe să tragă clopoțelul de alarmă. Instinctiv, ordon Frână! și lansez săgeata psihoenergetică în față, direct prin pădure. Un șuiertat cunoscut îmi umple urechile, de-mi vine să le acopăr cu palmele. Inconfundabil cântec de adio al Katiușei! gândesc eu, privind, prin spaiul psi, mașina în care se deplasează Goldenberg cu gașca. În următoarea fracțiune de secundă, două rachete fulgeră prin fața mea. Una, direct în mașină, transformând-o într-o bombă care explodează. Alta, la câțiva metri în față, produce un crater în asfaltul perfect, turnat cu meticulozitate de neamț.

Îmi retrag spionul psihic, deschid mașinal telefonul și-l apelez pe Jean. În mod involuntar, reproduc un soi de profeție de-a lipoveanului:

□ Goldenberg s-a vărsat. De tot și pentru totdeauna.

□ Ce-a făcut? mă somează frâncul să nu-i vorbesc la fel ca scriitorii de romane.

□ L-au pulverizat, cu proiectile reactive, niște tipi ascunși în pădure.

□ Nu se poate!

□ Probabil, așa gândea și el. Avanti!

Pornim rablele și țâșnim către locul dezastrului. Din ga mașinii, eu lansez din nou săgeata psihică. De această dată, pe direcția din care au fost lansate rachetele-est. Câteva secunde, spaiul psihic rătăcește nehotărât printre arborii deși. În fine, descopăr o mașină de teren, fără numere, cu patru gealați în ea. Machineta aleargă pe un drum forestier, către sud-est. Terenul în pantă crescândă nu pare să fie o problemă. I bine echipată pentru astfel de deplasări.

□ Inșii care l-au kilărit pe Goldenberg aleargă către munți, îmi anunț eu camarazii.

□ După ei! izbucnește vitejia în lipovean.

□ Să vedem ce-a rămas din clientu' nostru!

□ Mie nu-mi ucide nimeni mușterii! insistă el. Numa' eu am acest drept.

Indianul a oprit lângă resturile fumegânde. Coborâm cu toții și ne adunăm în juru' lor. Ce mai poți face în fața unor rămășițe mărunțite de parcă ar fi fost trecute prin mașina de tocat carne? Doar să zici vreo rugăciune pentru sufletele celor care au decolat către câmpiile din basmele popilor. Noi nu suntem specializați în genu' ăsta de miorlăieli, așa că urcăm în mașini și intrăm în pădure, pentru un scurt sfat de război, în urma noastră, se aud zgomote de frâne și vociferări. Niște „băftoși” au descoperit rezultatele kilărelui. Să se spele pe cap cu ele și cu poliția! Noi nu știm, n-am văzut, nici pe acolo n-am trecut. O poziție foarte sănătoasă, trebuie să recunoașteți.

Joc periculos

Jean clocotește ca un cazan sub presiune. Supapa cedează și mânia dă pe dinafară:

□ Varain, cine p... a mă-sii își bate joc de noi?

□ Nu-și bate, îl corectez eu. Ne-a atras într-un joc periculos.

□ Cine și de ce?! insistă spaiu' galic.

□ Așa întreabă o mândră înghesuită-ntr-un gang, pe întuneric, râde Bălaiul de stupizenia întrebării. Crezi că suntem singurii spai de pe această planetă?

□ Un joc tâmpit, mormăie agentu' Uniunii. Cineva stă deoparte și ne hăituiește.

□ S-au prins că-l urmărim pe Goldenberg, emit eu o ipoteză. L-au lichidat să nu cânte.

□ Cine? repetă el obsedant.

□ Să le cerem cărțile de identitate! propun eu și le indic direcția în care au dispărut killerii.

□ Mă bagi în pădure? mârâie el nemulțumit.

— Preferi să polemizezi cu gaborii șvițari? Jean rămâne un pic în cumpănă, apoi decide:

□ Mergem! Varain, în frunte!

□ Merçi, mon ami!

Mă întorc lângă indian și-i arăt o răritură:

□ Pe acolo, ar trebui să ajungem la un drum forestier.

□ Iar pădure? întreabă Bălaiul, cățărându-se pe locul din spate. Am început c-o scărmăneală în pădure și...

□ Inamicii vor să ne macine cu hărțuieli mărunte, îi explic eu.

□ Înseamnă că iar vom da peste caracudă necunosătoare.

□ Foarte probabil, îi fac eu pe plac.

□ Atunci, de ce mai mergem?

□ Să părem cât mai fleți, lipa. Ceva împotrivă?

A închis emițătoru'. Lucru normal, pentru un spai clasic. *Cine nu știe că pizmașii care te crede fraier poate fi manipulat și cotonogit cel mai ușor?* Aia care te supraestimează sunt o adevărată pacoste. Dă, Doamne, să mă subestimeze pizmașii! e una din rugile zilnice ale celor din nobila breaslă. *Regula de exploatare a slăbiciunii unui adversar ori partener care te subestimează e valabilă în foarte multe domenii de activitate. Începând cu competiția pentru un loc în inimioara unei dame și terminând cu concurența comercială.*

Am nimerit drumul forestier. Înaintăm încet, să nu cădem în vreo capcană. Eu am deschis fereastra și sondez spațiul, cu pase psihice lungi. Kilerii parcă au intrat în pământ. Fapt nu tocmai improbabil, dacă luăm în considerare metodele lor de acțiune. Eu îi cunosc prea bine, pe rudă și sămânță. De aproape două decenii, ne tragem de nojițe, gâlci, bambilici și alte părți ale corpului, pe care mă sfiesc să le precizez. Desigur, tras e un fel de-a spune. Dacă privesc în urmă, văd un lung șir de morți și răniți. *Războiul informativ tinde să devină la fel de crud ca și ăla clasic, datorită inventării terorismului.*

M-am strâns într-un ghem de energie vitală, am închis ochii și sondez spațiul, din ce în ce mai sigur că ni s-a pregătit ceva urât. Datorită efortului de concentrare, căldura mi-a invadat organismul. Nu scot încă flăcări pe gură, da' nici mult nu mai e. Parol! Săgețile mele psihoenergetice zboară către înalțuri, pipăie tentativ terenul muntos și se întorc mai blegi decât un dulău cu coada între picioare. O damă nașpa, frustrarea, mă încearcă mai rău ca vipistele de tranziție. Pe alea, măcar știi cum să le liniștești. Cu mangoți prăzului sau cu europence de toate culorile, da' bănuiesc faptul că masculii cunosc hrana preferată a vipistelor. În fine, după vreo jumătate de oră de orbecăieli, un semnal slab, de la limita solului, mă anunță că n-am tras la șaibă degeaba.

□ Simt căldură umană, șoptesc eu și mă relaxez.

□ Și eu, mă asigură Bălaiul. Ori de câte ori pun palma unde trebuie.

Ce știe el despre suferințele unui biet paranormal? Îmi aprind o pipă și deschid celularul:

□ Jean, doctoru' ți-a prescris plimbări lungi, prin munți?

□ Te-n zbanț! mă invită celto-galu' să plec la o adresă mai puțin cunoscută de novici.

— Cam zece kilometri până la ascunzătoarea pizmașilor, îl informez eu. E un soi de cazemată, sub terenul muntos.

□ Mai mergem cu mașinile câțiva kilometri, optează el pentru varianta puturoșilor.

□ Scoate o clăpăugă pe fereastra mașinii! îl invit eu, politicoș nevoie mare.

□ Ce s-ascult?

□ Sunetu' liniștii, amigo. Dacă nu lăsăm mașinile, ăia de vor auzi.

□ Cine-s ăia?

□ Nu-s de la Asociația pentru mângâierea spionilor leneși.

□ Varain!

Indianul a înțeles ordinul. Face la dreapta, se strecoară sub niște tufișuri, apoi mă anunță:

□ Mascat! Se poate bea ceva?

□ Se, dar nu prea mult.

Îl las în compania lipoveanului, să se aghesmuiască din trăscău. Cobor și ies în lumină, să-i întâmpin pe ceilalți agenți ai Uniunii. Nemții au două echipaje de câte trei persoane iar francezii, unul singur, format din Jean și fiu-su. Cam subțiri rândurile oștirii noastre, da' cine dracu' să bănuie că un bisnis simplu va deveni o încâlceală ca asta? ziceți că dumneavoastră ați bănuț de la primele pagini? Felicitări pentru intuiție!

Camarazii de misiune debarcă și se întind de plăcere. Aerul e rece, curat și tare, cum numai la munte poți întâlni. Liniștea perfectă din jur acționează ca un balsam la nervii noștri stresați de tot soiul de frecături. Toți se adună în cerc, în jurul meu, să afle noutățile. Le livrez, în câteva propoziții seci ca devlele unor „aleși ai poporului”. Amicii schimbă câteva impresii scurte, apoi achiesează la propunerea mea. Adică, s-o ia cărei poteca, spre obiectiv, în timp ce eu și Egon vom zbura prin aer. Vă dați seama că *per pedes apostolorum* nu se potrivește, nici cu ordinul papasei din Vaticano, cu meseria noastră. Asta pe lângă faptul că, momentan, nu avem papașă. E drept că mulți dintre dumneavoastră n-aveți nici papa prin bucătării, cămări, beciuri și frigidere, da' măcar știți că nu suntem noi vinovați de această stare. E timpu' să vă întrebați cine-s.

□ La treabă! ordonă Jean nănosul, de pe poziția de lider al acestei misiuni. Cu echipamente adecvate.

Cel mai bun costum al meu, gândesc eu. Dacă mă zăresc pizmașii înțoliti de bal, vor râde cu ambele capete ale tubului digestiv, ca să mă exprim elegant sau pe aproape. Noroc de faptul că indianul e cam de talia mea. Mă întorc la mașină și-i cerșesc un combinezon matlasat,

pe care l-am zărit prin bagajele lui. Îl primesc, execut o scenă de striptease și mă echipez ca un schior. Pentru că am fost lord, primesc și o pereche de scarpini de sport. Altă viață, fără Titan ice!

Ne adunăm în formația grămadă, în locul unde au parcat amicii. Jean ne livrează un spici, ca orice șef și dă ordinul de luptă:

□ Pe ei!

Echipa pedestră se întinde în șir indian, cu Johny Corday în frunte. Eu și Egon primim defilarea, apoi ne facem pregătirile de salt prin spațiu. O operațiune pe care nu v-o recomand, deocamdată, deoarece s-ar putea să vă scrântiți gâturile. Nu vă convine? Considerați-o o ficțiune și puneți-i cruce! OK?

□ Gata de salt! mă anunță bătrânul spai-fantomă.

□ Și eu!

Ne prindem de mâini și luăm direcția. Următoarele tracțiuni de secundă nu simt nimic. Apoi, cad ca un bolovan, într-un desiş. Egon e deja în picioare și studiază împrejurimile.

□ Încă două salturi, îmi comunică el faptul că telenictrul din organismul său funcționează.

□ Chiar acum! îi cer eu imperios, să nu-mi scadă avântul.

Mai facem un salt pe direcția inamicilor, cam de trei-patru kilometri și luăm poziția relache. Odihna se impune, cel puțin câteva minute, că nu suntem nici noi confecționați din fier. Tot din carne, oase, sânge, nervi și alte chestii vii.

□ Varain, mă interpelează Egon, te-ai gândit că e timpul să te retragi?

□ Poate, după integrarea României în UE, încerc eu un compromis între viața personală și misiunea liber asumată. Dacă mă vor lăsa „zeii” din Carpați.

— Aha! Uitasem de acest angajament.

Inteligent bătrânul. N-a uitat de extratereștri,

desigur. Pur și simplu, mi-a sugerat să mă retrag din confruntare. Să trăiesc și eu ca oamenii, cel puțin câțiva ani. Rămâne de văzut dacă sugestia sa e aplicabilă în această Lume. Eu mă îndoiesc, în mod întemeiat.

Mi-am revenit în deplinătatea forțelor psihofizice. Lansez o săgeată psihică spre locul în care am simțit prezență umană. Cam la doi kilometri distanță. Floare la ureche, pentru amândoi, în caz de salt. Eu aleg, însă, mersul pe jos. Pizmașii ar putea avea vreun mirositor paranormal care ne-ar putea simți. Ar fi păcat să stricăm nunta din cauza unui lăutar care a uitat partitura, nu?

Ora unu și ceva din noapte. Începem urcușul către cazemata percepută prin sondaje psi. Un vânticel rece și tăios coboară dinspre culmile muntoase din Est, să învioreze atmosfera. Dacă nu rechiziționam salopeta indianului, mă vedea Dumnezeu. Acest gând se conectează, în mod paradoxal, cu amintirea faptului că am câteva „pilule de foc” în buzunar. Scot două, înghit una și-o ofer pe cealaltă bătrânului german. O ia fără ezitări și fără întrebări, semn c-a mai gustat așa ceva.

După vreo jumătate de oră, ne oprim și verificăm poziția față de bârlogul inamic. Am ajuns la mai puțin de cinci sute de metri de necunoscuții care se joacă cu nervii noștri, de aproape o săptămână. E cam timpul să ne întâlnim *face to face*, pentru o cunoaștere mai aprofundată. Desigur, pe timpul cunoașterii, unii sau alții vor cam mierli, dar nimeni nu trăiește veșnic. Și-apoi, nici dincolo de pragul morții, nu e chiar atât de rău, ca-n basmele religioase.

□ Varain, te simt tensionat, mă atenționează Egon. Relaxează-te, băiatule!

□ E prea simplu, Egon, îi comunic eu cauza îngrijorării. L-au curățat pe Goldenberg sub ochii noștri. Parcă ne-ar invita la o întâlnire, aici.

□ Crezi că știau că-l urmăream?

□ Normal. Altfel, de ce l-ar fi lichidat, chiar în

interiorul dispozitivului nostru de filaj?

□ Poate ne considerau simpli călători, exprimă bătrânul, spai o speranță mai puțin probabilă. Sondăm?

□ Cu rândul, să nu-i alertăm încă! pun eu o condiție de securitate.

□ Eu, primul, se oferă Egon.

□ *Shoot!* îl îndemn eu și mă întind pe pământ, să reduc din efectele vântului tăios.

Bătrânul spai german închide ochii și întinde mâinile în față, cu palmele desfăcute. Se concentrează și palpează uerul din fața sa, pe direcția ascunzătorii pizmașilor.

După vreun minut, se relaxează și mă informează liniștit:

□ Acolo e centrala de urmărire prin satelit.

□ înseamnă că ne-au văzut!

□ Numai până ce am dispărut, efectuând salturile prin spațiu, Varain, îmi prezintă Egon singurul avantaj față de inamici.

□ Camarazii noștri vor fi atrași în capcană și măcelăriți! descopăr eu planul dușmanilor.

□ Dacă îi lăsăm noi să facă asta, Varain. Îi lăsăm?

□ Nici în ruptul capului!

□ Cea mai bună apărare e atacul, îmi amintește el un principiu folosit de trupeți și spioni. Atacăm noi primii!

□ Să văd și eu, Egon!

□ Dă-i bătaie!

Închid ochii, pregătesc o săgeată psi de spionaj și-o lansez pe direcția cazematei. O țin la nivelul solului, să nu fie interceptată de eventualii paranormali care ar sonda împrejurimile. Ating limita unde am simțit prezență umană și-o studiez. Terenul pietros, acoperit de vegetație mărunță, abia ieșită din iarnă, pare neatins de mână de om. În viața mea de luptător „neconvențional”, am cunoscut multe șmecherii similare, întind spionul psihic, prelungire a simțurilor mele, deasupra locului în care am localizat pizmașii. Descopăr imediat că o trapă de câțiva

metri pătrați se poate roti, în jurul unui ax fixat cam la jumătate de metru sub nivelul terenului. Tipii sunt foarte precauți, constat eu și pătrund dincolo de placa de beton încrustată cu pietre și vegetație.

Descopăr că inamicii au construit un puț vertical, cam de zece metri în adâncime, de la care pornesc mai multe galerii. Dimensiunile lui, destul de generoase, mă fac să presupun că e folosit și pentru introducerea unor aparate mai voluminoase. Câteva trepte de metal pornesc, de la nivelul solului, către fundul puțului. Un tânăr îmbrăcat în costum de camuflaj stă de gardă la baza lor, sub un bec cu lumină foarte slabă. O ușă de metal, în couă canate, e întredeschisă către inima muntelui, ca o invitație mută la prospectări. Arunc o singură privire dincolo de ea și mă lămuresc. Îmi retrag spaiul psi și-i șoptesc lui Egon:

□ Rezultatul acestei lupte depinde numai de noi doi. Ne încumetăm?

□ Mai dă-mi o pilulă energizantă, Varain! întinde el mâna.

O ia din mâna mea, o mestecă lent și-o înghite. Îl imit, înghițind încă o pilulă de foc vital. Confruntarea ce se anunță ne va solicita un mare consum de energie.

□ Mi-au ruginit balamalele, râde Egon. Dar nu atât de tare, încât să nu te pot sprijini.

— OK! Pătrundem deodată, direct în camera de supraveghere prin satelit!

□ Gorilele vor trage în noi, înainte de a apuca să le spunem ce vrem.

Extrag dezintegratorul din buzunarul lateral al pantalonului matlasat și i-l arăt:

— Zeii științelor sunt mai puternici decât zeii religioși.

□ Partea proastă că zeii religioși folosesc rezultatele cunoașterii științifice, îmi amintește Egon că indivizii pe care ne pregătim să-i atacăm dispun de tehnică modernă.

□ O contradicție pe care trebuie s-o rezolvăm noi.

□ Cum, Varain?

□ Fiecare folosește în luptă ceea ce a produs prin activitatea proprie.

— O lecție de bună purtare și *fair play*, râde Egon.

Zburăm?

— Zburăm! accept eu și-i întind mâna stângă, deoarece, în cea dreaptă, țin dezintegratorul.

Închid ochii și respir lent, de câteva ori. Îmi aduc în memorie imaginea centralei de conducere și exploatare a sateliților de urmărire. Nu seamănă cu aia de la NASA dar e destul de bine garnisită cu aparate de ultima generație.

□ Gata de salt! raportează eu, cu imaginea sursei de alimentare a aparatelor vie în minte.

— Gata, băiete! îmi răspunde Egon afectuos ca un tată. Spațiul vâjâie și se deschide în fața noastră. Piatra și betonul se desfac învinse de energia vie umană. Aterizăm în picioare, între gârziile din spate și operatorii de la panoul de comandă. Aud un soi de oah! din spate și mă întorc. I-am prins pe gardiști cu izmenele în vine. Niciunul, cu pistolul mitralieră gata de tragere. Se zbat să-și scoată pușcoacele de la umăr și să armeze, pentru tragere. Frațiunile de secundă contează enorm, gândesc eu, în timp ce-i aprind, cu dezintegratorul.

Egon a șoptit tradiționalul *Freeze!* către cei patru operatori din fața panourilor de comandă. Unul s-a ridicat pe două picioare, cu intenții belicoase. Îl dezintegrez, în fața privirilor îngrozite ale tovarășilor săi de muncă. După aceasta, fac un salt de panteră, către ușa din stânga, ce duce la tunelul central. O închid și-o asigur, apoi mă întorc cu spatele la ea. Din această poziție, întreb amenințător:

— Pe cine supravegheați voi, iepurașilor?

Nu e nevoie să-mi răspundă niciunul. Nici nu prea pot. Dinții le clănțane ca o mitralieră în plină funcțiune. Egon îmi arată ecranul unui monitor. Fără cuvinte. Amicii noștri înaintează, în șir indian, sub ochiul magic al unui satelit. Probabil, pizmașii se simțeau ca zeii din povești, în

timp ce ne urmăreau, pas cu pas. Trântesc un fulger, direct din frunte, în cablurile de alimentare cu energie electrică. O ploaie de scântei umple încăperea, apoi întunericul o invadează. Profit de faptul că pot vedea pe întuneric și mă proptesc în spatele operatorului care ținea legătura cu echipa plecată să ne vâneze amicii.

— Cât de aproape au ajuns ai voștri? îi șoptesc cu în ureche.

— Cam la doi kilometri de comandoul vostru, răspunde el automat.

Vedeți ce convingătoare a fost kilăreala dinainte? Nu v-o recomand decât în situații desperate și numai în scop de apărare. Gândiți că noi nu suntem într-o astfel de situație și facem recomandări fariseice? *You are wrong!* Păruiala cu agenții globaliștilor regresivi din această stație abia a început.

Scot celularul din buzunar și apelez agentu' frâne. Jean mă întreabă, gâfâind de efort:

□ Ce mai vrei, Varain?

□ Eu vreau multe și plăcute, da' voi sunteți în vizorul unei grupări de curățire.

□ Curățire?

□ Lichidare, hombre. Vin către voi, dinspre est.

□ Sigur?

— Foarte. Vă sugerez să-i așteptați adăpostiți și să le retezați gâtleurile.

— Da' voi...

E prea curios, nu? I-am închis telefonul în nas, deoarece simt inconfundabilul atac paranormal. Adică, niște tentacule invizibile care îmi pipăie cerebelul, în căutarea unor puncte vulnerabile. Le resping, cu un snop de săgeți psihice trimise chiar prin ele. Precis, inamicii sunt cuprinși de o „bucurie” mai greu de imaginat. Cam de tipu' aceleia trăite de dumneavoastră, când atingeți un cablu de înaltă tensiune. Ceea ce eu nu vă recomand, da' cine poate ști câte i se întâmplă unui om în viață?

□ Doi paranormali lichidați, îl informez eu pe german.

□ Am terminat aici, constată Egon.

□ Încă nu, îl contrazic eu. Să dăm stingerea! Plesnesc, pe rând, operatorii în bostăneii folosiți pe post de capete. Le sugerez să facă nani până la loc comanda. Ziceți că mai sigur ar fi fost să-i hrănesc cu raze dezintegrante? Da, ce sunt eu, amicii mei? Îngeru' morții din povești? Dacă pot evita să ucid un pizmaș mai puțin vinovat, de ce să n-o fac? În definitiv, sunt și ei oameni. Își câștigă hamburgeru', cafeaua și friptura zilnică, urmărind oameni, prin satelit. Tehnici, care va să zică. Îi putem folosi și noi, dacă le dăm chiftele, cafea și friptane. *Numai brutele ucid fără discriminare, de frică sau din plăcerea de a ucide.* Vă amintiți că noi suntem oameni? OK!

Urmează cel mai scurt sfat de luptă din istoria confruntărilor armate:

— Mergem să discutăm cu șeful acestui stabiliment.

Întreb eu.

□ Mergem, aprobă Egon și am terminat sfatul.

Ne prindem de mânuțe, ca doi copii, să ne sincronizăm zborul. Îmi aduc în memorie ținta extrasă din căpățâna unui operator și șoptesc: Salt!

□ Mamă, care faci copii! exclam eu, la aterizare, în ciuda faptului că mi-e cam greață.

De ce-am exclamat? Păi, șeful centralei de supraveghere locuiește într-un apartament mai luxos decât cele din hotelurile Hilton. Și nu singur. O vampă blondă, construită în ciuda tuturor bărbaților din Lume, îl asistă. Momentan, asistarea se limitează la un masaj pe spatele gol, da' poate că, în alte ocazii, se extinde și la alte operațiuni.

□ Cine dracu' sunteți voi? exclamă tipu', răsucindu-se cu fața către noi.

— Cei pe care nu-i așteptai, îi răspunde Egon sibilinic. Blondinca a rămas înmărmurită, cu brațele atârând pe lângă corp. Nu vă descriu cum arată, să nu fac

sânge rău masculilor pofticioși. Pizmașu' se ridică pe fund, cu intenția de a pune mâna pe armă. Îl proptesc de perete, c-o pasă psi și-i șoptesc „dulce”:

— Eu sunt Petre Varain iar el e Friederich Egon. Agenți ai Uniunii Europene. Bănuiesc faptu' că tu ești faimosu' Gândel Habrik. Greșesc!

— De unde dracu' ați apărut? cască individuu' ochii larg. Gărzi!

— Noi am venit de unde ți-e frică ție să ajungi, îi explic eu pe îndelete. Din umbra morților nevinovați.

Egon s-a repezit și-a închis ușa către hol, cu zăvorul electronic. Cam târziu, însă. Dincolo de ușă, se aude ropot de puși încălțați cu cizme și o voce care întreabă:

□ Putem intra, domnule Habrik?

□ Nu acum! țipă blonda, aproape isterizată. Veniți peste o jumătate de oră!

□ Dar ne-a chemat...

□ E în regulă, Hansen, îi strigă Habrik, dovedind că știe să-și apere viețișoara proprie și personală. Te chem eu, mai târziu.

Astea sunt momentele mele de glorie, gândesc eu și mi trag un scaun sub fund. Îmi aprind alene o țigară și caut din priviri ceva de tipu' cafelei. Găsesc numai băuturi alcoolice și asta mă înfurie. Nu-i este rușine să bea ca un patruped, în timp ce eu mă chinui să rezolv probleme încâlcite de șefii săi? i-o și spun:

— Habrik, nu ești o gazdă bună. Unde-i cafeaua? Nu-mi răspunde. Citesc, pe mecla lui uluită, că și-a amintit cine sunt. Frumos din partea lui. Nu va trebui să-i fac demonstrații de măturat podeaua cu propriul trup. Egon a luat loc în dreapta mea și studiază speciemenle capturate, cu ochi critici. Ar vrea să spună că ragazza blondă nu-i inamică dar pistolul de la șoldul ei drept îl contrazice. Asta nu înseamnă că o vom kilări. Ar fi și păcat. După aprecierea mea, mai poate fi folosită vreo două decenii și jumătate, în cele mai plăcute scopuri. O exclud din ecuație

și mă adresez lui Gândel Habrik:

□ Cine ți-a dat ordinul să ne urmărești?

□ Samy Goldenberg, mă surprinde el. Fratele geamăn al celui urmărit de voi. Bancher și om de afaceri.

□ Ești profesionist de marcă! îl felicit eu pentru raportul clar și scurt. Poate, vei scăpa cu viață.

□ N-ai niciun motiv să mă ucizi. Am primit o țintă pentru urmărire prin satelit și-am urmărit-o. Putea fi altcineva. N-am nimic personal împotriva ta, înțelegi?

□ De cât timp funcționează centrala asta pe teritoriul elvețian?

□ Douăzeci și doi de ani, răspunde el fără să clipească. Din 1983.

□ Aha! Ați îndeplinit multe misiuni...

□ Pur tehnice, Varain. Urmărim persoanele indicate prin sateliții firmei noastre. Nimic mai mult.

□ De ce nu te cred? îl întreb eu, zâmbind rece.

□ Foarte rar, lansăm radiații psihotronice asupra personalităților indicate de patroni. Foarte rar, Varain! Nu poți...

□ Pot face orice doresc, îi interzic eu dreptul de a emite prin mufa care îi ține loc de bot.

□ Există niște legi internaționale și naționale. Noi lucrăm legal, Varain!

Am trăit s-o aud și pe aceasta. Indivizii care urmăresc persoanele prin satelit și, din când în când, le kilăresc sau le schilodesc cu radiații psihotronice, lucrează „legal”. Mai să izbucnesc în râs. Figurile acuzatoare ale amicilor uciși pe timpul experiențelor din România mă opresc, însă. Îl informez simplu:

□ Habrik, eu sunt unul dintre supraviețuitorii experimentului din România. Știi tu care.

□ Știi, recunoaște el. Nimic personal. Competiția dintre capitalism și socialism trebuia tranșată, nu?

Se așteaptă să-i răspund în stil maniheist, prin da sau nu, ca un robot binar. Mă ridic, trec pe lângă damă și mă

opresc în fața lui. Îi șuier în față:

— *Habrik, legile Vieții Omenești evolutive, adevărurile cunoscute de științe și Justiția umană nu depind de tipul de orânduire socială, nici de religiile dominante.* Nu mă interesează ce-ați vrut să faceți. Rezultatul acțiunii voastre a fost negativ. A afectat sute de milioane de vieți omenești. Poate, mai multe.

— Și? vrea insu' să afle cam ce-l paște.

— Marele vostru șef, Kushter, e prizonier. Trebuia să încetați operațiunile agresive.

— Eu n-am drept de decizie, Varain. Execut ordinele primite.

— Chiar dacă afectează mii de vieți omenești?

□ Chiar dacă l-ar afecta pe Dumnezeu!

□ Da' mare te mai crezi, fleacule! constat eu, zâmbind rău.

Telecârâitoarea zbârnâie prin liniștea încăperii. Deschid celulara' și anunț:

□ Varain!

□ I-am terminat! răspunde glasul spaiului galic.

Venim!

□ Veniți! îi îndemn eu. Egon vă va întâmpina în fața cazematei.

□ Varain, suntem mari! exclamă Jean, pe culmile extazului.

□ Și ne facem și mai mari! îl asigur eu, închizând scula vorbăreată.

Habrik a urmărit discuția, cu clăpăugele deschise și cu ochii cât sarmalele. A înțeles c-a băgat-o pe mânecă dar mai speră s-o scoată din vopsea. Propune, cu glas gâtuit:

□ Varain, vă dau informații la care nici nu visează spionii Lumii.

□ Sigur că o să ni le dai, scumpi, îi replic eu în stilu' Bălaiului. Și-o să mergi cu noi, într-o țară frumoasă, să vezi ce-au făcut șefii tăi dintr-o națiune modernă. Națiunea română.

□ Eu n-am participat! Încearcă el să mă ducă cu preșu'.

□ *Ofcourse*, mă prefac eu că am înghițit minciuna. Tu ai asigurat agresorii cu mijloace tehnice numai.

— Cât de bine m-ai înțeles! răsuflă el ușurat. Credeți că are dreptu' să se bucure și să spere? N-are?

Știam eu că gândiți normal. V-ați prins că mă joc cu el ca pescaru' cu un guvide prins în cârlig? I-am dat un dram de speranță, să-l pot exploata informativ, în mod clasic. Dacă i-aș umbla prin creier, în stil paranormal, aș cheltui prea multă energie vitală. Inteligentă alegere, nu?

Fama blondă a luat loc pe un fotoliu, a aprins o papiroasă lungă și trage din ea gânditoare. O urmăresc cu coada ochiului, căci i-am citit intenția. Mă întreb numai când o va pune în aplicare.

□ Varain, eu plec să transport amicii! mă anunță Egon și se topește din fața noastră.

Amicii mei, dacă ați vedea ce mecle au făcut pizmașii! Stupoare e puțin spus.

□ Spionul-fantomă, șoptește Habrik, atrăgându-mi privirile către el.

În următoarea clipă, gagica bălaie scoate pistolul și trage tot încărcătorul în mine. Și-a revenit din șoc mai rapid decât presupuneam eu.

— Mai vrei cartușe? o întreb eu, când observ că pistoletul s-a blocat, cu încărcătorul gol.

Tipesa reușește să mă surprindă. Aruncă pistolul, își duce palmele la urechi și începe să urle ca sirena unui vapor de marfă. Strident, de mă zgârie pe timpane. Întind mâna dreaptă, îi aplic o singură încărcătură psi și-o trimit în brațele lui Morfeu. Mare baftă pe moșu' ista, să-i cadă așa bucătică, după ce a demisionat din postu' de zeu al somnului! Un ropot de picioare mă anunță că garda se întoarce. Îl privesc pe Habrik în ochi, până ce-l prind bine în puterea mea, apoi îi șoptesc:

□ Alungă-i!

Se ridică lent, ca un cyborg. Înaintează până lângă ușă și schimbă câteva replici. Eu am întins șuvița psi sub ușă, să observ goriloi. Sunt patru, înarmați până în dinți. Se lasă convinși și o roiesc. Probabil, cred că șefu' lor practică niscaiva perversiuni cu damicela din dotare. Habrik se întoarce, ia loc în fața mea, cu palmele lipite pe genunchi și șoptește supus:

□ Ordonăți, domnule Varain!

Îi stă foarte bine, dacă vreți să mă credeți. Șiroaie de sudoare îi curg din păru' tuns scurt, pe fața-i palidă, ascuțită, cu buze subțiri, de om șiret și crud. Nu-l cred că a participat la cotonogirea „supranaturală” a unor persoane din diverse națiuni numai pe post de inginer. Are o labă băgată în plăcintă până la cot. Și plăcinta zemuiește de sânge nevinovat. Nu-i văd viitoru' de loc bine. De fapt, nu i-l văd deloc. Așa cum nu-l văd nici pe al altor gașperi care ne-au agresat. E timpul plăților, amicii mei.

Am mai scăpat de-o belea

Habrik privește prostit cum Egon îi umple apartamentul cu luptătorii noștri. În primul zbor, i-a adus pe cei doi frânei, tată și fiu. Aceștia au mușinat puțin prin bârlog, s-au minunat de cele văzute, apoi au ocupat locuri în spațiu, așteptând desfășurarea evenimentelor. Au urmat Corday și Bălaiul. Acum, bătrânul spai german a plecat să-și aducă compatrioții din echipa de filaj.

Lipoveanul, încă amețit de salt, privește rapid în jur. Încearcă să se orienteze și să-și facă o părere. Dă cu ochii de muiere și mă privește nedumerit. Varain nu ucide femei! protestează ochii săi albaștri, ușor întunecați de părere de rău.

□ Am adormit-o, căci se juca de-a cow-boyu', îl scot cu din starea de protestatar mut.

— Aia e! se relaxează el și-și mută ochii pe Habrik. Tehnicu' regresivilor care ne spiona prin sateliți, făcându-ne să ne simțim niște gânganii neajutate, îl privește tâmp. Bălaiul consideră că trebuie să-i adreseze un salut,

în limba română:

□ Băga-ți-aș sârmă-n nas!

□ Yes, sir! răspunde prinsul. *What can I de for you, sir?*

□ *She can de moore*, rânjește Bălaiul, cu ochii pe damă.

Habrik rămâne ca un polițist privind după mașina unui parlamentar care a încălcat o regulă de circulație. Lipoveanul oftează către mine:

□ Ce carne vie, Varain! Și cât de judicios e distribuită pe oase! Un exemplar superb.

□ Dacă trăgea în tine, aveai altă părere, îl pun eu la punct. Atenție!

La această comandă, privirile grupării de asalt se concentrează asupra mea. Îi informez cum au decurs tratativele, până în prezent, apoi îi rog frumos să stea naibii cumiți, până ce termin anchetarea prizonierului. Dacă tot n-au nicio treabă de făcut, să-și pună doveceii la muncă, să găsească o soluție de a neutraliza garda din cazemată. Cu excepția câtorva murmure, toți îmi aprobă planul, din toate inimile. Bun și așa, decid eu, că n-am boala unanimității. Mă răsucesc spre Habrik și-l întreb:

□ Ai priceput ce se întâmplă?

□ Invazie extraterestră?

□ Aia a început cu mult timp în urmă, dar n-ați aflat. Noi suntem agenți ai Uniunii...

— Colaborez! se grăbește el să-și dea consimțământul, încă un deștept care citește gânduri, descopăr eu și-l studiez mai bine. Nu pare fabricat în școala bătrânului Sah Po din Asia, căci e și specialist în tehnică. Înseamnă că l-au prelucrat după metoda folosită și în cazul nostru: drogare, hipnoză, schimbarea programului vital, imprimarea unei formule de contact... Un proces de limitare drastică a libertății de conștiință și voință, cum nu se cade să se aplice la oameni moderni. Îi amintesc:

□ Habrik, mi-ai promis niște informații de să rămân

tuț.

□ Da, domnule. Trebuie să mergem în bunker. În partea cealaltă a stației.

□ Câți body-guarzi păzesc această centrală?

□ Cinci plutoane de comando de câte douăzeci și unu de luptători, răspunde el fără ezitare. Restul, douăzeci și patru de oameni, lucrează la supraveghere.

□ Dama aia face parte dintre ei? intervine Bălaiul.

□ Mimi era asistenta mea, răspunde prizonierul scurt. Era medic și psiholog. De ce ați ucis-o, domnule Varain?

□ Am adormit-o, să nu facă tâmpenii, Habrik. După ce terminăm, ți-o trezesc, s-o folosești cum vrei.

— Mare păcat! șoptește Bălaiul visător. Toate puicuțele bune ajung în posesia altora.

Trec peste durerea sa și-l îndemn pe Habrik să pregătească un ordin către trupele sale. Să le ordone să se predea ori să se cărăbănească din cazemată, înainte de a-i trimite noi la o plimbare cu dricu. Deși năuc, Habrik se frământă nehotărât, câteva secunde. Știu și din ce cauză. Nu e el inginer, nevinovat din poveștile lui. Mai mult ca sigur, face parte din eșalonul doi al liderilor regresivi. Astfel, n-ar fi fost ascuns într-o țară neutră, să întreprindă acțiuni de război psihologic prin mijloace tehnice.

— Nu pot da acest ordin, domnule Varain! adoptă el moaca unui câine bătut.

— Dacă nu se predau sau nu pleacă, îi ucidem, îi prezint cu alternativa.

Habrik aruncă o privire către camarazii mei apoi cade pe gânduri. Probabil, își face un calcul mental. *It is his business*. Oricum ar întoarce-o, tot noi suntem în superioritate. L-am prins în gheare și avem două „fantome paranormale”, în fine, cedează.

□ Le ordon să părăsească stația de supraveghere. Nu răspund de reacția lor.

□ Nici noi, bibicule, îl asigură Bălaiul, mângâindu-l sub barbă cu țeava mitralierei.

Habrik se dă înapoi din fața namilei și deschide interfonul. În următoarele secunde, aflăm că încearcă să ne tragă în piept. Lucru de mirare, dacă ținem cont de starea aiurită în care se află. Ce-a făcut? Și-a informat gealații că inamicii i-au invadat biroul și l-au prins. Apoi, i-a invitat să procedeze după cum le dictează conștiințele: să se predea ori să părăsească cuibu'. Probabil, s-a prins că nu prea are șanse să prindă zorii.

Reacionez fulgerător.

□ Egon, ține-l sub ochi! Lipa și Corday, cu mine! Restu', cu ochii pe ușă! Jean răspunzi!

Cei doi camarazi din Octogon au luat poziții în jurul meu. Eu studiez pe îndelete schema stației de urmărire, să stabilesc cel mai propice loc de confruntare. Găsesc cea mai umană soluție posibilă. Vom ieși în fața ușii de acces în biroul lui Habrik. Cine vine să ne ia gâtul va fi dezintegrat. Mintoșii se vor cărăbăni prin chepengul principal. Nu ne interesează unde vor pleca și ce vor spune. De ce? Păi, nu intenționăm să lăsăm în funcțiune aceste ferățanii periculoase. Le vom toca mărunț, cam cum toacă o gospodină zarzavatu' pentru ciorbă.

Îmi informez cei doi camarazi de tactica adoptată. Niciun comentariu. Deschid ușa și încasez primul glonte, direct între felinare. Noroc de faptul că-s impenetrabil ca un ud de metal. Ochii mei s-au înfipt în ochii killerului care pândea momentu' să se lămurească ce se întâmpla cu șeful său. Îl întreb liniștit:

□ Ai auzit ordinul lui Habrik?

În loc de răspuns, deschide foc de disperare. Cade secerat, de unda dezintegratoare, însă a apucat să dea alarma. În toate găștile de mercenari, găsești destui tipi cu grauri în etaju' final, gata să lupte și în situații fără ieșire. Trupa lui Habrik nu face excepție de la această regulă. Deschid ambele mâini, cu palmele răsucite către exterior. Corday trece în fața mea iar lipoveanu în stânga. Au înțeles bine semnul. Inamicii nu dau năvală, ca turcii la

pradă sau la gagici. Vin ca meseriașii, din două tunele situate în stânga și dreapta biroului. Pășesc ușor, ca pisicile și nu se anunță că vin să ne ia scalpurile, prin obișnuitele strigăte de luptă.

Îmi expandez biocâmpul, să-mi apăr colegii și pregătesc dezintegratorul... Prima umbră apare și se strecoară după un stâlp de susținere gros cam cât un om. Îl retez cu tot cu stâlp, să fac o demonstrație descurajantă, pentru ceilalți. Ți-ai găsit! Urmează un urlat prelung și câțiva comandosi se aruncă în locul dezintegratului, împrôșcându-ne cu o ploaie de gloanțe. Corday și Bălailu ripostează cu foc automat, eu le dau pașapoartele către infern. Se topesc în fața noastră, în mici movile de cenușă. Alții nu se mai avântă, semn că și clanul lor cunoaște limite.

□ Predați-vă sau părăsiți stația! îi îndemn eu, în limba engleză. Nu aveți nicio șansă.

Un cretin răspunde cu o lovitură de lansator. Acesta sparge tavanul, deasupra noastră și ne împrôșcă cu așchii de beton armat. Nicio altă pagubă. Se vede că gorilele pizmașilor nu știu cu cine au de-a face. Au fost instruite și plătite bine, să nu se lase intimidat de aparente înfrângeri. Așa cum ar trebui să fiți pregătiți și dumneavoastră, să nu vă lamentați descurajați pentru orice fleac trecător. O voce tabagică îmi confirmă presupunerea:

□ Tu, ăla cu laseru', crezi că n-am mai halit ficați din alții mai breji ca tine?

□ Mă cheamă Varain, încep eu tratativele în limba engleză. Tu cine ești?

□ Hansen și-o să-ți frig inima, s-o mănânc, idiotule.

□ Vino și-o ia, viteazule! îl îndemn eu.

□ Vin!

Tâmpitu' dracului, chiar vine, împreună cu alții. Urmează o pârlială ca-n filmele americane. Vreo șase killeri rămân pe loc, să-și doarmă somnu' de veci. Câțiva

răniți urlă ca din gură de șarpe, după sanitar. Bălaiul le strigă:

□ Eu sunt sanitara', blegilor. Oblojesc o singură dată. Cu mitraliera.

Tipii nu-s de acord să se dea pe mâna sanitarului nostru, îi simt cum se retrag, cu fața către locul în care ne-am ascuns. Lansez o pasă psi și-i ating la scăfârliei, în mod nediscriminator. Le sugerez s-o șteargă din cazemată, cât mai au posibilitatea. Retragerea se transformă în fugă. Răniții au fost lăsați pe loc. Ies în intersecția dintre holuri și-i văd cum întind mâinile desperați.

□ Să le dăm timp să fugă! îmi îndemn eu camarazii și intru înapoi în biroul lui Habrik!

Șeful stației de supraveghere mă privește curios. Vrea să afle taina focului celest, maimuțoiu1. L-ar putea afla, dacă îi petrece câteva decenii în frontiera dintre viață și moarte. N-are însă stofă de supraviețuitor. Nu știu de ce, dar văd pânda morții întinzându-se pe moaca-i albă și transpirată. Trec pe lângă el și trezesc damicela din somnul hipnotic. Mă privește surprinsă, căci, probabil, visa nemaipomenit de frumos, cum visează toți drogații. Își amintește cine sunt și ce-am făcut. Privirea i se umple de groază și gura i se deschide pentru țipăt. O sugestionez liniștit:

□ Ai niște răniți în hol. Mergi și vezi ce poți face pentru ei!

Instinctiv, duce mâna la șold, după pistol. E cazul să afle cine cântă pe strada mare:

□ Dacă faci prostii, n-o să te mai cunoască nici mămica proprie.

Se domolește mintenaș. Probabil, ține mult la părerea mămițichii. Se ridică, tremurând ca beată și merge către un dulap. Ia o trusă medicală și se îndreaptă către ușă.

□ Lipa, ajut-o pe Mimi să îngrijească răniții! îi fac eu o plăcere amicului meu.

Jean stă în spatele lui Habrik, cu fața către monitorul instalației de securitate. Amândoi asistă la ușchirea mercenarilor, prin chepengul principal. Spun principal, deoarece intuiția mi-a povestit că mai există unul, pentru retragere în caz de nasuleală.

— I-ai numărat, frâncule? îl întreb eu.

□ Vreo cincizeci-șaizeci. Poate, mai mulți. Printre ei, câțiva civili.

□ Să-i grăbim oleacă! Johny, strig eu către indian, trage două grenade de lansator, către capetele holurilor!

Zgomotele exploziilor produse de Corday au băgat presiune în nervii ocupanților. Prin chepeng, încep să zboare killeri și civili. Majoritatea oamenilor sunt viteji până ce văd moartea cu ochii. De îndată ce-i pupă dama neagră, devin foarte interesați de viețișoarele lor. Regulă verificată în sute de raiduri de acest tip. Am mizat pe dragostea de viață și am câștigat. Îmi înfig un cui de coșciug între dinți, îi dau foc și-l invit pe Habrik:

□ După tine, până la bunker!

Se ridică din fața monitorului și-și privește mâinile tremurânde, de parcă n-a mai văzut așa ceva. Înșfac o sticlă de whisky din bar și i-o întind:

— Trage câteva gâturi! O să-ți facă bine.

Prizonierul apucă sticla cu amândouă mâinile și suga ca din biberon. Își face plinu' și mi-o întinde, să mă ospătez, îl refuz simplu:

□ Eu nu beau, Habrik!

— Nici nu mă urăști, constată el cu-n fel de nedumerire în glas.

— Eu am de răzbunat viețile unor persoane dragi, ucise de ai voștri. Ura nu mi-ar folosi la nimic, în această misiune.

— Deci, așa?

— Către bunker! îl împing eu din spate, cu dezintegratorul. Vreau secretele promise!

Îeșim în hol și pătrundem în galeria din stânga.

Bălaiul, molcuț ca un motan în călduri, ciripește cu Mimi. lângă un rănit. Îi depășim, fără un cuvânt, urmați de umbra mea, Johny Corday. În spatele lui, se înghesuie Jean, cu veșnicu' bulan fumegând, Lulu și Egon, doritori să vadă secrete nemaivăzute. Restul trupei a rămas pe loc, să ne asigure spatele.

După vreo cincizeci de pași, coborâm o scară slab luminată și pătrundem într-un hol larg. Pe jos, zac aruncate tot soiul de hârtii, cd-uri și alte materiale. Operatorii din stație s-au retras cam în pripă, presupun eu.

Ne oprim în fața unei uși blindate, lată cam de doi metri.

□ Aici, Varain, șoptește Habrik. Îmi cruțați viața?

□ Depinde de marfă, răspund eu ca un negustor hârșit. Deschide!

Se codește un pic, apoi formează combinația de cifre și litere. Ușa lunecă în peretele lateral, către stânga. O cameră de vreo sută de metri pătrați, luminată slab, ca toate celelalte, se prezintă la inspecție. Pe jos, hârtii, cd-uri, câteva haine și resturi de alimente. Ecranele monitoarelor sunt chioare și negre.

— Mai multă lumină? îl chestionez eu pe Habrik. Individul se răsucesce către ușă, șoptește un cuvânt și lumina inundă încăperea. Minune? Nu, amicii mei! Lumina de lucru a fost deschisă prin comandă vocală. În curând, veți putea folosi această „scamatorie”, în mod curent, în orice iasă, chiar și încete mai modeste. Nu e mare invenție.

Habrik pornește un calculator și-mi arată mecla lătită de monitor:

□ De ce crezi că-l urmărim continuu, zi și noapte, pe individul ăsta, Varain?

Imaginea din ecran nu e în stare să dea vreun răspuns, lui nici atât. V-ați prins că tipu' din monitor răspunde, printre altele, la numele Petre Varain? OK! Sunteți deștepți foc, fapt pentru care vă rog să luați toate măsurile de prevenire a incendiilor. Imaginea nu e foarte

proaspătă, deoarece, pe tâmpla stângă, se observă o cicatrice pe care extraterestrii mi-au scos-o în urmă cu câțiva ani. Încolo, tipu⁷ nu arată rău, mai ales că încă-i viu, în pofda amenințărilor unui pizmaș că va porni în ultima călătorie, chiar în această primăvară. Habrik mi-a urmărit reacția, foarte curios. Îl simt dezamăgit că n-am dat în boala lu⁷ Calache sau Tremurilă. Îi explic situația:

□ Instructorii ne învățau să tragem la țintă în propriile imagini fotografiate. Din această cauză, nu reacționez la imaginea mea.

□ Oribil!

□ Sănătos, amice! De ce mă urmăriți, zi și noapte?

□ Am sperat să-mi dai tu răspunsul, Varain. Niciun alt muritor nu se bucură de atâta atenție. Nici măcar președinții, capetele încoronate și cei mai bogați oameni de pe planetă. Ceva misterios e la mijloc...

— Probabil, pentru că sunt unul din puținii supraviețuitori ai experimentului de manipulare simbolică aplicat de șefii tăi în România.

□ Numai de șefii mei?

□ Împreună cu niște trădători din neamul nostru, completez eu. Unde sunt secretele?

□ Asta nu e un secret de importanță deosebită?

— Pentru mine, nu. Vreau lista cu persoanele supravegheate și lovite psihotronic!

— Din ce an, Varain? Întreabă Habrik neașteptat de serviabil.

Credeți că l-am convins? Aș! S-a prins că purceaua e moartă-n coteț și speră să-și salveze păcătoasa de viață. Pornește printre monitoare, către capătul de vest al camerei. Deschide un fișet barosan și-mi arată „biblioteca”:

□ Tot ce dorești, Varain. Informații transferate pe cd-uri cu imagini clare.

□ Vrei să mă duci?

□ Eu? Nu, Varain. Sper că, după ce te convingi, mă

vei elibera. Mă săturasem și eu să mă ascund...

Iar taie chiroane. Îi plăcea ceea ce făcea. Era, în imaginația sa, mai important decât cei mai mari lideri politico-economici ai Lumii.

□ Le luăm pe toate, decide Jean în locul meu. Lulu, treci la cârcă!

□ Pe toate?! se sperie Habrik. Dar...

□ în mai puțin de o oră, în locul acestei stații, va fi o groapă, îi dau eu vestea proastă.

□ E o bijuterie a tehnicii moderne, protestează Habrik. Ne-am inspirat și din tehnica spațială recuperată de pe ozeneuri.

□ Nu sunteți primii, îl dezumflu eu. Rușii, chinezii și americanii au stații asemănătoare. Toți au recuperat ufouri și le studiază. Fiecare grupare speră că va dobândi ascendență absolută și necontestată asupra celorlalte.

□ Și nu va fi așa?

□ Nu, Habrik! Jocurile cu moartea s-au terminat.

□ Oare?

□ N-ai observat că extraterestrii au coborât printre oameni?

— Am observat ceva, recunoaște el. Mi s-au părut foarte timizi în relațiile cu pământeni.

Gândire de brută, îl calific eu. Se aștepta ca extraterestrii să intervină cu forțe de ocupație, ca-n filmele unui damblagiu american. Bestiile regresive nu respectă decât forța, memorez eu, să-i raportez lui Zamolxe un mod de a impresiona liderii regresivi.

Lulu împachetează de zor cd-urile din „biblioteca” stației. Eu îl privesc întrebător pe Habrik. Individul explodează:

□ Varain, ce fel de om ești tu! Nici măcar n-ai aruncat o privire la informațiile despre tine. Nu vrei să știi cum și cine te-a lovit?

□ Știi deja, Habrik. Altceva?

□ Tehnica recuperată de pe ozeneuri?! se grăbește el

să mai arunce un as din mânecă.

□ S-o văd!

□ După mine! se precipită tipu'.

Înaintează până lângă perete și acționează o telecomandă. Zidul, aparent din beton armat, se rabatează ca o clapă. În spatele lui, vag luminate, două aparate ufo de mici dimensiuni și alte materiale. Pășesc peste zidul coborât și mă opresc lângă primul aparat. Are diametrul de circa zece metri iar înălțimea, de aproximativ trei metri. E vopsit în gri-albăstrui, cu excepția hublourilor translucide.

□ Cu pilot? întreb eu fără a mă întoarce.

□ Habar n-am, recunoaște Habrik. Șefii l-au cumpărat dintr-o țară nordică. Suedia sau Norvegia.

□ Ați lărgit chepengul și puțul pentru a-l căra aici, ghicesc eu.

□ L-am introdus prin alt loc, îmi confirmă Habrik intuiția de la începutul invadării stației.

□ Trădătorule! urlă cineva în engleză și o rafală lungă trece pe lângă mine.

Am simțit căldura rafalei și mă întreb de ce îngerul veghetor nu m-a avertizat din timp. Habrik cade lat, cu pieptul ciuruit de gloanțe. Eu întind ambele palme în față, ca și cum m-aș preda și caut ținta. Un bătrân cu părul alb, mic de statură, mă privește fioros, din spatele mitralierei. Îi trag o singură săgeată psihică, direct în frunte, între ochi. Se clatină și curge către podea, privindu-mă mirat. Credea că mă predau.

Egon și Jean mă privesc întrebători.

□ Habrik a murit, constat eu, după ce-i privesc cadavrul.

□ Am mai scăpat de-o belea, apreciază Jean, aruncând o trâmbă de fum către mine. Jucăriile alea sunt false, nu-i așa?

□ Dacă vrei tu, pot fi și false. Eu le studiez.

□ Hârburi și imitații, rostește el scârbit și pleacă la

fiu-su.

Egon pășește atent, peste zidul rabatat și pune o mână pe ozeneu. Stă o clipă nemișcat, apoi șoptește:

□ E autentic. Îl văd zburând...

Îi desprind mâna de pe aparatul de zbor al extraterestrilor și-l admonestez, ca pe un prunc:

□ Egon, nu știi că aparatele sunt protejate cu un câmp care induce tot soiul de halucinații?

□ Oare, Varain? Eu am mai atins unul, în urmă cu vreo cincizeci de ani.

□ Asta explică multe, Egon. Să vedem ce mai au aici! Mă ridic pe vârfuri și privesc prin hubloul celui de-al doilea aparat, ceva mai mic decât primul. E echipat complet și pare folosit. La baza lui, bătrânelul care l-a ucis pe Habrik mă privește cu ochii larg deschiși. Ar vrea să-mi vorbească și nu poate. Amic sau inamic, e un bătrân, judec eu și-l ridic, c-o singură mână. Îi descleștez palmele de pe pistolul mitralieră și arunc ferătanția cât colo. După aceasta, îl reanim și-i dau drumu' la vorbitor.

□ Noi suntem agenți UE, îl anunț eu. Ar fi bine să nu acționați irațional.

□ Tu ești Varain! mă contrazice bătrânelul. Ai venit să te răzbuni, nu-i așa?

□ Am venit să îndeplinesc o misiune ordonată de șefii noștri, îi răspund eu. Răzbunarea, mai târziu.

□ Dacă ai ajuns până aici, nimeni nu te va putea opri, Varain. Îmi ruinezi munca de-o viață.

□ Voi mi-ați ruinat viața de om obișnuit, îi replic eu, studiind obiectele din jurul ozeneurilor.

— Cunoașterea impune sacrificii, Varain. Inclusiv umane.

Îl las să pălăvrăgească și mă plec să studiez un costum argintiu metalizat. E moale la pipăit, însă impenetrabil la gloanțe, foc, agenți chimici. Am văzut ceva similar la extraterestrii din Carpați. Alături de el, un dezintegrator de tipul celui folosit de mine, fără încărcător.

Probabil, indivizii din stație l-au luat să-l reproducă și-au dat greș. Unele maimuțe pot imita gesturi umane dar nu pot confecționa nimic din ce produc oamenii. N-au capacitatea de a imagina lucrul final, înțelegeți? Cam în această poziție, ne plasăm și noi, în unele privințe, față de extraterestri. M-am lămurit cum stă treaba aici. Îmi pare rău de cele două ufouri dar n-am încotro: vor dispărea odată cu stația.

Mă întorc lângă zidul rabatat, unde Egon discută cu bătrânul.

□ Ar fi mai sănătos să plecați, îl sfătuiesc eu relativ politicos. Vom arunca în aer această stație de supraveghere.

□ Numai peste cadavrul meu!

□ Dacă doriți, îi replic eu rece și mă întorc în sala principală.

Pornesc agale, de-a lungul pereților. Mă deplasez mai lent decât de obicei, cu toate simțurile treze. Sper să mai găsesc ceva demn de interesul nostru. După câteva zeci de pași, un zgomot ușor, de spațiu gol, prin care curge ceva, îmi atrage atenția. Mă opresc și lipesc urechea de zidul alăturat. Am găsit a doua intrare în centrală, constat eu mulțumit.

□ Cum se deschide intrarea către tunelul acesta? îl întreb eu pe ciudatul bătrânel.

□ Varain, nu te juca cu moartea! strigă el. Acolo e sistemul de autodistrugere a stației. Vrei să dispărem în neant?

Uite că are o slăbiciune, constat eu mulțumit. Nu vrea să moară. Sau, cel puțin, nu vrea să moară ca un prost. Scot dezintegratorul și ameninț:

□ Eu tai peretele!

— Varain, nu face prostia! Ești un om rațional, ce naiba! Mă prefac a nu-i fi auzit argumentul și ridic dezintegratorul.

□ îl deschid eu! se grăbește omulețul să mă oprească.

Uite, aici, în dreapta, e telecomanda.

O ia și pune în mișcare zidul. Acesta lunecă pe șine, descoperind intrarea într-un tunel mult mai larg decât puțul de serviciu. Zgomotul auzit de mine e produs, într-adevăr, de apă. Din tavan, cad stropi care formează un mic pâraiaș. Acesta se strecoară rapid, pe panta înclinată. La vreo sută de metri în față, văd stelele. Înseamnă că tunelul ajunge direct afară.

□ E un simplu tunel, îl zădăresc eu pe bătrânel, să deconspire mai multe.

□ Acolo e instalația de distrugere a centralei. Te rog, cu Cerul și cu Pământul, să n-o folosești, Varain!

□ De ce?

□ Nu știi încă totul. Nimeni din această Lume nu posedă tehnica de supraveghere de aici. Dacă o distrugi, cine s-o mai reproducă?

Mă întorc la el și-l privesc curios. Un călău roagă victima să nu-i strice ghilotina. Îl întreb, pe un ton voit banal:

□ Știi din ce cauză m-ați supravegheat, zi și noapte, câțiva ani?

□ Pentru că liderii noștri au ordonat. Probabil, ești foarte periculos pentru planurile noastre.

— Răspuns demn de Bulă, mormăi eu, în limba română și mă întorc la dispozitivul de autodistrugere.

Fain aparat, nimic de zis. Construit meticulos și prevăzut cu instrucțiuni, cum procedează oamenii civilizați. Îi pornesc mecanismul de detonare, fără a ezita o clipă. Coșmarul multor oameni trebuie întrerupt și viețile lor, redade.

Mă întorc între amici și le comunic simplu:

□ Avem la dispoziție mai puțin de jumătate de oră. Eliberați ringul!

Bătrânul mă privește cu reproș în ochi dar rămâne mut. Eu, însă, am ce-i spune:

□ Dacă n-ați fi atât de bătrân, v-aș lega și v-aș lăsa să

crăpați ca un câine, în explozie.

— Pentru Habrik?!

□ Pe Habrik l-aș fi legat oricum. Nu merita să trăiască.

Bătrânul strânge umerii, ca de frig și șoptește:

□ Tu nu știi ce este iertarea, Varain...

El îmi vorbește de iertare? Știe el ce suferințe au produs cu loviturile psihotronice? Fac stânga împrejur și-mi invit camarazii să părăsim stația, prin puț. Bătrânul killer a rămas pe loc. E în stare să oprească aparatul de inițiere a exploziei. Scot dezintegratorul din buzunar și lansez o rază în zidul din stânga sa. O bucată de zid cade în imediata-i vecinătate. Se întoarce ca un somnambul. Nu-i vine a crede că poate muri atât de ușor.

□ Alege! Îl somez eu.

Bătrânul ridică mâinile sus și pornește către noi. Îl las să ne depășească și pornim în urma lui, către puțul de evacuare. Eu, mulțumit cum n-am mai fost de multă vreme. Nu de altceva dar, în primele zile ale acestei misiuni, mă simțeam ca un cobai stresat de un cercetător sadic. Nu v-am creat această impresie?

Pornim prin sistemul nostru solar

Zamolxe ne întâmpină în picioare, în fața ecranului de legătură cu Alianța Civilizațiilor Umane. Eu și Cremene raportăm regulamentar că ne-am prezentat la ordinul său. Comandantul expediției extraterestre nu-și întrerupe discuția cu un bărbat înalt, brunet, cu figură aspră, îmbrăcat într-un soi de veston gri, închis până aproape de gât. Termină ce avea de comunicat și, în timp ce interlocutorul îi răspunde, ne întreabă:

— Vreți să vedeți flotila de astronave plecate către Pământ?

— Desigur! răspunde Laurențiu Cremene, pentru amândoi, în calitate de comandant al Octogonului.

— Așteptați câteva minute, să terminăm schimbul de informații!

Luăm locuri pe scaunele indicate și așteptăm răbdători. Schimbul de replici dintre extratereștri, într-un limbaj melodios, îmi amintește că n-am rugat-o pe Ava să-mi explice efectele pozitive produse de acesta. De regulă, limbile folosite de pământeni au valențe neutre. Funcție de conținutul discuției și de tonul folosit, ele pot bine dispune sau irita, pot apropia ori îndepărta interlocutorii. Limbajul folosit de extratereștri induce în noi, pământenii, stări de siguranță și bună dispoziție, ale căror explicații nu le-am aflat încă. Ați înțeles ce vreau de la Ava? Să-mi explice cauzele acestui fenomen psihic și, eventual, să mă inițieze în limbajul „fermecat”.

□ Atenție, că Ghomen, comandantul expediției, vă va prezenta imagini de ansamblu! mă trezește Zamolxe din gânduri.

Imaginea bărbatului cu care a discutat anterior se topește din ecran. În locul lui, apar imaginile câtorva zeci de astronave mari, de transport, văzute de sus. Probabil, aparatul video cu care ni le prezintă e instalat pe nava comandant din fruntea formației. Imensele astronave par a sta pe loc, deoarece nu avem niciun reper fix, funcție de care să observăm mișcarea. De jur-împrejurul escadrilei, câteva zeci de astronave mici, subțiri și alungite. Recunosc, fără greș, astronavele de luptă, destinate apărării flotilei de cargouri și astronave de cercetare.

□ Impresionant! șoptește Cremene.

Eu nu scot un sunet. Încă un vis frumos mi s-a îndeplinit, ca o compensare pentru sute de vise ruinate de acțiunile dușmanilor. *Regula compensării acționează în toate ocaziile, fapt pentru care vă sugerez s-o folosiți și dumneavoastră. Dacă vreun plan sau vis de-al dumneavoastră se năruie ori întârzie să se îndeplinească, amintiți-vă că multe altele s-au materializat în viața dumneavoastră, a familiei sau națiunii! Nu plângeți pe ruinele unui vis pierdut, căci nu veți obține niciun folos, ci numai amărăciune! Puneți-vă creierele la muncă și*

produceți alte vise, mult mai tangibile!

Zamolxe stinge ecranul și ia loc pe fotoliul din fața pupitrului de comandă. Prima lui întrebare ne ia prin surprindere:

□ De ce atât de mulți pământeni se tem de noi, extraterestrii? De ce se sperie când află că nu sunteți singuri în Univers?

Nu-i răspunde niciunul dintre noi. Ne frământăm creierele să găsim răspunsuri cât mai apropiate de adevăr. Un lucru aproape imposibil, datorită complexității personalităților umane. Nu putem generaliza într-o problemă atât de importantă. Zamolxe ne îmboldește:

□ Cremene?

Comandantul Octogonului ridică fruntea către liderul extraterestrilor și răspunde scurt:

□ Nu aveți loc în panteoane.

□ Fii mai explicit! îl invită Zamolxe.

□ Dacă v-ați fi prezentat ca zei sau sfinți din panteoanele principalelor religii, pe care practicanții au fost învățați să-i aștepte pentru a-i mântui, v-ar fi primit cu brațele deschise. Oamenii de pe această planetă divinizează câteva mii de zeități de diverse mărimi și ranguri.

□ Varain?

□ Globaliștii regresivi se tem că-și vor pierde privilegiile câștigate prin înșelăciune și teroare.

— Nu la ei mă refeream, Varain. La oamenii simpli.

□ Oamenii simpli au fost învățați să reducă Lumea la cea pământească sau chiar numai la cea cunoscută de ei. Cei mai răsați, cu puțină știință de carte, pun Pământul în centrul Universului și cred că-i singura planetă locuită. Îi sperie gândul că Lumea e mai mare și mai complexă decât au învățat în primii ani de școală.

□ Numai atât, Varain?

Mă înghesuie să-i expun întregul răspuns formulat în creier. Recunosc, cam fără tragere de inimă:

□ În perioada de evoluție cunoscută relativ bine, din istorie, cam fiecare nou venit s-a purtat rău cu populațiile băștinașe, deși a pretins că le civiliza.

— Cruzimile și crimele săvârșite în numele „civilizării” au demonetizat noțiunea *civilizație* și au creat teama pe care o simțim?

— Da, domnule comandant. Trebuie să-i luați ușor și să-i tratați cu blândețe, până ce-i veți convinge de bunele dumneavoastră intenții.

□ Aceasta presupune timp suplimentar, ripostează Zamolxe. Nu putem întârzia pe această planetă mai mult de patru-cinci ani. Ne așteaptă altele, cu populații mai sălbăticită decât terranii. Sugestii?

Cremene gândește câteva secunde, apoi propune:

□ Formați echipaje mixte, din pământeni și extraterestri! Cât mai multe și înzestrate cu astronave de mici dimensiuni.

□ Vreți să organizăm sute de contacte deodată, în diverse locuri de pe planetă?

□ Da. Contacte mai lungi, de câteva zile, să se obișnuiască oamenii cu prezența extraterestrilor. Să le dispară din cap clișeele negative impuse cu filme, literatură și zvonuri mass media.

— O idee excelentă! Vom aplica-o. Varain? Mi-am pregătit răspunsul, cât a vorbit Cremene:

□ Liderii de opinie în care populația are încredere, Zamolxe. Dacă-i convingeți să declare că sunteți nepericuloși, salvatori și civilizatori, populația de rând se va adapta ușor la măsurile civilizatoare impuse de dumneavoastră.

□ Am adunat deja vreo sută de lideri de opinie din cele mai diverse domenii de activitate pământească, ne dezvăluie Zamolxe scopul chemării noastre în centrala extraterestră. Vom

I

efectua împreună o călătorie prin sistemul vostru solar. Ulterior, le voi prezenta filme din alte sisteme solare.

□ Conducătorii politici au bătut în retragere, ghicește Cremene.

□ Niciunul nu vrea să-și asume răspunderea informării cetățenilor de pe această planetă. Fiecare vrea să obțină maxim de avantaje din relațiile cu noi, însă fără a ceda nimic. De pildă, nu vor să accepte Orânduirea Creatorilor Morali. Vor să continue să se lupte între ei, pentru supremație și surse de bogăție, cu orice risc. Inclusiv al războiului nuclear de sfârșit al Lumii pământene.

□ Cât de mult regret că m-am născut într-o Societate Umană semicivilizată! defulez eu marea nemulțumire a vieții mele.

□ Contribui la civilizarea ei, Varain, mă încurajează Zamolxe. Dacă am avea câteva milioane de oameni ca voi, nu ne-am face probleme.

□ Sperați să-i atrageți, din rândul liderilor de opinie! intuiesc eu încă un scop al călătoriei planificate.

□ Da, recunoaște Zamolxe. Sperăm să atragem de partea noastră creiere luminate, din rândul oamenilor inteligenți și culți, care lucrează cu informații exacte. Ziariști, ofițeri de informații, oameni de afaceri, unii lideri politici, psihologi, medici, astronomi, studenți din disciplinele științifice exacte...

□ S-ar putea să producă efecte pozitive, apreciază Cremene. Cel puțin, la o parte din ei, se corectează el, sub impulsul amintirilor neplăcute.

□ Am calculat un procent de succes mai mare de cincizeci la sută, ne informează Cremene. Măine, plecăm.

Poimăine, când vom reveni în centrală, vom ști exact dacă nierită să mai folosim această metodă.

□ Și noi? întreabă Cremene, cu scop de a ști exact cum să ne comportăm.

□ Vă voi prezenta exact cum sunteți: primii noștri colaboratori din rândul pământenilor. Pregătiți-vă să răspundeți la cele mai neobișnuite întrebări!

□ Am înțeles! Altceva?

□ Mergeți și vă odihniți, până ce pregătesc expediția!

□ Am înțeles! rostim noi într-un glas și ne ridicăm în picioare.

Salutăm prin aplecarea capetelor, ne întoarcem și ieșim din centrală. Ceva mai încrezători decât la intrare.

□ Încotro? Întreabă Cremene.

Imagina fermecătoarei extraterestre, Ava, îmi joacă prin fața ochilor. Tentația e prea mare. Mi-o înfrâng și-i sugerez:

□ La Thekk, să vedem cum evoluează tinerii plecați cu expediția lui Sigfadir.

□ De acord! Avanti!

Pornim pe holul larg, luminat de „lămpi veșnice”. Din când în când, ne întâlnim cu câte un extraterestru și ne salutăm, prin înclinări grăbite din cap. Oamenii din „ceruri” nu sunt atât de palavragii ca noi, deși curiozitatea nu le lipsește. Cunoscut însă valoarea timpului și-și respectă graficele de muncă, cu precizie de milimetru și secundă. În caz contrar, s-ar produce mari disfuncții în activitatea expediției.

În timp ce coborâm pe scările largi, din marmură albă, Cremene mă întreabă, oarecum șovăielnic:

□ Varainc, ce mai știi de spiritele Marilor Străbuni?

□ Veghează, răspund eu scurt.

□ Altceva?

□ Înainte de a părăsi planeta, trebuie să trecem pe la Ei.

□ Să părăsim planeta?!

□ Mă bate gândul să plec cu expediția lui Zamolxe.

□ Poți?

□ Pot. Vreau să văd și alte lumi, direct cu ochii mei.

□ Dacă vrei, ești liber...

□ Mai e mult până atunci...

Îl găsesc pe supraviețuitorul din refugiul tibetan într-o activitate mai puțin observată la extraterestrii obișnuiți.

Depanează un aparat sau, cel puțin, așa ni se pare nouă. Îl salutăm și așteptăm să ne bage în seamă.

□ Vreți să aflați ce fac juniorii, ghicește el. Fac bine, însă...

Nu-și termină fraza. Un roi de scânteii albastre i-au înconjurat mâinile. Scoate un murmur, în locul obișnuitelor înjurături, și-și trage mâinile din norul fierbinte.

□ Însă ce? insist eu să aflu ce voia să ne spună.

□ Nimic important, ridică el din umeri. Hai să vedeți ceva deosebit de interesant!

Ne ascunde ceva, în mod voit. Probabil, a primit ordin în acest sens. Chiar dacă l-am pica cu ceară, n-ar scoate un cuvântel. Disciplina exploratorilor extraterestri e foarte severă. Luăm loc pe scaunele pe care ni le-a tras de sub pupitru și privim ecranul-perete. Deocamdată e gol.

□ În viața mea, n-am mai văzut așa ceva, ne informează el, în timp ce manevrează câteva comenzi și rostește câteva parole de deschidere a unor circuite video și audio.

Ecranul se însuflețește. Nu greșesc deloc, dacă spun că ne lovește în ochi cu imagini șocante. Atât de șocante, încât Cremene îl acuză:

— Thekk, ai prelucrat imaginile pe calculator!

□ Poți crede ce vrei, comandante. Eu vă informez că e planeta Gaid din sistemul soarelui Osane.

□ Nu-i adevărată! continuă Cremene, sigur de sine. E artificială sau creată pe calculator.

□ Așa am crezut și eu, recunoaște Thekk. Am cerut informații detaliate privind compoziția rocilor muntoase. Le-am verificat în profunzime și încă nu știu ce să cred.

— E o provocare la adresa inteligenței și cunoașterii voastre.

□ Așa mi-a spus și Zamolxe! se bucură Thekk că înclinăm să-l credem. După ce vor sosi astronavele de explorare, Zamolxe va trimite una să studieze această minune, cât mai amănunțit posibil.

Obiectul curiozității continuă să se rotească liniștit, în jurul unei axe imaginare. Și să radieze o lumină stranie, rezultată dintr-o multitudine de culori care nici nu pot fi găsite, în stare naturală, pe Terra.

Vă întrebați ce ne-a șocat atât de puternic? Munții planetei, amicii mei. Par a fi confecționați de mână de om, din cristale șlefuite. Și asta, încă, nu e nimic. Rocile munților poartă niște culori incredibile: galbui translucid, albastru intens, verde, violet, negru, argintiu... Dacă ați vedea imaginile din ecran, ați exclama la fel ca noi: Așa ceva nu există în realitate, pe nicio planetă din Univers!

□ Cum naiba o fi cristalizat în aceste forme și culori? mormăie Cremene, încă departe de a fi convins.

□ Și niciun strop de apă, nici urmă de pământ sau vegetație, îi cântă Thekk în strună. Dacă n-ar avea diametrul cam jumătate din cel al Pământului, aș zice că-i un corp ceresc construit de o civilizație foarte avansată.

□ Lipsită de condiții de viață, constat eu. La ce-ar mai putea fi bună?

□ Materii prime, mă lămurește Thekk. Oxizi de metale rare, cristale...

— Nu-i adevărată, șoptește Cremene vrăjit de frumusețea stranie a planetei pustii.

— *Dacă negi un adevăr palpabil, nu-l poți înțelege*, replică Thekk. Fenomenul trebuie să aibă o explicație. O vom găsi.

— Și copiii noștri? pune Cremene întrebarea pentru care am venit.

Thekk nu-i răspunde. Caută ceva într-un sertar metalic lucios. Scoate un disculeț de mărimea unei monezi și-l introduce în aparat. Imagini mult mai normale, de pe planeta Zeviga, încep să ruleze prin fața ochilor noștri. În mod vădit, au fost transmise chiar de unul din exploratorii pământeni. Thekk apucă o baghetă care, probabil, folosea altor scopuri și atinge câteva figuri în mișcare.

□ Aceștia sunt oamenii voștri. S-au adaptat perfect la

viața zevigilor. Nu vor mai călca niciodată pe Terra.

□ Câte pierderi avem? ghicește Cremene cauza reticenței tibetanului.

□ Mai mult de o treime, recunoaște acesta neașteptat de calm. Un raport bun, dacă ținem cont de faptul că s-au născut într-o societate ca a voastră.

□ Și câți vor muri, în următorii ani?

□ De unde să știu eu? Nu-s ghicitor, omule! Supraviețuirea lor depinde de o mulțime de factori naturali și sociali. Ca și la voi pe planetă.

□ Îhâm! Nu-i un preț prea mare?

□ Voi ați vrut, ne amintește el. Și ei au vrut. Nimeni nu e vinovat.

□ Da, nimeni nu e vinovat, repetă Cremene și se ridică de pe scaun. Varain?

□ Mergem, aprob eu.

Batem palma cu Thekk și ne topim. La intersecția din fața scării, Cremene ezită o clipă, apoi îmi propune:

□ Te poți duce la ea.

□ Nu! Acum, are alte treburi. Poate, după misiunea de mâine.

Ne retragem în „garsoniera” dintr-o fundătură de hol, cioplită direct în stânca muntelui. Aici ne-am început noi cariera de „spioni paranormali”, în urmă cu vreo două decenii. După sosirea extratereștrilor, a fost modernizată și arată, într-adevăr, ca o garsonieră cochetă. Ne dezechipăm sumar și ne întindem, să ne odihnim. Fiecare, pe patul său. Al meu e chiar lângă peretele dincolo de care murmură un pârau subteran. Îl ascult cum cântă și mă întreb cine m-ar crede, dacă i-aș povesti straniile aventuri prin care am trecut. Dacă mi le-ar spune mie cineva, n-aș crede o iotă. Prea multe enigme pentru oameni nepregătiți să le dezlege și să le înțeleagă.

Adorm natural, pe fondul sunetului de șopot. Strania planetă văzută în biroul lui Thekk se prezintă la întâlnire cu mine. Se răsfăță sub un Soare asemănător celui care ne

întreține Viața. Mie îmi pare că se alintă și mă provoacă:

□ Și niciun strop de apă, nici urmă de pământ sau vegetație, îi cântă Thekk în strună. Dacă n-ar avea diametrul cam jumătate din cel al Pământului, aş zice că-i un corp ceresc construit de o civilizație foarte avansată.

□ Lipsită de condiții de viață, constat eu. La ce-ar mai putea fi bună?

□ Materii prime, mă lămurește Thekk. Oxizi de metale rare, cristale...

— Nu-i adevărată, șoptește Cremene vrăjit de frumusețea stranie a planetei pustii.

— *Dacă negi un adevăr palpabil, nu-l poți înțelege*, replică Thekk. Fenomenul trebuie să aibă o explicație. O vom găsi.

— Și copiii noștri? pune Cremene întrebarea pentru care am venit.

Thekk nu-i răspunde. Caută ceva într-un sertar metalic lucios. Scoate un disculeț de mărimea unei monezi și-l introduce în aparat. Imagini mult mai normale, de pe planeta Zeviga, încep să ruleze prin fața ochilor noștri. În mod vădit, au fost transmise chiar de unul din exploratorii pământeni. Thekk apucă o baghetă care, probabil, folosea altor scopuri și atinge câteva figuri în mișcare.

□ Aceștia sunt oamenii voștri. S-au adaptat perfect la viața zevigilor. Nu vor mai călca niciodată pe Terra.

□ Câte pierderi avem? ghicește Cremene cauza reticenței tibetanului.

□ Mai mult de o treime, recunoaște acesta neașteptat de calm. Un raport bun, dacă ținem cont de faptul că s-au născut într-o societate ca a voastră.

□ Și câți vor muri, în următorii ani?

□ De unde să știu eu? Nu-s ghicitor, omule! Supraviețuirea lor depinde de o mulțime de factori naturali și sociali. Ca și la voi pe planetă.

□ îhâm! Nu-i un preț prea mare?

□ Voi ați vrut, ne amintește el. Și ei au vrut. Nimeni

nu e vinovat.

□ Da, nimeni nu e vinovat, repetă Cremene și se ridică de pe scaun. Varain?

□ Mergem, aprob eu.

Batem palma cu Thekk și ne topim. La intersecția din fața scării, Cremene ezită o clipă, apoi îmi propune:

□ Te poți duce la ea.

□ Nu! Acum, are alte treburi. Poate, după misiunea de mâine.

Ne retragem în „garsoniera” dintr-o fundătură de hol, cioplită direct în stânca muntelui. Aici ne-am început noi cariera de „spioni paranormali”, în urmă cu vreo două decenii. După sosirea extraterestrilor, a fost modernizată și arată, într-adevăr, ca o garsonieră cochetă. Ne dezechipăm sumar și ne întindem, să ne odihnim. Fiecare, pe patul său. Al meu e chiar lângă peretele dincolo de care murmură un pârau subteran. Îl ascult cum cântă și mă întreb cine m-ar crede, dacă i-aș povesti straniile aventuri prin care am trecut. Dacă mi le-ar spune mie cineva, n-aș crede o iotă. Prea multe enigme pentru oameni nepregătiți să le dezlege și să le înțeleagă.

Adorm natural, pe fondul sunetului de șipot. Strania planetă văzută în biroul lui Thekk se prezintă la întâlnire cu mine. Se răsfăță sub un Soare asemănător celui care ne întreține Viața. Mie îmi pare că se alintă și mă provoacă:

Ghici, pământeanule! Ce să ghicesc? mă întreb eu prin somn. O planetă fermecătoare dar lipsită de viață. Deocamdată, eu sunt un oștean al Vieții Omenești. Al celei mai amenințate valori de pe această planetă. Câți oameni sunt conștienți de aceasta? câți ne consideră alarmiști lipsiți de un suport real? *Cine, oare, ademenește Rațiunea Umană, cu șoapte leneșe, dulci și înșelătoare, să lase treburile să curgă de la sine?* Să curgă, n-am nimic împotrivă! Direcția cursului actual mă îngrijorează. Ca și pe extraterestri, de altfel.

*

Mă trezesc în ropot de pași. Undeva, pe nivelul inferior, sună un soi de sirenă. Cremene e în picioare și ascultă. Observă că m-am trezit și mă îndeamnă, fără formalități:

— Spală-te și îmbracă costumul ăsta, Varaine! Plecăm curând.

Sar din pat și intru în baie. Câte suferințe a văzut oglinda în fața căreia mă bărbieresc? Numai cu ale mele ar umple câteva tomuri groase. De-ar ști să citească creiere și să scrie, desigur. Păcătos destin! îmi spun eu, în timp ce apa rece ca gheața îmi biciuiește trupul. Aș fi putut alege altă meserie... Hiperconștiința, trează ca de obicei, mă întreabă: *Chiar crezi c-ai fi putut alege? Ai uitat c-ai fost vânat încă din trupul mamei tale? Mă șterg apăsător cu prosopul fin și îmbrac lenjeria. Intru în cameră și studiez costumul de explorator extraterestru. Nu mă îndoiesc de faptul că-mi vine ca turnat. Thekk m-a mai echipat, pentru altă misiune. Îl îmbrac și verific conținutul centurii. Câteva pilule energizante, un reportofon și un dezintegrator. Înseamnă că Zamolxe nu e foarte sigur de calitatea persoanelor invitate, deduc eu, însă nu comentez nimic.*

Cremene e deja echipat, lângă ușă. Din câte am observat, a urmărit știrile la televizorul din cameră. Probabil, nu i-au plăcut. Dar, în definitiv, cui îi plac? „Semiții” se păruiesc și pe Europeni îi doare capul. Sper să schimbăm această situație, cât mai curând. Răfuielile lor ar trebui să ne lase reci. Unchiu! Sam și „fratele” Ivan au, se pare, altă părere. Urât din partea lor! Europa are nevoie de liniște. Est-Europenii își oblojesr rănilor iar vest-Europenii își etalează orgoliile și obtuzitățile.

Ne deplasăm rapid, printre exploratorii care merg în direcția contrară. Ajungem în fața ușii lui Zamolxe și așteptăm cuminți, să fim chemați. Rând pe rând, comandanții de astronave intră și ies, cu ordine de misiune. Cunosc câțiva dintre ei dar ce mare scofală? Fiecare își vede de treburi. În fine, apare „fratele meu de

sânge", Warburich. Destins și zâmbitor, ca de obicei.

— Mergem cu tine! mă bucur eu.

— Cu Zamolxe, mă contrazice vegano-alcorul blond. Eu culeg vizitatorii pământeni, din Mexic și vă ajung din urmă.

— Păcat! Ce bine ne-am distrat noi împreună!

— Discutăm în spațiu, Varaine, mă pasează el și intră în biroul lui Zamolxe, fără să ceară permisiunea în vreun fel cunoscut de noi. Probabil, comunică telepatic.

În fine, ușa se deschide și Zamolxe apare în compania lui Warburich. Din câte am înțeles, blondul gigantic e cel mai bun comandant de aeronavă de luptă și explorare.

— Mergem împreună, ne vestește Zamolxe. După mine!

Scurt și clar. Pornim pe culoarul care duce la hangarul navelor extraterestre. Holul central s-a mai dezaglomerat, semn că majoritatea extratereștrilor și-au ocupat locurile pentru zbor.

O aeronavă nouă, de mari dimensiuni, a apărut în mijlocul hangarului. Comparativ cu ea, cele din jur par pitice.

□ Vă place? ne chestionează Zamolxe.

□ Ați adus-o de pe Marte? îi răspund eu c-o întrebare.

□ De pe Lună. Nou asamblată. Îi facem proba? N-așteaptă vreun răspuns. Îl bate pe Warburich pe umăr, apoi începe să urce pe scara-trapă, către puntea de comandă. Îl urmăresc fără șovăire. Trecem de garda de la ușa principală de acces în interior, urcăm un nivel și ajungem într-o sală semicirculară, în care mai mulți piloți așteaptă, în fața aparatelor de conducere. Urmează un scurt schimb de replici, într-o limbă pe care n-o cunosc. Puntea de sub noi vibrează ușor și aeronava începe să se ridice. Urmăresc, printr-un hublou, cum pereții de stâncă rămân în urmă. Lumina Soarelui, care tocmai se iveau în Răsărit, ne învâluie. Aeronava prinde viteză și se ridică vertical, din ce în ce mai rapid. Mai apuc să zăresc, fugitiv, culmea

domoală dintre Transilvania și Moldova, apoi pornim spre Soare. Sau, așa mi se pare mie.

Zamolxe a luat loc pe fotoliul dintre piloți și studiază atent indicatoarele de pe panoul semicircular. Vrea să afle cum se comportă prima astronavă montată în sistemul solar, de expediția sa. Noi am rămas în spate, în picioare, cum se cuvine unor pământeni. Din câte observ, comandantul expediției pare mulțumit. Discută cu piloții câteva minute, apoi își amintește de noi. Ne strigă pe nume:

— Cremene! Varain! Veniți aici!

Înaintăm deodată și ne oprim la un pas lateral-stânga de fotoliul său. Zamolxe ne arată cu degetul un panou translucid, cam de trei-patru metri pătrați, în interiorul căruia evoluează modelul sistemului nostru solar. Imaginea în spațiu I atât de edificatoare și simplă, încât ar înțelege-o și persoane cu mai puține cunoștințe de astronomie. Pământul nostru, însoțit de satelitul lui, Luna, a depășit echinocțiul de primăvară și-și continuă deplasarea pe ecliptică, către punctul solstițiului de vară.

□ Cum explică savanții voștri această mișcare continuă a planetelor în jurul astrului vieții voastre, Soarele? ne întreabă comandantul expediției.

□ Legea atracției universale, răspunde Cremene laconic. Forța centripetă a Soarelui e mai mare decât forța centrifugă a planetelor din sistem

□ Aceasta înseamnă echilibru de forțe, recunoaște Zamolxe. Cine, însă, asigură mișcarea planetelor, totdeauna, în același sens și aproximativ cu viteză constantă?

□ Impulsul inițial, produs de explozia materiei incandescente, a plasat planetele pe orbite și le-a imprimat dubla mișcare, de rotație în jurul propriilor axe și de revoluție în jurul Soarelui.

□ Teoretic, aveți dreptate, recunoaște Zamolxe. Practic, mai aveți multe de aflat și de învățat.

□ Intervine și-o forță conștientă, necunoscută nouă! insist eu să lămuresc problema până la capăt, cu scop de a elimina orice posibilitate de interpretare mistică.

□ Câteodată, răspunde Zamolxe. Acum, ne îndreptăm către Venus, să verificăm rezultatele intervenției noastre.

□ Dar liderii pământeni de opinie? întreabă Cremene.

□ Îi vom transfera pe nava comandant, înainte de a atinge Luceafărul. Apropo de asta, cum ați ajuns la incriminarea acestei planete?

Cremene îmi face semn din cap să răspund, deoarece sunt mai documentat în probleme de mitologie și astronomie. Gândesc intens, câteva secunde, să formulez un răspuns cât mai concis, apoi încep să relatez despre una din marile rătăcirii ale Umanității pământene:

□ Sălbaticii considerau că stelele și planetele vizibile sunt zeități cu diverse ranguri în ierarhia zeiască. Inițial, ei nu făceau deosebiri între aștrii, planetele și sateliții cu mișcare regulată. Îi considerau, în bloc, stele.

□ Și acum, ce fac? îmi întrerupe comandantul expediției expunerea.

□ Ignoranții le confundă și acum, recunosc eu. Inițial, planeta Venus a fost studiată de astronomii sălbatici nord-africani și amerindieni, cu scop de a măsura timpul, funcție de fazele ei. Au intervenit însă misticii lăudători, specializați în adularea și zeificarea liderilor politico-religioși.

— Și?

□ În urmă cu vreo două milenii și ceva, misticii babilonieni, din Orientul Apropiat, și-au asemuit regele cu „steaua dimineții”, Lucifer sau Venus. Adversarii lor, judeii, au incriminat-o imediat, identificând-o cu un înger rebel, răsculat împotriva autorității absolute a zeului principal invocat de ei. Ulterior, sălbaticii mistici europeni au derivat mai multe legende din mitul inițial, intoxicând populația ignorantă.

□ Obiceiul pământenilor de a fabula pe teme din cele

mai diverse ne-a obligat să consumăm mult timp și multă energie umană, pentru a verifica fiecare variantă în parte, ne l-a comunică Zamolxe cauza chestionării la care ne-a supus.

— Îmi pare rău că străbunii noștri v-au creat probleme!! ne scuză Cremene.

— Străbunii Europeanilor n-au avut pretenția că legendele despre divinitățile lor prezentau adevăruri absolute, revelate de un zeu suprem, pentru informarea muritorilor. Zeii europeni erau mai apropiați de moravurile și comportarea umană din timpul inventării miturilor despre ei. Unii orientali. ui manifestat preocupări obsesive pentru stele, constelații și „ocuparea Cerului” cu numele divinităților lor.

— Știu, îi comunic eu simplu. De exemplu, misticii susțin că o simplă constelație formată din aștri adunați convențional, Casiopaea, e „scaunul Domnului”. Ați întâlnit așa (era, pe timpul călătoriilor dumneavoastră?

— Varain, îmi zâmbește Zamolxe, trebuie să înțelegi suportul psihic intim care i-a îndemnat să procedeze astfel. Sălbaticii și-au scris zeii pe Cer, în diverse stele și constelații, pentru a se autosugestiona că sunt ocroțiți împotriva necunoscutului de care se temeau. Sau, în unele cazuri, pentru a se minți că stăpâneau bolta cerească, cu simbolurile astrale folosite. Schimbarea denumirilor de planete, stele și constelații, făcută de tine, i-a derutat cumplit. Se întrebau cine inspira pământeanul care le destrăma eforturile făcute de ei, în timp de secole.

O lumină gălbuie începe să scintileze blând, în dreapta noastră. Pe ecranul tabloului de comandă, apare un punct în mișcare, la întâlnire cu direcția noastră. Glasul lui War-burich răsună într-un dispozitiv din tavan.

— Haideți să întâmpinăm invitații! ne îndeamnă Zamolxe și se ridică din scaun. În ce limbă să le vorbesc?

Cuget câteva clipe. Orgoliile unor națiuni mari, de a-și impune propriile limbi, la nivel continental și mondial, a

produs suferințe dintre cele mai mari și nejustificate. Îi sugerez:

□ Zamolxe, ar trebui să ne învățați limba voastră, pentru a elimina orgoliile marilor puteri.

□ Am observat că-ți place, mă informează comandantul că nu i-a scăpat admirația mea pentru efectele produse de limba lor.

□ Îmi induce stări de bună dispoziție și siguranță, îi precizez eu efectele limbajului folosit între membrii Alianței Civilizațiilor Umane.

Zamolxe mă surprinde cu o mare dezvăluire:

□ E limba înscrisă în inconștientul tău, încă din copilărie. Când o auzi, ești sigur că ai stabilit legătura cu „zeii” ocrotitori, astfel că nimic rău nu ți se poate întâmpla.

□ Daaa? Acum înțeleg de ce psihologii globaliștilor regresivi au încercat să-mi impună, prin drogare și hipnoză, un alt limbaj și un alt alfabet.

□ Au căutat o porțiță de comunicare cu noi, în creierul tău, îmi comunică Zamolxe scurt și coboară pe scara către cală.

Ocupă un loc lângă un hublou, apoi ne invită să observăm și noi manevrele de cuplare, efectuate de Warburich. Astronava acestuia se apropie cu viteză net superioară celei produsă de fulger. Din această viteză fantastică, nu se poate opri ușor, gândesc eu. Ar trebui să decelereze. Faptele lui Warburich mă contrazic. Astronava sa nu frânează, însă se oprește brusc, exact sub nava comandant pe care ne aflăm noi. Un clinchet ușor ne vestește că domul navei de luptă s-a lipit de carena astronavei noastre. Cei câțiva exploratori din culă se grăbesc să deschidă chepengurile de acces. În acest Hop, acționează câteva telecomenzi și urmăresc indicatorii unor aparate. Înțelegeți că noi privim ca mâța-n calendar, cu toate că tehnica extraterestră seamănă cu unele dispozitive pământene?

Un alcoro-vegan echipat de zbor și înarmat urcă primul. Iese din uriașul chepeng și ia poziție de gardă, lângă el. Urmează câteva zeci de civili, de vârste și sexe diferite, care privesc năuciiți în jur. Nici eu nu m-am simțit prea bine în primul zbor. D-apoi ei, că n-au beneficiat de o pregătire prealabilă?

□ în ce limbă să le vorbesc? îmi amintește Zamolxe, în dialectul alcoro-vegan, că n-am răspuns la întrebare.

□ în această limbă, îi răspund eu, iluminat brusc, de o idee deșteaptă. Eu și Cremene vom traduce, funcție de limbile cunoscute de pământeni.

□ Inteligent! mă felicită el și se adresează mulțimii bulucite în cală:

— Bine ați venit pe prima aeronavă care a atins Pământul, după câteva zeci de milioane de ani!

Mulțimea freamătă și murmură. Zamolxe continuă:

— Vă invit pe puntea de comandă, să cunoașteți o parte din sistemul solar în care trăiți. Vă rog să nu vă speriați dacă unele imagini nu corespund informațiilor cu care ați fost pregătiți!

Nu așteaptă replici. Se întoarce și începe să urce către puntea de comandă. Noi invităm oaspeții să ne urmeze, în principalele limbi europene. Chiar dacă am vrea, n-am putea folosi cu succes altele, deoarece nu le stăpânim bine.

Cu mintea rece și inima caldă

Musafirii s-au adunat pe puntea de comandă. La fel de buimăciți ca și la transbordare. Din podea, s-au ridicat fotolii ușoare, transparente, confecționate dintr-un material asemănător fibrei de sticlă. Un soi de hocus-pocus a permis liderilor de opinie livrați să ia locuri și să... ofteze ușurați. Situația pare să intre în normal. Am profitat de momentul „încăunării” și am numărat nouăzeci și șapte de oaspeți. N-am aflat criteriile după care agenții lui Zamolxe i-au selecționat dar, la o primă privire, aparțin de toate rasele pământene cunoscute.

Zamolxe a rămas în picioare, cu spatele către piloți și cu fața către pământeni mai mult sau mai puțin fericiți de eveniment. Spun și mai puțin, deoarece, pe figurile unora, am citit stupoare, îngrijorare, frică abia mascată. Majoritatea au filmat nava și activitățile cam nervoși, încă de la transbordare. În fine, rumoarea se stinge și Zamolxe ne face semn să ne apropiem de el. Eu și Cremene luăm loc, în dreapta și stânga sa, cu picioarele ușor desfăcute, după obiceiul navigatorilor pe apă, prin aer sau prin vid. Zamolxe începe să vorbească, în dialectul folosit pentru comunicarea cu noi. Dialect denumit, de noi, vegano-alcor, în baza supoziției că străbunii exploratorilor au plecat în expansiune de pe planetele stelelor Vega și Alcor.

□ Doamnelor și domnilor, începe Zalmoxe, vă mulțumim că ați acceptat invitația noastră! După cum vedeți, călătorim cu adevărat, prin sistemul solar. Nu e vorba de o simulare, de un act de hipnoză colectivă sau de altă înșelătorie de acest fel.

Comandantul expediției extraterestre face o pauză, să putem traduce, apoi continuă:

□ Vă sugerez să filmați și să înregistrați tot ce considerați necesar pentru înțelegerea corectă a acestui contact de masă, între extratereștri și pămâneni. Pentru început, vom vizita planeta Venus, cu scopul de a verifica dacă măsurile aplicate de noi pentru a o face locuibilă de către pămâneni au dat roade.

Face o pauză, pentru traducere, apoi îi invită:

□ Vă rog să renunțați la toate ideile preconceptuate despre oamenii extratereștri și să-mi puneți întrebări care să vă clarifice nedumeririle!

Murmure ușoare, apoi din ce în ce mai zgomotoase, cuprind grupul. Fiecare are propriile probleme de clarificat dar niciunul sau una nu se înghesuie să spargă gheața. După câteva minute, un bărbat de vârstă medie, uscat, îmbrăcat destul de lejer, aparținând tipului europid, se ridică în picioare.

□ Nu v-ați prezentat, observă el, așa că nu știm cum să ne adresăm.

Zamolxe înțelege la perfecție limba engleză, însă continuă să se comporte conform planului inițial. Răspunde, prin intermediul lui Cremene:

□ Europeanii m-au numit Svidur Khom iar românii m-au rugat să le permit să mă apeleze cu numele Zamolxe. Puteți alege. Colaboratorii mei sunt pământeni. Dânsul e

Cremene iar cel din dreapta mea, Varain. Din unele puncte de vedere, sunt metiși ai civilizației noastre și ai celei pămâtenene.

Traducem răspunsul, în cinci limbi europene, engleză, germană, franceză, spaniolă și rusă. Bărbatul, mult mai sigur că n-a nimerit în mâinile căpcăunilor din povești, continuă întrebările:

□ Din ce constelație veniți și care este scopul vizitei dumneavoastră pe Pământ?

Zamolxe îi răspunde scurt:

— Suntem exploratori și civilizatori din Alianța Civilizațiilor Umane. Străbunii noștri, din urmă cu câteva zeci de generații, au plecat de pe planetele unui Soare nevăzut de dumneavoastră, situat dincolo de steaua Vega din constelația Lyra.

□ Sunteți migratori?! exclamă pământeanul surprins.

□ Suntem exploratori și civilizatori! îl corectează Zamolxe. Colonizăm planete virgine cu persoane din Rasa Umană, rasă din care faceți parte și dumneavoastră. Civilizăm coloniile și societățile umane sălbăticate ori semicivilizate și dezvoltăm relații amicale cu alte tipuri vitale conștiente.

□ Deci, expansiune și cucerire a unor teritorii ale altor populații...

□ Nu tocmai, replică Zamolxe. Alianța Civilizațiilor Umane a fost constituită după un pustiitor război între civilizații, din urmă cu aproximativ jumătate de miliard de ani tereștri. A fost înființată pentru a asigura pacea între

civilizațiile umane precum și răspândirea acestui tip de viață conștientă superioară. În subsidiar, pentru a dezvolta relații pașnice cu civilizații conștiente de alte tipuri, pe care le veți observa în colonia noastră de pe Marte.

— Războiul a redus drastic efectivele umane de pe planetele locuite de străbunii dumneavoastră?

— Da, războiul ne-a obligat să pornim în expansiune, explorare și colonizare, cu scop de a asigura rezerve de oameni vii pe cât mai multe planete din sistemele solare învecinate. Pe timpul marelui război, au dispărut câteva zeci de tipologii umane. Așa cum au dispărut și de pe planeta pe care locuiți în prezent.

□ Deci, ne veți ocupa și veți popula planeta cu metișii dumneavoastră!

□ Nu e cazul, răspunde Zamolxe. Vom strămuta o parte din pământeni pe alte planete cu condiții de trai identice ori asemănătoare celor de pe Terra. Am trimis deja câteva sute de tineri pământeni către două planete din nord. Primii coloniști s-au adaptat bine pe planeta Zeviga iar următorii sunt încă în zbor.

□ Strămutarea forțată sau benevolă? vrea să se asigure pământeanul.

□ Exclusiv benevolă, accentuează Zamolxe. Timp de câțiva ani, vom participa la pacificarea și civilizarea populațiilor pământene. Cu această ocazie, vom selecționa și instrui viitorii coloniști.

□ Contactul cu dumneavoastră este pur și simplu șocant. Dacă vă mai puneți și problema strămutării...

□ Pământenii sunt suficient de adaptabili la condiții variate de mediu natural și social, pledează Zamolxe. Cei care vor rămâne pe Terra vor trăi într-o Societate Umană mult perfecționată. Vă vom prezenta modelul de societate pe care intenliniăm să-l impunem pământenilor, în colonia de pe Marte.

□ Îl recomanțați sau îl impuneți? întreabă jurnalistul, susținut cu șoapte de alte persoane.

□ îl impunem, răspunde Zamolxe, fără să clipească. Îl impunem în baza superiorității noastre în domeniile cunoașterii, creației și moralității. Îl impunem pe baza legilor vieții omenești evolutive și a legilor Alianței Civilizațiilor Umane din această zonă a Universului.

— Veți întâmpina împotriviri dârze! îl avertizează ziaristul. Marile puteri nu vor accepta amestec extraterestru în afacerile lor.

— Am întâmpinat deja împotriviri din partea liderilor unor mari puteri laice și religioase, le deconspiră Zamolxe contactele cu o parte din conducătorii Lumii. Din această cauză, am apelat la creierele dumneavoastră. Să cunoașteți și să judecați situația reală, cu mintea rece și inima caldă. *Nu vă putem priva de sentimente dar nici nu vă mai lăsăm să nu luați în considerare sfaturile rațiunii.* Conștiința limpede vă arată, fără putință de tăgadă, că sunteți de un drum greșit, care poate sfârși cu distrugerea Omenirii și Terrei.

O tăcere grea se lasă peste adunare. Zamolxe le enumera principalii factori de risc ai Umanității: războaiele, actele de teroare, secătuirea rezervelor de materii prime și energie, polarizarea excesivă a bogăției și sărăciei, poluarea și spargerea stratului de ozon, deșertificarea și reducerea resurselor de hrană... Toți tac înmărmuriți. Nu le spune lucruri noi, ci le sintetizează informații cunoscute dar omise de ei, prin adormirea rațiunii și vigilenței umane.

— Aveți curajul să priviți în viitorul apropiat și să vedeți cum vor trăi copiii și nepoții voștri, peste câteva decenii? Dar strănepoții, din secolul următor? Comparați viziunile dumneavoastră, bazate pe informații adevărate, cu liniile politice impuse de liderii globaliștilor regresivi!

Nu crâcnește unul singur. Am înțeles și din ce cauză. Au recepționat astfel de informații, din surse diverse, mai ales mass media, surse contrazise de propaganda și faptele globaliștilor regresivi. Acum, când le aud din gura unui

„străin” fără interese directe în economia planetară, văd mai bine viitorul. Citesc, pe fețele lor, că nu le place ceea ce văd.

□ *Noi vom pune capăt politicilor ucigașe și sinucigașe promovate de liderii globaliștilor regresivi.* Am arestat câțiva lideri regresivi, din așa-zisul guvern mondial din umbră. Vi-i vom prezenta, în colonia de pe Marte.

□ Deci, veți declanșa un război împotriva marilor puteri? se bâlbâie curajosul care a inițiat prima conversație.

□ Nu vom declanșa un război clasic sau nuclear, îl asigură Zamolxe. Vom lămuri liderii politico-economici să accepte, de bunăvoie ori de nevoie, Orânduirea Creatorilor Morali. Le-am prezentat deja acest model de societate umană civilizată care funcționează pe alte planete.

□ Aceasta înseamnă dictatură! capătă curaj un bărbat rotofei, îmbrăcat foarte elegant și se ridică în picioare. Noi am reușit să impunem principiile democratice și ale libertății de conștiință...

□ Le-ați impus prin convingere sau prin constrângere economică și militară? îl întreabă Zamolxe, ca și cum n-ar cunoaște situația.

□ *Aspirațiile națiunilor moderne către libertate și democrație...* gâfâie dolofanul, probabil, om de afaceri.

— *Au fost anulate de globaliștii regresivi, prin dictatura mascată a firmelor transnaționale și a guvernului mon*

193.

dial ocult, îl completează Zamolxe. Ați acoperit, cu un vâl de propagandă și manipulare, încălcarea în Viața Omenirii a principiilor pe care le fluturați.

I-a făcut praf. Sunt prea inteligenți și culți să creadă că mai pot minți, cum mint populațiile îndobitocite și manipulate. Adevărurile neplăcute, pe care nu îndrăzneau să și le spună nici măcar în cercuri de intimi, au fost spuse. Situația Umanității este cu totul alta decât aceea

prezentată prin propaganda marilor puteri economice, politice, militare și informative.

Unul dintre piloți se ridică de pe fotoliu și se apropie de Zamolxe. Îi spune ceva în șoaptă, apoi își reocupă locul. Comandantul expediției extraterestre se adresează invitaților: - Dragi oaspeți, vom studia împreună planeta Venus, una din viitoarele patrii ale pământenilor. După cum știți, planeta Lucifer prezintă presiune și temperaturi mult mai ridicate decât pe Pământ, datorită efectului de seră, efect produs de învelișul atmosferic noros. Solul este pietros și lipsit de vegetație. Noi am intervenit, în acest sistem mort, implimentându-i o componentă bio. În concret, am spart norii de bioxid de carbon și am acoperit o parte din solul venusian cu microorganisme de tip vegetal și animal. Acestea vor furniza oxigenul și apa necesare schimbării sistemului inițial, într-unul cât de cât cultivabil cu plante capabile să producă o atmosferă asemănătoare celei pământene. Puteți privi!

Ochii invitaților s-au lipit de Zamolxe ca de un magnet. Acum, privirile eliberate de aprobarea sa se întorc spre hublourile din ambele borduri. La început, mai timid, apoi, din ce în ce mai curajoși, se ridică de pe scaune și ocupă puncte de observare. Eu, printre ei. La îngrămădeală, nimeni nu-mi dă vreo importanță. Nici nu-mi visez așa ceva.

Privirile mele avide s-au îndreptat către fanta practică de extraterestri în atmosfera venusiană, pe timpul precedentei călătorii. Fanta s-a lărgit, astfel că prin ea se zărește o vagă pată, gri-maronie. Probabil, solul venusian. Sol atins inițial, prin 1971 - 1972, de sondele sovietice Venus. Apoi, în urmă cu vreo doi ani, de capsulele de „însămânțare biologică” lansate de exploratorii lui Zamolxe.

□ Procesul de transformare a planetei Venus, dintr-o planetă aridă, improprie vieții, într-o planetă ospitalieră, a început și este ireversibil, mai comunică Zamolxe, suficient

de tare, încât să audă toți invitații.

O femeie încă tânără, îmbrăcată elegant și coafată cu multă grijă, oprește camera de filmare și întreabă:

□ Credeți că aveți dreptul să vă jucați cu un sistem ecologic planetar, ca și cum ați fi divinități?

Zamolxe zâmbeste fin și-i răspunde cu o întrebare:

□ Modificările brutale din sistemul ecologic terran au fost produse de zei sau de oameni? Defrișări masive, iradierea și poluarea atmosferei, deșertificări, derocările...

□ Nu, da, orișicum... se bâlbâie dama, surprinsă de faptul că Zamolxe i-a răspuns direct în engleză și cu argumente imbatabile.

□ Noi nu distrugem Viața, doamnă, o atenționează Zamolxe. Noi creăm și dezvoltăm condiții prielnice Vieții vegetale, animale și umane.

□ Și cât timp va dura, până ce primii pământeni vor putea locui, în libertate, pe Venus?

□ Câteva zeci de milenii pământene dacă nu vom grăbi procesul început.

□ Atât de mult?!

□ Atât de puțin. Comparativ cu eternitatea timpului de-a lungul căruia evoluează Viața Omenească, câteva milenii pământene n-au nicio importanță. V-am precizat *milenii pământene*, deoarece noi măsurăm timpul funcție de alte limite și alte repere temporale decât cele cunoscute de dumneavoastră.

□ Dumnezeule, șoptește femeia, mi se pare că trăiesc într-un coșmar!

□ Sunteți o femeie cultă, o încurajează Zamolxe să gândească normal. N-ați intuit că, mai devreme sau mai târziu, pământenii vor dezvolta relații cu civilizații extraterestre?

□ Să zicem că da, murmură dama răvășită. Ce le spunem oamenilor, însă?

— Ceea ce vă îndeamnă conștiința, o sfătuiește Zamolxe. Relațiile directe dintre oamenii pământeni și cei

extraterestri se vor înmulți, în următoarea perioadă. O escadră a Alianței Civilizațiilor Umane va atinge Terra, peste două luni și ceva. Mii de oameni de știință de-ai noștri vor coborî între pământeni, pentru activitățile de civilizare.

□ O, Dumnezeule!

□ Dumnezeu n-are nimic împotriva noastră, o asigură Zamolxe și pleacă să discute cu piloții. După câteva minute de staționare lângă Luceafăr, astronava comandant virează și ia direcția Marte. Invitații au dreptul să cunoască marile secrete ascunse de liderii politico-economici. Prezentarea centralei extraterestre de pe Marte înseamnă un gest de curaj și încredere față de pământeni. Zamolxe apreciază că persoanele informate vor contribui serios la destrămarea superstițiilor, misticismelor și altor rătăcirii ale pământenilor.

Am aterizat, în urmă cu câteva minute. Warburich a preluat întregul grup de oaspeți de pe Marte și a plecat să-l depună în locul din care i-a cules. Noi am venit direct pe Terra, i u astronava comandant. Deși expediția a durat mai puțin de două zile, o cumplită oboseală mă încearcă. Explicația pe care o găsesc? Am trăit și am lucrat în spații închise, la care organismul meu nu era adaptat în mod satisfăcător. Vegano-alcorii nu par să fi simțit niciun fel de stres. Lucru explicabil prin faptul că ei acționează, în mod frecvent, în astfel de medii. E stilul de viață cu care s-au obișnuit, înțelegeți?

Zamolxe ne-a citit perfect starea cam blegoasă în care ne scăldăm. Ca atare, ne-a trimis la odihnă, fără a ne jigni măcar prin atitudine. Aceasta demonstrează că e un OM mare, cu adevărat. Ați observat ce atitudine tiranică au oamenii scurți la minte și mici la suflet, când ajung în câte un postuleț de conducere, din stat sau din vreo firmă? Din nefericire, sunt cam mulți, fapt ce explică de ce evoluția Societății Umane actuale este atât de lentă.

Cremene se lasă să cadă pe patul său și-mi

recunoaște:

□ Parcă m-a bătut cineva cu maiul. Nu suntem pregătiți pentru zboruri interstelare, Varaine.

□ Și suntem prea bătrâni să ne adaptăm, îi completez eu ideea. Nu-i bai! Cei mai tineri și mai adaptabili vor pleca, noi vom rămâne. Planeta asta nu poate fi părăsită integral, nu?

□ Desigur, nu poate fi părăsită, șoptește el și adoarme îmbrăcat.

Îi scot cizmele de cosmonaut din picioare și-l împing mai către perete, să doarmă relaxat. După aceasta, mă dezechipez și mă spăl pe îndelete, deși cu ochii cârpiți de somn. Psihologii care m-au instruit au acționat nemilos. Acum, le mulțumesc, în gând. Ei m-au învățat să rămân om civilizat în condiții dintre cele mai grele și mizerabile.

Mă întorc în pat, pornesc aerul condiționat și închid ochii. De foarte departe, o voce plăcută îmi cântă o melodie ritmată:

Lumina din stele și Soare ne scaldă.

Cu mintea rece și inima caldă.

Zburăm printre aștri, spre o Lume mai bună.

S-aducem Lumina pe Terra străbună.

Lumina din oameni s-aprinde sublimă, Cu mintea rece și inima plină De vise de viață umană mai bună, Pătrundem misterul din palida Lună...

Cad într-un somn profund și sănătos. Spusele lui Zamolxe mă urmăresc prin somn, fără imagini. *Cu minte rece și inima caldă! Nu vă putem priva de sentimente dar nici nu vă permitem să mai țineți rațiunea adormită! Somnul rațiunii v-a dus pe o cale greșită, pe care trebuie s-o abandonați imediat!*

*

Murmurul izvorului subteran mă trezește, ca un cântec de leagăn. Îmi amintesc perfect unde sunt și ce-am făcut, 1. ipi pentru care nu sar din pat. Deschid ochii și cercetez Dprejurimile. Cremene s-a trezit și a îmbrăcat

costumuli lui, cu care venise în centrala extraterestră. Se plimbă prin i ameră, să-și dezmoștească mușchii.

□ Sus, Varain! mă îndeamnă el. Se apropie întâlnirea. Mă las convins și cobor din pat. Mă spăl și mă lehipiez rapid, apoi îl întreb:

□ Când?

□ Cam peste o oră.

□ Lipsesc numai jumătate. Dacă ne cheamă mai rapid, îmi telefonezi. Bine?

□ Du-te! mă îndeamnă el, zâmbind înțelegător.

Îl salut și plec glonț către laboratorul de medicină și psihologie. În primul salon, câțiva pământeni necunoscuți zac întinși pe paturi. Swana, una dintre medici, stă pe marginea unui pat și discută cu un bărbat tânăr, galben ca o lămâie. Parol! Chiar așa arată, mai ales că, la origine, tenul său era de un alb aproape perfect. O salut cu voce tare, s-o oblig să întoarcă fața către mine. O face și-mi place ce văd.

— Varain, hoinarul, mă categorisește ea în dialectul vegano-alcor, pe care știe că-l cunosc. Pe unde ai umblat și ce-ai vânat?

— Elveția, îi răspund eu, deoarece extraterestrii din această expediție cunosc foarte bine geografia Pământului. Am dezintegrat o centrală de urmărire și lovire psihotronică prin sateliți.

— Cu amplificatori la sol? mă întreabă ea ca o expertă.

— Desigur, îi răspund eu. Satelitul localiza țintele umane și dirija semnalul. Stațiile de la sol lansau snopul de radiații asupra obiectivelor umane.

□ Parcă vă stătea mai bine când foloseați bâta și arcul cu săgeți, mă „felicită” ea, băgându-mă în aceeași oală cu pizmașii.

□ Greșești, prințeso! în această poveste, eu am fost eroul pozitiv. Le-am distrus inamicilor bâta, arcul, săgețile și stația de urmărire.

Swana izbucnește în râs:

□ Mergi la Ava să primești recompensa pentru eroii pozitivi! mă îndeamnă ea și se întoarce către bolnav.

Îi arunc un salut aproximativ amical și pătrund în laboratorul de testări psihologice. Ava e adâncită în studiul unor imagini afișate pe ecranul unui monitor imens. Nici n-a simțit c-am intrat. Ezit o clipă, apoi acționez ca un tinerel. O prind de ochi, din spate și-o somez, cu voce schimbată:

□ Ghici, cine e!

□ Varain, lasă joaca! mă îndeamnă ea pe tonul *poți s-o continui*.

Îi eliberez ochii, îi prind mâna dreaptă și-o duc la buze.

□ Ce te-a apucat? întreabă ea, retrăgându-și mâna.

□ Sunt fericit, Ava. Am fost cu Zamolxe în expediția din ultimele trei zile.

□ Știam. Ce te face atât de fericit?

□ Oamenii pământeni, Ava. S-au dat pe brazdă, înțelegi?

□ Ce înseamnă s-au dat pe brazdă, Varain?

□ Le-a trecut spaima de contactele cu voi și au acceptat să vă sprijine.

□ Zamolxe m-a informat că rezultatele sunt ceva mai modeste.

□ Din punctul meu de vedere, sunt excepționale, îi arăt eu ce poate simți un optimist. Mai mult de jumătate din liderii de opinie invitați au declarat că relațiile directe cu imploratorii extraterestri nu mai pot întârzia.

□ Privești, destul de des, numai partea plină a paharului, îmi demonstrează ea că nu e tufă în materie de argou.

□ Întotdeauna, minune din ceruri! Întotdeauna!

□ Această stare de spirit explică supraviețuirea ta, Varain. Deși ai fost lovit cu decepții dintre cele mai crude, ai găsit mereu compensații.

□ Îmi ții o lecție de psihologie?

□ Nu de asta ai venit?

□ Am trecut numai să te salut. Ne așteaptă Zamolxe.

□ L-ai scos și pe ursuzul de Cremene din birou.

□ Nu-i băiat rău.

□ Nu-i pe gustul meu, mi-o trânteste ea direct. Prea încrâncenat în misiunea sa și prea singuratic. Și nu se lasă pe mâinile mele, să-l vindec.

□ Aia era! zâmbesc eu cu înțeles. Se va lăsa. Îl lămuresc eu.

□ În regulă. Unde plecați acum?

□ Unde ne va trimite Zalmoxe. Ar trebui să știi.

□ Știu ceva, Varain. Pe timpul misiunii, veți întâlni niște lideri căpoși.

□ Am mai întâlnit.

□ Aștia sunt programați de regresivi, să-și caute reciproc nod în papură. Să iasă scânteii la întâlnirea dintre ei, înțelegi?

□ Înțeleg. Să-i deconționez?

□ Ai altă soluție?

□ Nu, recunosc eu și întind mâna ca un cerșetor: Câteva pilule de foc, minune?

Zâmbește șăgalnic și trage un sertar. Multjinduitele pilule, cunoscute deja, sunt acolo, stivuite frumos. Profit de buna ei dispoziție și întind coarda: Egon a trecut de nouăzeci de ani. Câteva pilule recuperate de la King i-ar prinde bine.

Îmi pune pilule de foc vital în palmă și mă întreabă:

□ Cine e Egon?

□ Cel mai bătrân spai fantomă dintre agenții Uniunii Europene.

□ Fantomă?

— Primul care a experimentat cu succes teleportarea, înainte de venirea voastră.

□ Și e întreg?

□ Încă, confirm eu. A învățat tehnica dintr-un ozeneu

eșuat.

□ Așa? Asta explică supraviețuirea, însă nu-ți dau mai mult de o pilulă.

□ Zgârcită ce ești!

□ Ce înseamnă zgârcită, Varain?

Stau și privesc lung fermecătoarea extraterestră. Ei n-au noțiuni ca lipsă, lăcomie, zgârcenie... Îmi chircesc degetele palmei stângi și i le arăt:

□ Vezi cum s-au zgârcit, să nu-ți dea nimic din ce-i înăuntru?

De această dată, izbucnește în râs. Scoate o folie cu trei pilule lungi, negre, învelite într-un material transparent:

□ Câte una pe zi, trei zile în șir! Va întineri cu vreo zece – cincisprezece ani.

— Măiculiță! șoptesc eu pentru mine și palme/
medicamentele.

□ Ei, ce mai vrei? mă privește ea curioasă.

Mă plec și-o sărut pe tâmpla acoperită cu zulufi moi. Apoi, plec rapid, să nu încurc borcanele. Orice s-ar zice, munca e muncă și...

*

* * *

Zalmoxe m-a surprins deosebit de plăcut. Imediat după ce am intrat în biroul central, din care conduce întreaga expediție, mi-a întins un cd.

□ Un mic cadou, Varain. Îl meriți.

□ Limba ocrotitorilor! am exclamat eu.

□ Limba cu care vei domoli fiarele din oameni. Inclusiv din tine.

Acum, stă și mă privește întrebător. Îmi citește creierul, să verifice dacă am înțeles exact ordinul său. Pare să fie mulțumit de rezultat, căci ne îndeamnă:

□ Intensificați activitatea de lămurire a pământenilor!

□ Facem tot ce putem, îl asigură Cremene. Noi nu suntem apostoli, să umblăm cu traista în spinare, vestind

oamenii că izbăvirea se apropie. Trebuie să lămurim oameni moderni, cu mijloace moderne, despre un fenomen științific.

□ Ai obosit, Cremene, constată Zamolxe.

□ Încă nu! neagă Cremene. Când voi simți că-mi slăbesc forțele, vă voi raporta.

□ Ar trebui să te relaxezi câteva zile.

□ Pot să-mi îndeplinesc sarcinile! repetă Cremene încăpățânat.

□ Atunci, vei pleca în misiune împreună cu Varain.

□ Ordonăți! cere Cremene detaliile misiunii.

□ Mai mulți lideri contactați de noi se vor aduna, la o întâlnire secretă, în America de Sud. Aici! înfinge Zamolxe un deget în harta Terrei.

□ Și noi?

□ Voi veți asigura deplinul secret al întâlnirii. Și deplinul consens între liderii politico-economici cărora le-am făcut o propunere. Iată despre ce este vorba...

Zamolxe expune detaliile misiunii. Ca în multe alte ocazii, gândurile îmi zboară către locul în care vom îndeplini misiunea. Argentina. Prima durere groaznică din viața mea... După aceea, au fost mai multe, poate la fel de mari. Prima suferință totală nu se uită, însă, niciodată. După decenii, nu mai doare dar nu se uită.

□ Varain! mă atenționează Zalmoxe.

□ Voi îndeplini misiunea cu succes! raportează eu. În orice condiții!

Comandantul expediției extraterestre mă privește lung.

□ Și tu ai nevoie de câteva zile de odihnă, Varain.

□ Mai târziu. După ce vom fi siguri. Cât mai siguri posibil.

□ În regulă! După această misiune. Neapărat!

Vă întrebați ce l-a apucat pe comandantul expediției? Nimic deosebit. Imaginați-vă niște oameni care, timp de două decenii, n-au știut ce este odihna și au trăit numai cu

moartea în cârcă, înfruntând fenomene dintre cele mai inexplicabile și mai înfricoșătoare. V-ați închipuit ceea ce v-am sugerat? Da? Aveți răspunsul la întrebare...

[PARTEA A DOUA

Ai noștri sunt cei mai buni

Românii au obținut multe și importante succese, de la apariția precedentei cărți din seria Octogonul (*Visa de viață omenească*-25.03.2005) și până în prezent. Ca de obicei, am spicuit câteva, care ne impun din ce în ce mai pozitiv în ochii celorlalți Europeni și ai cetățenilor din alte națiuni ale Lumii.

1. În *perioada 21 martie - 4 aprilie a.c.*, Institutul *lirainbench*, specializat în stabilirea și certificarea însușirilor de personalitate, în vederea angajării, a organizat concursul internațional *Bench Games*, pe bază de teste și programe de calculator. Au participat circa 100.000 de persoane, din aproximativ 150 de națiuni ale Lumii. *Spre surprinderea organizatorilor, specialiștii IT din România și alte țări ex-socialiste (Bulgaria și Belarus), în majoritate, tineri, au depășit participanți din națiuni cu tradiție în domeniu - SUA, Marea Britanie etc.* Dacă am reușit să învingem și să devansăm mari națiuni, în domenii de vârf ale științei și tehnicii, le putem ajunge și depăși în multe alte domenii de care depinde ridicarea nivelului de trai al națiunii noastre, ca de pildă: horticultura, pomicultură, apicultură, industrie agro-alimentară, turism rural și de lux, mică industrie, meșteșuguri și artizanat, servicii etc.

Am început exemplificarea cu exploatarea pământului deoarece, în ciuda faptului că dispunem de condiții excelente pentru toate ramurile agricole și cele adiacente lor (apicultura, sericultura etc), importăm alimente, flori, utilaje agricole etc. de la națiuni dezavantajate din acest punct de vedere (olandezi, turci, greci etc). Vă sugerez insistent să frunzăriți măcar manualul de arta succesului *Faceți avere!* cu scop de a

descoperi câteva sute de afaceri rentabile, ce se pot face cu puțin pământ românesc și puțini bani! Cartea poate fi procurată și prin poștă, de la firma *Somali SRL*, a cărei adresă o găsiți în lista cu principalele firme care vând cărțile mele.

2. Cei care îmi citiți cărțile de la prima apariție ați descoperit că mă entuziasmez greu, când e vorba să recomand o carte, un manual, o publicație etc. Ei, bine, volumul *Cultura specială a pomilor*, produs de Editura MATRIX ROM, București, 2003, mi-a trezit entuziasmul și speranțe nebănuite. Autorii, prof. univ. *dr. Nicolae Ghena și dr. Îng. Nicolae Braniște*, au sistematizat, într-un manual de 400 de pagini, cele mai importante informații despre pomii și arbuștii fructiferi cultivabili în România. *Sincere felicitări și mii de mulțumiri, domnilor autori!* Aceasta este, într-adevăr, o carte demnă de a fi prezentată în fiecare ziar și prin fiecare post de televiziune. Această carte ar trebui să fie pe biroul fiecărui primar din comunele patriei, în fiecare bibliotecă rurală și urbană, în fiecare liceu și instituție superioară de învățământ de specialitate, pe masa fiecărui țaran pomicultor, în biblioteca fiecărui pasionat de acest domeniu deosebit de rentabil, mai ales în perspectiva integrării în Uniunea Europeană.

Am descoperit cam târziu acest manual de o înaltă ținută științifică, pe timpul unei recente vizite la Institutul Agronomic *Nicolae Bălcescu* din București. Îl recomand din toată inima cititorilor pasionați de cultura pomilor și arbuștilor fructiferi, deoarece dă răspunsuri la aproape toate problemele: cultura propriu-zisă, combaterea bolilor și dăunătorilor, procurarea materialului săditor (cu precizarea stațiunilor, pentru fiecare zonă de cultură în parte), altoirea etc. Acest manual, tipărit în condiții grafice deosebite, costă numai 200.000 lei, însă eu n-aș renunța la exemplarul meu nici pentru câteva milioane. Sper să aud că a fost retipărit în tiraje de masă. L-am comparat cu alte manuale, inclusiv dintre cele produse în străinătate și l-am

găsit superior, în mod cinstit. Ai noștri sunt cei mai buni și în acest domeniu. *Conform planurilor de integrare în UE, în următorii zece ani, România va deveni unul din principalii furnizori de fructe și legume ecologice. Cine se trezește mai rapid câștigă mai mult și cu eforturi mai reduse.*

3. *România a învins Macedonia la fotbal, cu scorul de 2 - 1, grație prestației strălucite a lui Nicolae Mitea, care a înscris cele două goluri.* Nu am o părere prea bună despre fotbaliști, deoarece „divinizez” creatorii și producătorii de bunuri necesare traiului, însă ce-i al lui e al lui: ne-a umplut de glorie, pe terenul adversarilor, la Skopje. Sincere felicitări și urări de mari succese, la Ajax Amsterdam în echipa națională, ori de câte ori va fi nevoie!

4. *Campionatul Internațional de gimnastică organizat în România (sala Olimpia din Ploiești), în primele zile ale acestei luni, a fost dominat pur și simplu de tinerii români. Cătălina Ponor (bârnă și sol), Florea Leonida (paralele), Marian Dragulescu (sărituri), Răzvan Șelariu (bară fixă) și Marius Urzică (cal cu mânere) au câștigat medaliile de aur. Medaliile de argint au fost câștigate, pentru România, de Floarea Leonida (sol), Daniela Sofronie (paralele) și Răzvan Șelariu (inele). Bronzurile au fost adjudecate de Floarea Leonida (bârnă) și Marian Dragulescu (sol). Sincere felicitări și urări de noi succese! Ne crește inima, ori de câte ori demonstrați Lumii că românii nu sunt handicapații prezentați prin clișeele propagandistice dușmane.*

5. *Într-o carte anterioară, v-am expus scurta biografie și palmaresul actriței românce Maria Dinulescu, o prezență feminină enigmatică și impresionantă. Aceste însușiri au determinat o casă de film din Olanda s-o solicite pentru filmul *Gadjo*, în care va juca rolul unei misterioase țigănci. Vă reamintesc faptul că, deși a terminat UNATC recent, în 2003, Maria Dinulescu are la activ filmele *Trafic* (premiat cu Palme d'Or, 2004), *Poveste de la scara C*, 17*

minute întârziere. Dust, Stejarii verzi, Milionari de weekend, Camera ascunsă (fost Cobai) și Omul grăbit. Acesta înseamnă talent actoricesc și dăruire într-o artă în care se reușește cu greu. Să-i urăm succese din ce în ce mai mari, deoarece toți românii vor beneficia de celebritatea câștigată de această domnișoară!

6. Ne-am obișnuit deja ca inventatorii și inovatorii noștri să se întoarcă plini de medalii de la *Salonul invențiilor de la Geneva*. În ediția din acest an, *dr. Îng. Mircea Mano-Icscu a prezentat o celulă anticutremur (unii i-au spus căsuță sau cușcă), asemănătoare capsulelor folosite în astronautică, pentru protejarea cosmonauților, în situații periculoase*. Invenția s-a impus și va intra în producție, în cursul acestui an. În ce constă invenția? E un adăpost individual anticutremur, montat în locuințe, în greutate de circa 30 - 40 kilograme (greutatea variază funcție de utilități). Această „capsulă” rezistentă nu se sparge, în caz de cutremur, chiar dacă locuința este grav avariată. Supraviețuitorul are la dispoziție toate facilitățile pentru a rezista și a comunica cu salvatorii timp de aproximativ 4 zile: rezerve de apă și aer, radio pentru a asculta știrile, sistem de detecție pentru a fi găsit de salvatori, sistem de comunicație prin telefon, lampă electrică etc. *Domnul dr. Îng. Manolescu a dat lovitura. De ce? Simplu, dragi cititori: a inventat ceva util și ieftin, pe terenul de așteptare a milioane de clienți din întreaga Lume*. Sincere felicitări și urări de profituri mari din fructificarea invenției, domnule dr. Îng. Manolescu!

Inventatorul Radu Budei a prezentat ghetetele de numărat pașii, folosibile de sportivi dar și de persoane care practică terapia prin mișcare. Soția dânsului a fost premiată pentru inventarea dușului cromoterapic. E vorba de un duș care posedă, în cap, un dispozitiv de producere a luminilor colorate, utilizate în diverse terapii (roșu, pentru revitalizare, verde, pentru relaxare, albastru, pentru răcorire etc). Cei doi soți inventatori au primit premii și

pentru un dispozitiv de curăţat limba de microorganisme.

Inventatorul Ioan Davidoni a inventat branşul magnetic antistres şi sutienul cu vibrator, utilizabil pentru masarea sânelor în scop de prevenire a apariţiei cancerului.

Vă întrebaţi cum se face că, după ce invenţiile sunt brevetate şi premiate, nu apar pe piaţă? Răspunsul e relativ simplu. Agenţii economici din perioada de tranziţie au acţionat ca piraţii şi căutătorii de aur: s-au repezit către domeniile cu câştig mare, rapid şi sigur (petrol, bănci, import etc.) – Prea puţini au lucrat cu perspectivă, pentru impunerea invenţiilor cu perspective de câştiguri mai bune, în viitor. Profit de această ocazie şi rog cititorii să nu mă deranjeze pentru a le procura una sau alta din invenţiile prezentate în cărţi. În acest scop, se pot adresa Ministerului Educaţiei şi Cercetării, Ministerului Sănătăţii, asociaţiilor de inventatori, redacţiilor de ziare etc. sau direct inventatorilor cunoscuţi.

7. Atletă româncă Constantina Diţă s-a plasat pe locul secund în maratonul de la Londra şi a primit, pe lângă medalie, suma de 30.000 dolari. Lidia Şimon, vicecampioana de la Sydney, a ocupat locul doi în maratonul de la Nagano (Japonia), parcurgând 42.195 kilometri, în două ore, 31 minute şi 20 de secunde. Publicul nipon a remarcat-o iar mai multe firme japoneze i-au oferit contracte de publicitate. Felicitări şi urări de noi succese!

8. Luptătoarea româncă Ana-Maria Pavai a câştigat medalia de bronz, la Campionatul European de Lupte, categoria 51 kilograme, la începutul acestei luni (Vama, Bulgaria). Colega ei, Mihaela Sadoveanu şi-a adjudecat bronzul la categoria 65 de kilograme. Felicitări şi urări de noi succese!

9. Halterofila româncă Marioara Munteanu a câştigat medalia de aur, la categoria 53 de kilograme, stilul smuls, la Campionatele Europene de haltere organizate la Sofia

(*Bulgn na*), *la mijhx-ul acestei luni*. Sportiva noastră a reușit să ridice 87, 5 kilograme, la a treia încercare, ceea ce este, într-adevăr, o performanță chiar și pentru bărbați. Sincere felicitări și cele mai bune urări de noi succese!

După cum ați observat, ne impunem în domeniile științific, tehnic, sportiv și artistic. *După ce ne vom organiza mai bine viața și activitatea, vom obține mari succese și în domeniile care ne interesează și mai mult* - creația, producția și exportul bunurilor de consum. Vă îndoiți de faptul că, în ultimă instanță, calitatea vieții depinde de creația originală, producția și exportul bunurilor de consum imediat (alimente de pildă), mediu (îmbrăcăminte, încălțăminte) și de folosință îndelungată (de exemplu, autoturisme, calculatoare, utilaje etc). Nu putem trăi din import (dimpotrivă, importurile ne secătuiesc economic), din speculații bancare, din expediente, numai din comerț etc. *Nivelul de trai al unei națiuni depinde de eficiența economiei naționale*. Din păcate, majoritatea liderilor politico-economici post decembrști au acționat de parcă această axiomă economică-socială nici n-ar exista. Dacă liderii nu sunt buni gospodari, punem mâinile în sân și murim de foame? Nu, amicii mei! *Ne organizăm, ne asociem și inițiem activități economice rentabile*. În cartea menționată anterior (*Faceți avere!*) și în manualul de arta succesului pentru tineri - *Vom trăi omeneste!* am prezentat câteva sute de rețele aplicabile la condițiile economice din țara noastră, cu bani puțini, deoarece știu că nu prea aveți fonduri de investiții.

După semnarea protocolului de aderare la UE, în România vor intra, anual, câteva miliarde de euro, pentru investiții. Nu scăpați ocazia! Profitați de faptul că ceilalți Europeni ne întind o mână, pentru a ne ridica la nivelul lor de bunăstare! Gândiți că fondurile europene vor fi în continuare repartizate între clienții politici? A înțărcat bălaia! Comisarii europeni vor urmări (monitoriza, în noul

limbaj de lemn) modul în care se cheltuie fiecare cent nerambursabil. În al doilea rând, Curtea de Conturi a României va supraveghea modul în care sunt folosite fondurile ISPA ȘI SAPARD. Tot nu credeți că veți avea acces la astfel de fonduri? Mergeți până la sediile instituțiilor de care v-am vorbit (în primul rând, SAPARD) și vă veți convinge! Dacă vă spun că am verificat personal, mă credeți? Desigur, n-am solicitat și n-am primit niciun euro, dar am verificat modul în care funcționează aceste organisme. Binișor către bine. E loc și de foarte bine. Vă urez succes! Nu uitați să-mi scrieți, după ce reușiți, pe adresa firmei *Somali*! Nu mă ascund de cititori, însă, în cursul lunii viitoare, îmi voi schimba domiciliul, din București, într-o microfermă pomicolă din Ilfov sau Prahova (încă n-am ales).

2. Programatică mental pentru succese de lungă durată!

Am introdus acest capitol, în această carte, din seria *Octogonul în acțiune*, după ce am constatat că unii cititori refuză cu încăpățănare să studieze materiale de arta succesului. Din aceeași cauză, am inserat, printre acțiunile din prima parte a cărților de aventuri SF și reguli de arta succesului. Nu se poate ca picătura chinezească să nu producă efectele scontate! În concret, sper că sugestiile pozitive repetate vă vor mobiliza să vă apucați de libera inițiativă economică, abandonând viața de lefegiu nesigur, șomer sau altă poziție socială defavorizată (și neplăcută, desigur).

În acest capitol, vom învăța programarea mentală către succese de lungă durată (ani) și de foarte lungă durată (întreaga viață). Gândiți că sunt un visător utopic, deoarece condițiile politico-sociale din România nu prea permit succesul persoanelor care nu fac parte din găștile care au înșfăcat plăcinta națională și-au împărțit-o între ele? Nu vă contrazic dar vă atrag atenția că, pe data de 23.04.2005, împlinesc 13 ani de când am lansat prima

carte, *Cheile succesului*. Dacă aveți curiozitatea să numărați cărțile tipărite și vândute în această perioadă, veți constata că sunt 92. Nu cunoașteți tirajele, desigur. Vă precizez că, după ce am depășit șase milioane de cărți vândute, n-am mai numărat (am facturile din tipografie și o pot face oricând, însă nu-mi cheltui vremea cu statistici).

Știu ce gândiți: nu oricine are parte de o asemenea baftă. Nu gândiți corect. *Raționamentul dumneavoastră ar trebui să fie următorul:*

— Acest om a scris, a tipărit și a vândut aceste cărți în condiții economice, sociale și politice vitrege: hulit pentru faptul că a fost Cl-ist, lipsit de fonduri de pornire a afacerii, șicanat și păgubit de inamici etc. În plus, și-a cheltuit mult timp și mulți bani cu organizarea și lansarea *Partidului Vieții Românești*.

□ Dacă el a reușit să se impună în aceste condiții grele, în pofida unor lovituri economice și sentimentale dureroase, *cu atât mai mult ne putem impune noi, cu mici afaceri în dezvoltare ascendentă*. La o primă vedere, suntem lipsiți de oportunități. *Dacă analizăm în profunzime posibilitățile de lansare a unei afaceri mici, cu șanse reale de dezvoltare, observăm că România geme de oportunități neabordate de nimeni*. Am sintetizat numai câteva sute, în cartea *Faceți avere*, pe care o puteți procura și direct de la editor, firma Candy SRL, a cărei adresă o găsiți în ultimele pagini ale cărții.

E bun raționamentul? Eu cred că e corect și mobilizator, în 1992, am pornit activitatea de editare, cu suma de 350.000 lei, obținută din vânzarea unui teren și a unor lucruri de valoare din casă. N-am împrumutat niciun leu din bănci sau de la cămătari. Am făcut economii crâncene. Am împrumutat mai mulți amici și am iertat mai mulți debitori. Am băgat o mare parte din câștigurile mele în PVR, cu speranța că vom putea impulsiona viața normală și vom ridica nivelul de trai al majorității cetățenilor români. *Cum am putut face toate acestea? Nu*

m-am mulțumit cu puțin, cu un salariu de funcționar. Mi s-au oferit funcții în aparatul de stat, dar le-am refuzat. Am muncit din greu. N-am petrecut prin cârciumi, tot soiul de sărbători (nu consum niciun fel de băuturi alcoolice). Mi-am planificat succesul pe durate lungi și foarte lungi. L-am planificat astfel, în ciuda faptului că dușmani ai scrierilor mele mă anunțau, telefonic și în scris, că voi muri, că mă vor ucide, mă vor schilodi etc. Am planificat și am executat măsurile de succes din plan, în ciuda trădărilor unor aparenți amici, a sugestiilor și manipulărilor negative aplicate de profesioniști în domeniul războiului psihologic. Am făcut ce am vrut și am scris ce-am gândit, amicii mei cititori. Aceasta înseamnă libertate de conștiință și voință.

De ce nu obțineți toți succes în viață, în domeniile în care-7 visați? De regulă, visați succes sentimental (dragoste, afecțiune etc), economic (o afacere și o situație economică prosperă) și social (o poziție socială demnă, respectată de cei din jur). Despre sentimente am mai vorbit și nu e momentul potrivit să reluăm discuția. Vă propun să învățăm planificarea succesului socio-economic (aceste domenii sunt legate între ele), în sistemul de liberă inițiativă, deoarece acest sistem vă oferă maxim de libertate de opinie, decizie și câștig. Funcționarii și angajații trebuie să asculte de șefi și patroni și, de regulă, au câștiguri limitate. Dacă vreți să vă impuneți propria voință și propriile interese, trebuie să abordați libera inițiativă economică, începând de la nivele modeste, către mari afaceri. În astfel de afaceri, banii sunt o chestiune secundară, în primul plan, se situează capacitățile dumneavoastră personale: cunoștințele științifice, imaginația creatoare, spiritul inventiv, puterea de muncă, rezistența la tentații, spiritul organizatoric, capacitatea de programare a propriei personalități către ascendența succeselor.

În cursul acestui an, voi lansa o nouă carte de arta succesului, în care voi prezenta pe larg procedeele de

programare mentală către succes (nu i-am stabilit încă titlul). Pentru dumneavoastră, cititorii seriei *Octogonul în acțiune*, sintetizez câteva reguli de primă necesitate:

1. Toate succesele pornesc din creier. Ele sunt imaginate, dorite și lansate în viitor, de creierele omenești cultivate cu informații și reguli din domeniul în care vrem să obținem succes (invenții, producție, servicii, transporturi, comerț etc). Cu cât creierele sunt mai bine cultivate cu informații și reguli din domeniul în care visăm să obținem succese, cu atât șansele de succes sunt mai mari. *Concluzia? Cunoașteți și aprofundați științific domeniul în care vreți să obțineți succes!* în mare, cunoașterea trebuie să stabilească următoarele informații utile obținerii succesului:

a. *Realizările de vârf din domeniul studiat.*

b. *Încercări de invenție în domeniu, ratate sau abandonate, din diverse motive* (lipsă de cunoștințe, de bani și de interes, de pildă).

c. *Modul de răspândire a produselor și serviciilor din domeniul dorit, cu scop de a găsi locul în care oferta este mai scăzută decât cererile consumatorilor.*

d. *Dorințele consumatorilor care pot fi transformate în invenții, inovații, perfecționări, oferte de servicii etc.* De exemplu, într-un sat în care intenționez să-mi fac o micro-fermă, nu există curse de microbuze, ci numai anacronicele PvATB. O cursă rapidă, la circa 25 de kilometri de București, ar fi foarte rentabilă. De ce nu observă nimeni „seceta” de ofertă, comparativ cu cererile potențialilor clienți?

e. *Bogățiile naturale și create* (clădiri, utilaje, amenajări etc.) *existente în zona de activitate, care ar putea fi folosite pentru lansarea unei afaceri modeste, la început, cu posibilități de extindere ulterioară.* De exemplu, în repetate rânduri, am sugerat brichetarea prafului de cărbune și rumegușului, reziduuri aruncate de mineri și prelucrătorii lemnului, însă n-am găsit aceste

produse pe piață. Importatorii au adus în România centrale termice cu posibilități multiple: gaze, combustibil lichid și... combustibili solizi. *Gazele se scumpesc continuu, fapt pentru care mulți cetățeni vor căuta un combustibil mai ieftin... E numai una din sutele de idei de îmbogățire prin muncă, ingeniozitate, inventivitate.*

f. *Posibilitățile financiare proprii și ale amicilor cu care vă puteți asocia, pentru a demara afacerea planificată.* Românii se plâng că n-au fonduri de investiții dar toate cârciumile prosperă, electrocasnicele și autoturismele se vând ca pâinea caldă etc. *Vă rog să analizați în câte direcții neproductive cheltuiți banii de investiții!* Bancherii au lansat împrumuturi de consum și asta nu-i rău. *Mai bine însă să împrumutați o sumă pentru investiții, cu dobândă mică (vezi creditul BRD de 30.000 - 250.000 euro!), pe un termen îndelungat, în care să-l puteți restitui.* Încă o informație de perspectivă: după aderarea la UE, dobânzile bancare vor scădea, către nivelul celor din țările europene (4 - 7%).

g. *În fine, cunoașterea dumneavoastră trebuie să cuprindă „capătul din viitor” al afacerii planificate, respectiv, beneficiarul produselor ori serviciilor oferite de dumneavoastră. Cine și cât va cumpăra de la mine?* e întrebarea la care trebuie să răspundeți, înainte de a vă lansa în afaceri, producție, comerț, servicii, construcții etc. Persoanele care pornesc afaceri „la plesneală”, mizând numai pe noroc și fler, reușesc în rare cazuri. *Persoanele care studiază anticipativ cine și cât va consuma din produsele și serviciile oferite, obțin succese mai sigure.*

2. Succesul unei afaceri depinde de buna organizare și derulare a acesteia. O afacere rentabilă prost organizată își va scădea rentabilitatea, pe măsura trecerii timpului și apariției concurenței. O afacere bine organizată va produce rezultate pozitive chiar și în condiții mai modeste (capital mic, consumatori mai puțini etc). Cum vă organizați afacerea. Încât să obțineți succese chiar și în

condiții vitrege? Câteva idei:

a. În primul rând, trebuie să vă organizați gândirea proprie. Gândirea logică, pragmatică, realistă și oportună nu se moștenește, ci se învață. Cele mai strălucite minți neorganizate nu sunt la fel de eficiente ca o minte rece și organizată. Vă reamintesc faptul că *inteligența constă în capacitatea omului de a rezolva probleme de viață personală, familială și națională, nicidecum în acumularea haotică de informații sterile*. Am prezentat, pe larg, în *Clanul învingătorilor, Vom trăi Omeneste, și Faceți avere!* regulile de ordonare a gândirii pragmatice (practice). Pentru părinți și copii, le-am prezentat în *Cartea părinților, carte* pe care ar trebui s-o studieze toate persoanele, de ambele sexe, care-și asumă răspunderea aducerii unor copii, în această Lume.

b. *Gândirea organizată se mobilizează către obținerea succesului, pe termene lungi și foarte lungi (ani și întreaga viață), cu ajutorul autosugestiilor și programării mentale*. La acest capitol, prea mulți români nu pot primi note de trecere. De ce? Deoarece sugestia și autosugestia pozitivă precum și programarea mentală a activităților viitoare nu sunt studiate încă din clasele primare, cum ar fi normal. O mică parte din națiunea română a fost pregătită în domeniul programării mentale de lungă durată (liderii politico-economici, militarii, ofițerii de informații). Majoritatea cetățenilor nu folosesc în mod curent planuri de câțiva ani, planuri anuale, semestriale, trimestriale și lunare, agenda zilnică. *Cu alte cuvinte, avem încă cetățeni care nu știu exact ce trebuie să facă mâine, poimâine, peste o săptămână, peste o lună etc, pentru a obține succese*. Vă rog să nu vă supărați, dar numai oamenii sălbatici mai trăiesc conform bioritmurilor naturale. *Oamenii moderni își planifică activitatea pe cât mai mult timp în viitor, chiar și în condiții socio-economice și materiale proaste*. După ce planifică, țin cu dinții de respectarea planurilor de succes, cu excepția cazurilor

când acestea au devenit inoportune sau vădit irealizabile.

c. *De îndată ce ați identificat și delimitat afacerea cu care vreți să obțineți succes, descrieți-o pe un caiet, cât mai detaliat, încât s-o puteți analiza, critica și îmbunătăți! Atrageți la această activitate și persoanele îndrăgite (copii, părinți, frați, surori, iubiți, iubite, soții, soți, amici de încredere), deoarece mai multe minți și mai multe suflete produc mai multe idei aplicabile în practică! Din momentul în care ați ajuns la planul final și începeți să-l aplicați, suportul moral al persoanelor apropiate, exemplificate anterior, vă va fi de mare ajutor. Nimeni nu poate reuși de unul singur și nimeni nu se poate bucura în singurătate de succese. Cu cât sunteți mai mulți și mai uniți, cu atât șansele de succese cresc. Înțelegeți de ce dușmanii națiunii noastre au semănat dezbinarea, până în celulele de bază ale societății? V-au dezbinat în familii, grupuri de prieteni, tovarăși de muncă (expresia *tovarăși de muncă* n-a fost inventată de comuniști, ci de experiența populară), vecini etc. La ce v-au folosit certurile cu caracter politic, religios, etnic, economic? V-au îmbogățit cu ceva sau au îmbogățit persoanele care au exploatat dezbinările? Verificați!*

d. *Sunteți gata de start într-o mare aventură, căci așa vi se pare afacerea pe care o visați. Cu ce începeți? Nu vă grăbiți să dați un răspuns, căci veți greși, așa cum am greșit și eu, în afacerile inițiale, în care am păgubit ori am câștigat mai puțin decât se putea! De la bun început, trebuie să vă convingeți pe dumneavoastră însivă că afacerea e rentabilă și puteți s-o derulați cu mare succes. E bună regula? Dacă începeți afacerea șovăielnic, fără a fi sigur că o puteți dezvolta până la limitele pe care le-ați visat și chiar dincolo de ele (cum mi s-a întâmplat mie), nu acționați cu toată inima și cu întreaga minte. Cum o vrea Domnul e o formulă nesigură și imprecisă. Desigur, Dumnezeu nu are nimic împotriva oamenilor care muncesc cinstit, să câștige mai mult și să trăiască mai bine. Deci,*

Dumnezeu și-a spus cuvântul, în momentul în care v-a înzestrat cu conștiință (rațiune), voință și sentimente, precum și când v-a ajutat, prin inspirație, să vă faceți planul. Nu-i așa? Eu cred că da. De ce am pus la socoteală și sentimentele? Simplu amicii mei: *sentimentele pozitive (credința, speranța, iubirea, încrederea în propriile forțe și în oamenii corecți, dorința de mai bine, setea de reușită etc.) sunt acceleratori ai succesului.* Majoritatea invențiilor din Lumea noastră s-au făcut sub impulsuri sentimentale (dorința de mai bine, setea de cunoaștere și perfecționare, pasiunea pentru domeniul abordat etc.).

Cum vă convingeți pe dumneavoastră înșivă că începeți o activitate de succes? Câteva raționamente și autosugestii sunt foarte potrivite:

— Voi reuși cu siguranță, deoarece Dumnezeu ajută oamenii creatori, muncitori, cinstiți, harnici etc.

— Voi reuși cu siguranță, deoarece am aprofundat domeniul în care activez și am făcut un plan realist de acțiune.

— Voi reuși cu siguranță, deoarece posed însușiri de personalitate favorabile succesului din acest domeniu (precizați domeniul concret în care vă lansați!).

— Voi reuși cu siguranță, deoarece părinții, amicii, iubita, iubitul (pentru doamne și domnișoare) etc. mă sprijină, cu gândul și fapta!

— *Voi reuși cu siguranță, deoarece mi-am mobilizat toate rezervele de energie vitală din organism și am renunțat la toți factorii nocivi, improprii succesului!* Știți care sunt factori nocivi: alcoolismul, pălăvrăgeala, lenevia fiziologică și intelectuală, lipsa ordinii și autodisciplinei etc.

— *Trebuie să reușesc cu siguranță, deoarece, în caz contrar, m-aș face de râs și mi-aș pierde încrederea, simpatia și respectul amicilor, iubitei, iubitului etc.* De ce am adăugat această conștientizare-autosugestie? Deoarece *extrem de puțini oameni vor să obțină succes numai*

pentru ei. Majoritatea oamenilor normali visăm să împărțim bucuriile succesului cu persoanele îndrăgite.

Conștientizările și autosugestiile pentru mobilizarea tuturor energiilor din organism, pe direcția succesului, sunt mult mai multe. V-am enumerat câteva, cu scopul de a vă mobiliza și a vă determina să studiați arta succesului în profunzime. Nu pentru a-mi cumpăra mie cărțile din această serie, deoarece eu trăiesc din seria *Octogonul în acțiune*. Pentru dumneavoastră, amicii mei cititori. Comparativ cu alte edituri, cărțile de arta succesului editate de mine sunt mult mai ieftine și aceasta înseamnă câștiguri mai modeste pentru editura mea. *Îmi respect însă planul de mobilizare a creatorilor români, plan făcut înaintea lansării primei cărți, Cheile succesului (joi, 23 aprilie, 1992).* Voi scrie în continuare manuale de acest fel, chiar dacă sunt studiate de mai puțini oameni. Plăcerea, bucuria și avântul celor care reușesc pe baza lor sunt și ale mele. Și eu mă hrănesc din sentimente frumoase, amicii mei. Asta o știu prea bine dușmanii care m-au lovit cu mai multe decepții și „minuni” decât vă puteți închipui. N-am cedat însă și vă sugerez să nu cedați nici dumneavoastră în fața nici unei dezamăgiri. *Dacă munciți cu tenacitate veți obține, cel puțin, bucuria succesului.*

e. V-ați aplicat autosugestiile exemplificate, în fiecare zi, dimineața și seara, citindu-le sau rostindu-le, de câteva zeci de ori, până ce au pătruns în profunzimile creierului și v-au mobilizat? Da! OK! dar nu e suficient. Sunteți ca o rachetă încărcată cu combustibil, gata să zboare. Ce vă lipsește? *Sistemul de comandă, conducere și control, amicii mei. Programarea mentală pentru a obține succese de lungă durată.* Nu știți ce înseamnă? Vă amintiți numele scriitorilor, români și străini, lansați în aceeași perioadă cu mine? Nu-i mai găsiți în piața de carte, deși, inițial, au beneficiat de reclame prin radio, televiziune, presă scrisă, afișe etc. Eu n-am beneficiat de astfel de mijloace artificiale de reclamă dar am rezistat și voi rezista întreaga

viață. *Secretul? Programarea mentală de foarte lungă durată și respectul pentru persoanele cărora le ofer informații scrise, cu scop de informare, încurajare, destindere, mobilizare, ajutor etc.* Scriitorul de consum e un ofertant de produse scrise, utilizabile în diverse moduri, în viața obișnuită. Din această cauză, scriitorii pentru „amorul artei” sau pentru glorie personală nu prea obțin succes. Și la scriitori, ca în orice domeniu de activitate competitivă, consumatorii hotărăsc cine sunt învingătorii. Știți și cum decid cine sunt învingătorii: mărimea tirajelor vândute. Critica literară favorabilă poate mângâia răni și orgolii dar nu poate înlocui realitatea concretă, respectiv, nu poate mări numărul și calitatea cititorilor unui autor.

Cum vă faceți programarea mentală de scurtă, medie, lungă și foarte lungă durată? Câteva idei practice:

a. În primul rând, v-o faceți prin planificarea scrisă a afacerilor sau activităților planificate, pe săptămâni, luni, trimestre, semestre, ani și decenii în viitor. În acest scop, eu folosesc un caiet de planuri și vise, de lungă și foarte lungă durată. De ce le scriu? Pentru a nu le uita, datorită activităților, evenimentelor și tentațiilor cotidiene. Vă sugerez să folosiți și dumneavoastră astfel de caiete, împărțite în mai multe capitole, ca de exemplu: vise de îndeplinit în următorii 5 - 10 ani, schițe de plan pentru următorii ani, planuri complete pentru viitorul mai apropiat. După ce le scrieți, ori de câte ori le citiți, le completați și modificați, funcție de evoluția Vieții. Aceste vise și planuri vă mobilizează gândirea, fantezia, dorința de muncă etc, ori de câte ori le citiți. Nu vă speriați dacă numai o mică parte dintre ele se transformă în realitate! În astfel de cazuri, veți constata că, pe lângă visele planificate, ați obținut succese neplanificate din timp sau planificate ad-hoc.

b. În al doilea rând, ca oameni de succes, trebuie să folosiți o agendă cu planificare anuală, lunară și zilnică. Desigur, puteți face și planuri semestriale și trimestriale,

dacă tipul de activitate ales vă obligă. Fără o agendă cu planuri anuale, lunare și zilnice, nu vă puteți programa mental către succes. De ce? *Deoarece creierul se organizează funcție de sarcinile scrise, pe care le citiți din agendă, în fiecare zi și în fiecare lună.* După un timp, veți observa că hiperconștiința, conștiința și inconstientul vă atenționează că ați uitat să faceți ceva important, că trebuie să inițiați unele măsuri, că trebuie să modificați unele puncte din plan etc.

De exemplu, când îmi scriu planificarea lunară, parte din planul anual, îmi trec mai multe sarcini decât pot executa în mod normal și mă iau la întrecere cu mine însumi. De la bun început, îmi programez creierul în stilul *trebuie să îndeplinesc neapărat următoarele sarcini...* Le studiez, le memorez și las creierul să acționeze pentru îndeplinirea lor. În fiecare scară, verific ce am îndeplinit, din planul zilnic și lunar, și-mi lac planificarea pentru următoarele zile. De ce e mai bine să ne programăm creierul seara? *Deoarece, în timpul somnului, creierul își organizează activitatea între centrii nervoși raționali și afectivi.* E suficient să vă spuneți, înainte de a adormi, o formulă de tipul pe care-l voi expune în următoarele propoziții, ca întregul organism să se mobilizeze pentru îndeplinirea sarcinilor. *Voi dormi adânc, odihnitor. Măine dimineață, mă voi trezi la ora... sănătos, bine dispus, cu mare poftă de muncă. Voi îndeplini neapărat următoarele sarcini... Dacă îmi va rămâne timp, voi mai face... Încercați o astfel de formulă de programare mentală și nu vă speriați de faptul că îngerul veghetor vă trezește exact la ora indicată în ea!*

Cum vă întăriți decizia de a obține succese și obișnuința de a vă programa pentru a le atinge chiar și în situații mai grele? Câteva metode:

a. *Bucurați-vă de orice succes intermediar obținut, oricât de mic ar fi acesta!* Trăiți plăcerea reușitei din plin și spuneți-vă că veți atinge și altele, din ce în ce mai mari!

Sugestionați-vă partenerii și persoanele îndrăgite să se bucure cu dumneavoastră de succesul obținut! La rândul dumneavoastră, bucurați-vă de succesele lor, să le mobilizați către noi reușite!

b. *Minimalizați eșecurile întâlnite în calea succeselor, cu formula Eșecurile sunt încercări ratate către culmea succesului. Amintiți-vă că majoritatea marilor inventatori și oameni de afaceri au înfrânt multe eșecuri, înainte de a obține succese răsunătoare! De pildă, amintiți-vă că Edison a făcut câteva mii de încercări, până ce a obținut un filament de bec electric care a ars 48 de ore. Știți ce înseamnă câteva mii de eșecuri mărunțele?*

Tot atâtea iritări care ar fi trebuit să-i facă nervii praștie, ca să folosesc o expresie argotică. Ei, bine, visele de lungă durată nu l-au lăsat să se enerveze și să rateze succesul care l-a făcut celebru. *Deci, stăpâniți-vă nervii și minimalizați eșecul! Ștergeți eșecul din creier și înlocuiți-l cu un gând creator!*

c. *Recitiți periodic visele, schițele de plan și planurile de lungă durată! Cu această ocazie, analizați-le critic și completați-le, funcție de evoluția vieții și de informațiile obținute, de la precedentă analiză, până în prezent. Dacă inspirația v-a oferit noi vise și proiecte aplicabile în viitorul îndepărtat, scrieți-le pe caiet, pentru analiză ulterioară! În timp ce recitiți visele, proiectele, schițele pe plan și planurile de lungă durată, cu mintea limpede, creierul le reține și începe să lucreze pentru îndeplinirea lor. Dacă, concomitent, apar și împrejurări socio-economice favorabile aplicării unuia din multitudinea de vise și planuri, puteți să-l treceți în categoria planuri active de îndeplinit în viitorul apropiat și să începeți a-l aplica, după metodele analizate anterior.*

d. *Studiați zilnic planul de activitate lunară, cu scop de a extrage sarcinile de îndeplinit, pe săptămânile și zilele viitoare! Veți observa că, ori de câte ori ați reușit să îndepliniți o sarcină dificilă și ați notat realizarea în caiet,*

căpătați mai multă încredere în forțele proprii, mai mult curaj de gândire și acțiune, mai multe speranțe, mai mult optimism etc. Îndeplinirea sarcinilor vă produce stări de spirit pozitive care vă asigură atingerea succesului final râvnit.

Dragi prieteni, știu că unii dintre dumneavoastră vor strâmba din nas, pe timpul citirii acestui capitol, dacă nu vor face ceva și mai rău, adică nu-l va ocoli. Mentalitățile libertine, dezorganizate, haotice și hazardante, din perioada de tranziție și-au pus amprente pe multe creiere, inoculând idei total greșite. Obținerea succesului exclusiv prin fler, noroc, „pile”, relații, trafic și de influență, afaceri la limita Legii sau chiar cu încălcarea normelor legale, renunțarea la demnitate (linii fierbinți, porno etc.) și alte atribute specific umane au fost promovate și exacerbate, prin propaganda din această perioadă de regres științific, economic, social și moral. Posibil chiar ca vreunul sau vreuna dintre dumneavoastră să taxeze metodele de programare mentală și planificare drept comuniste. Vă înșelați, dacă gândiți astfel. În socialism și comunism, se putea lucra și fără o programare mentală și fără planificare scrisă, deoarece eventualele eșecuri și pagube erau compensate din avuția națională. *Un mare om de afaceri nu-și permite să bâjbâie, la noroc și numai pe bază de fler.* Dacă nu mă credeți, puteți întreba secretarele și consilierii celor mai prosperi oameni de afaceri cinstiți.

Eu vă urez succese mari și de lungă durată! Mă voi bucura din toată inima când voi auzi că le-ați obținut.

Vânătorul de microbi în continuare, vom admira împreună activitatea unuia din cei mai importanți biologi și chimiști din secolul 19 e.n., Louis Pasteur. L-am ales anume, dintre mai mulți savanți de renume, deoarece folosea în practică o planificare riguroasă, încât își enerva subalternii și angajații mai boemi. Descoperirea vaccinului antirabic, a microbilor de antrax și a multor altor informații științifice despre care vom discuta în acest

capitol, într-un secol pe penumbra științifică, l-a propulsat între marii oameni ai Lumii noastre. A acționat conform devizei *Știința adevărată constă în negarea minciunii și obscurantismului* precum și în spirit umanist, indus de celebra maximă a lui Galileo Galilei – *Eu susțin sus și tare că singurul scop al științei este de a ușura Viața neînchipuit de grea a Omenirii*.

Louis Pasteur s-a născut la data de 27.12.1822, în Arbois – Franța, în familia unui modest tăbăcar. Străbunii săi au fost șerbi. În 1763, străbunicul patern, Claude Etienne, și-a răscumpărat libertatea, plătind patru ludovici de aur. Între cei zece copii ai libertului, s-a numărat bunicul savantului Jean-Henri. Tatăl marelui om de știință, Jean Joseph, s-a născut în 1791, la Salins. În tinerețe, a fost sergent în armata lui Napoleon, ocazie cu care a devenit republican fervent. După restaurația monarhiei, a suferit din cauza concepțiilor sale republicane.

După demobilizare, tatăl savantului, Jean Joseph, s-a căsătorit cu Jeanne Étiennette și s-a stabilit în Arbois, unde și-a deschis o tăbăcărie. A fost un model de dârzenie, tenacitate și muncă pentru fiul său Louis.

Viitorul savant Louis Pasteur și-a început studiile în orașelul natal Arbois. Era un elev sârguincios, însă nu excela la învățătură; nu dădea semne de precocitate, nu vestea un viitor strălucit în domeniul științific. Cu toate acestea, tatăl său, umblat prin Lume, a ținut morțiș ca fiul său să învețe carte, să devină un om luminat. În acest scop, în 1836, l-a dus la Liceul Saint Louis din Paris. L-a lăsat în gazdă la un conjudețean, Barbet din districtul Comte, un bătrân hâtru care, în baza „patriotismului districtual”, i-a luat o chirie mai mică. Louis n-a rezistat însă la liceu. La prima vizită a tatălui său, a izbucnit în plâns și l-a convins să-l ducă acasă, în Arbois. Ciudat dar, în adolescență, se simțea atras de pictură și litere, nicidecum de științele care aveau să-l facă faimos – biologia și chimia.

În 1839, Louis Pasteur s-a lăsat convins să urmeze cursurile Liceului din Besançon, cursuri absolvite după doi ani, cu un bacalaureat în litere. În continuare, a studiat matematica și a lucrat ca suplinitor și meditator, pentru a procura banii necesari școlarizării surorii sale, Joséphine. Din însemnările sale, rezultă că, la 18 ani, a descoperit o regulă de psihologie aplicată – *Voința ne mobilizează să muncim pentru a obține succesul*. A aplicat-o cu sfințenie și stăruință, devenind un student bun.

În anul 1842, și-a luat bacalaureatul în chimie, la Dijon, cu calificativ mediocru. Nu s-a demobilizat, însă. A început să studieze biografiile „oamenilor mari”, respectiv, ale personalităților de succes, cu scop de a descoperi secretele reușitei acestora în viață. Astfel, și-a „mobilat” creierul cu modele demne de urmat, modele care l-au ajutat mult în ascensiunea sa. A devenit mult mai exigent cu sine însuși și mai pretentios cu poziția sa în Lume. De exemplu, după ce a dat examen de admitere în Școala Normală și a fost clasat al 15-lea din 22 de candidați, a renunțat la această poziție, pentru a susține un nou examen, la o dată ulterioară. Între timp, s-a apucat să audieze cursuri de chimie la Sorbona.

În 1843, a reușit să intre în Școala Normală, pe locul patru, cum își dorise. *Dacă nu primul, atunci măcar printre primii!* o deviză foarte înțeleaptă se născuse în creierul său. Școala în care fusese admis nu se compara cu „normalele” din vremea noastră. Era un fel de facultate, deoarece pregătea profesori de liceu. Louis Pasteur a absolvit-o cu brio, în 1846. Rezultatele obținute la examenul de licență i-au permis să rămână în Școala Normală, ca profesor și meditator în laborator. Aceasta este perioada de debut într-o carieră științifică de excepție. În anul următor, 1847, Louis Pasteur și-a luat doctoratul în două discipline – chimie și fizică. După aceasta, a rămas profesor și preparator în laboratorul Școlii Normale.

Pe timpul Revoluției din 1848, profesorul Louis

Pasteur a participat la eveniment, la fel ca majoritatea covârșitoare a studenților, profesorilor și intelectualității progresiste, cu concepții republicane. După abdicarea lui Ludovic Filip de Orléans, la 23 februarie 1848, Pasteur a revenit la catedră și laborator. După entuziasmul inițial al maselor care au răsturnat monarhia, a urmat perioada de contradicții între oportuniștii care jinduiau puterea. Acest fapt l-a scârbit pe Louis Pasteur și l-a determinat să se refugieze în munca sa de laborator. A devenit taciturn, numai descoperiri cu adevărat remarcabile îl făceau să vorbească mai mult și, ocazional, să cânte melodii din ținutul său natal.

Și-a început cercetarea cu un domeniu aparent banal - cristale de tartrați. Să nu uităm, însă, că acestea se întâmplau cu mai mult de 150 de ani în urmă! Când a reușit să stabilească relația exact dintre cristalele de paratartrat și planul de polarizare al luminii, a izbucnit plin de entuziasm: *Totul se explică!* Fericirea curiosului care a aflat un răspuns la o întrebare l-a invadat, exact ca și pe Arhimede, când, cuprins de frenezia spiritului descoperitor, a strigat *Eureka!* Descoperirea sa a fost confirmat și apreciată de bătrânul savant Biot, de la Collège de France, fapt pentru care Louis Pasteur a fost avansat profesor de fizică la Liceul din Dijon. N-a putut să trăiască fără munca de laborator, astfel că a optat pentru un post de profesor suplinitor la facultatea din Strasbourg, zonă în care industria avea nevoie de chimiști pricepuți.

Activitatea în Strasbourg a debutat sub „stea norocoasă”. Louis Pasteur s-a îndrăgostit fulgerător de fiica mijlocie a rectorului, Marie-Ane Laurent și s-a căsătorit, la fel de fulgerător, la numai 26 de ani. Și-a găsit soția potrivită, cu care a avut cinci copii, pentru fete și un băiat. În primii ani de activitate la Strasbourg, a fost nevoit să lucreze și ca profesor de chimie la Școala de Farmacie, pentru a-și procura banii necesari experiențelor sale. Deși savanții se invidiază între ei, mai mulți oameni de știință

germani l-au ajutat cu substanțe și aparate folosite la experiențe: chimistul Liebig, cristalograful Mitscherlich, fabricantul Fikentscher. Pasteur devenea din ce în ce mai cunoscut, astfel că, în 1855, i s-a oferit un loc de membru corespondent al Institutului de Științe. Îndrumătorul său spiritual, bătrânul Biot, l-a sfătuit să nu se lase sedus de gloria ușoară, ci să muncească asiduu, așteptând ca rezultatele să-l ridice la înălțimea postului oferit. Ca atare, Pasteur a refuzat onoarea timpurie ce i se făcuse, un gest care l-a ridicat și mai mult în ochii altor savanți. Biot spunea despre dânsul, în acea perioadă, că lumina pe unde trecea.

În toamna anului 1854, tânărul profesor Pasteur a fost numit decan al Facultății de Științe din Strasbourg - Lille. Așa a ajuns să lucreze între flamanzi, oameni înclinați către practică, zgârciți cu timpul și interesați de nou. Noua facultate fusese deschisă în urmă cu câțiva ani, cu scop de a pregăti tehnicieni chimiști, prin doi ani de cursuri. Pasteur a exploatat interesul băștinașilor pentru lucruri practice, într-un mod original. Și-a început discursul inaugural cu afirmația: *Cine are un cartof în mână, poate face din el zahăr, oțet, alcool sau eter*. A captat imediat atenția tinerilor studenți, pentru „știința în acțiune” cum îi plăcea să spună. *Teoria și practica științifică se dezvoltă într-o unitate desăvârșită, încă o idee a savantului Pasteur validată de evoluția Vieții. Știința este căpitanul iar practica, soldații*, repeta el o maximă de-a lui Leonardo da Vinci.

Sub conducerea tânărului decan, facultatea amintită, inițial, cam goală, s-a umplut de studenți. Ce îi atrăgea? Louis

Pasteur nu se limita la expunerea seacă a unor teorii și informații. Făcea experiențe, cu studenții, în laborator. Îi purta prin toate atelierile și fabricile din regiune, să cunoască aplicațiile practice ale informațiilor științifice. Le vorbea cu entuziasm despre progres, ca pas colectiv al

spiței Umane, determinat legic. Își *instiga studenții la cercetare și cunoaștere*, cu câteva întrebări mobilizatoare, ca de pildă: *Ce este dincolo de ce știm, acum? Până unde ai ajuns? Se poate merge mai departe? Putem descoperi legile de dincolo de această necunoscută, de acest haos, de această lacună de informații?* Normal că, prin folosirea unor astfel de procedee de mobilizare, și-a atras simpatii și admirație din partea studenților, industriașilor din zonă și a savanților din țările învecinate.

Era un profesor deosebit de autoexigent și meticulos. Notițele sale ne arată că-și făcea planuri, sinteze și rezumate, cât mai exacte și mai explicite. Aceeași organizare strictă o găsim și în primele sale lucrări de chimie organică. În *ce consistă fermentația? Caracterul misterios al fenomenului. Cuvânt despre acidul lactic*. În prezent, aceste informații ni se par puerile, deoarece le-am învățat în anii de liceu. Dacă, însă, n-ar fi fost studiate pe îndelete de savanții secolelor 19 - 20 e.n. nu le-am fi aflat niciodată. *Fiecare personalitate poate fi înțeleasă și apreciată numai funcție de nivelul de cunoaștere și de evoluție al Societății Umane din perioada vieții sale.*

Probabil, fenomenul care trezise interesul savantului vi se pare banal. Posibil ca, în prezent, să fie banal. Cum era, însă, în urmă cu 150 de ani? *Încă prin secolul 17 e.n., savantul englez Robert Boyle lansase ipoteza că persoana care va înțelege procesul de fermentație, asemănător celui de putrefacție, va descoperi cauzele multor boli.* Speranța lui s-a împlinit prin munca de cercetare a savantului Louis Pasteur. Anterior, fizicianul francez Charles Cagniard de La Tour și fiziologul german Theodor Schwann emisese ră opinie că fermentul e un organism viu. Leuwenhoek demonstrase deja că drojdia de bere era o celulă care se înmulțea prin înmugurire, pe timpul fermentației alcoolice. *Pasteur a pornit de la rezultatele predecesorilor amintiți și a fondat teoria microbiană, teorie care i-a deschis porțile unui domeniu pentru care nu se pregătise - medicina.*

Louis Pasteur a început studiul fermentilor mânat de un interes practic. Un producător de alcool din Lille, Bigo, al cărui fiu era student în Facultatea de Științe, i-a solicitat să-l ajute să îmbunătățească procesul de fermentație a mustului *dil* sfeclă folosit pentru obținerea alcoolului. Pasteur și-a mutat „laboratorul” în distilerie și, înarmat cu un microscop modest și o etuvă cu cocs, s-a apucat de treabă. Ce a descoperit? *După zeci de eșecuri, notate în caietul de studiu cu un! și Eroare!* a descoperit că *acidul lactic întârzie fermentația*. Acum, știți, din cărțile cu sfaturi practice, că mustul se poate tăia, prin fierbere sau prin adăugarea de lapte. Aceste simple informații erau total necunoscute în vremea în care Pasteur încerca să ajute fabricantul de alcool. Soluția pentru grăbirea fermentării, găsită de Pasteur – drojdia de bere, un ferment alcoolic, cum a numit-o savantul.

Pasteur s-a întors în laboratorul Facultății, încercând să fundamenteze științific ceea ce descoperise în practică. Prima concluzie, validată ulterior de științe, ne spune că fermentul e organizat în forma unui organism viu iar fermentația e un fenomen vital produs de o organizație de globule. Savantul și-a expus această teză la Societatea de Științe și Arte din Lille (1875) și la instituții de învățământ din Paris (1876). *Prin extensie, unele boli de „fermentație” (infecții) sunt produse de microorganisme vii. Vânătorul de microbi se năștea încet și sigur în chimistul Pasteur.*

În 1876, Louis Pasteur a fost chemat la Paris, să restabilească prestigiul Școlii Normale, în care învățase și el. S-a mutat împreună cu familia și a lucrat, în clădirea acestei școli, o lungă perioadă de timp. Condițiile de cercetare erau improprii dar Pasteur nu se lăsa înfrânt de nimicuri. A organizat un laborator de cercetări chimice în podul școlii, l-a înzestrat pe cheltuiala proprie și a continuat să studieze procesul de fermentație (desigur, nu de pe pozițiile fabricantului de alcool), în acest laborator improvizat, Pasteur a descoperit două principii care,

astăzi, ni se par obișnuite: **Zahărul se poate transforma într-o substanță grasă (1)** și *Organismul viu se hrănește prin arderea unor substanțe consumate (prin dehidrogenare, cum spunea savantul)*. Vă vine să zâmbiți, nu-i așa? Rugați un reporter de televiziune să întrebe o sută de cetățeni moderni cum se produce căldura în organismul uman, apoi mai vedem cine râde! *Înțelegeți de ce admirația mea se concentrează asupra creatorilor, inventatorilor și descoperitorilor, în detrimentul „trupeților” și „politrucilor” care declanșează războaie?* Când le citesc biografiile, tremur de emoție, alături de spiritele lor. *Ei au învins necunoscutele, oferindu-ne o viață mai sigură.*

În 1861, Pasteur a descoperit fermentul butiric, un „infuzor” sau vibrion, cum îl considera el (în realitate, era un bacil). Faptul că fermenții butirici trăiesc și se înmulțesc fără aer a fost o descoperire șocantă pentru acea vreme. Pasteur, ajutat de profesorul de limbă greacă din Școala Normală, a împărțit organisme în aerobe și anaerobe, clasificare menținută și în prezent. De unde iau, totuși, fermenții aer? se întreabă savantul decis să afle ce e dincolo de ce știa. De la materia supusă fermentării, a venit răspunsul logic, confirmat de științe. *Concluzia sa, fermentația e viață fără aer, e valabilă și în prezent.* Cu aceasta, Pasteur a făcut legătura logică dintre biologie și chimie.

Prima problemă de la frontiera dintre cele două științe, abordată de Pasteur, este studiată și în zilele noastre - posibilitatea obținerii vieții lente (Vezi studiile pentru reducerea ritmului funcțiilor vitale ale cosmonauților!). Ce se întâmplase? După apariția teoriei darwiniste, savanții Lumii se împărțiseră pro și contra ei, polemizând cu argumente mai multe sau mai puțin științifice. Sorbona și-a deschis porțile pentru științele naturale, științe hulite în perioada de întunecare religioasă. Cei mai importanți oameni de știință ai timpului

puteau să-și expună opiniile, în mod liber. Pentru majoritatea bogătaşilor de ambele sexe, audierea teoriilor științifice a devenit o adevărată modă, astfel că savanții se „duelau”, în aplauzele asistenței. Louis Pasteur se apropia de 42 de ani și era deja un „nume” în lumea științifică.

În fața unei astfel de asistențe, Louis Pasteur a început prin a ataca pretenția filosofiei de regină a științelor, atât timp cât construcțiile acesteia nu se bazau pe experimente, ci pe elegante dar înșelătoare cuvinte, idei și axiome neverificate în practică. În *continuare, le-a vorbit invitaților despre microorganismele invizibile, din aerul atmosferic viciat, presupunând că acestea sunt vinovate de producerea unor boli grave - tifosul, holera, febra galbenă*. În fața asistenței șocate, Pasteur a făcut câteva experiențe de chimie, demonstrând că, prin fierbere la o anumită temperatură, unele microorganisme din apă sunt anihilate. Simplu, nu? Astăzi, vorbim cu nonșalanță de lapte pasteurizat, fără ca majoritatea consumatorilor să știe că termenul derivă de la numele savantului francez. Ulterior, în laborator, savantul împreună cu colaboratorul său cel mai apropiat, Chamberland, au produs dispozitivele de ucidere a microbilor, de sterilizare, cum li se spune acum, *etuva* și *autoclava*. În prezent, e greu de crezut că medicii și biologii din urmă cu 150 de ani nu știau că majoritatea bolilor sunt produse de germeni patogeni (bacili, microbi etc). Și totuși, aceasta era situația. A trebuit să se nască Pasteur, pentru a descoperi faptul că niște găngănii micuțe și invizibile erau vinovate de producerea multor boli periculoase.

În perioada 1864 - 1866, Louis Pasteur, împreună cu trei colaboratori, au lucrat într-un laborator improvizat în orașul său natal, Arbois din comitatul Comte, pentru a rezolva o problemă practică. Locuitorii l-au rugat să descopere cauzele pentru care anumite cantități de vinuri se stricau, se oțeteau, prindeau mucegai etc. Rezultatele acestor cercetări au fost publicate în 1866, însoțite de

fotografii ale germenilor vinovați de alterarea vinului. Vi se pare că a fost o operațiune nedemnă de un mare savant? Ia luați în calcul faptul că vinurile franțuzești constituiau prilej de mândrie națională și o importantă sursă de venituri economice! V-ați lămurit?

Oamenii de știință trebuie să dea soluții la problemele ridicate de Viață, de creația și producția bunurilor de consum, în primul rând. Filosofii nu pot hrăni, nu pot îmbrăca și nu pot vindeca oamenii normali, majoritatea populației. Pentru a preveni alterarea vinului, savantul a propus folosirea pasteurizării (tratarea cu temperaturi ridicate). A și făcut o demonstrație practică, cu două cantități de vin (martori) ținute, zece luni, pe o navă a Marinei. În anul 1867, Pasteur a primit Marele premiu al Expoziției industriale de la Paris, pentru această invenție, aparent modestă.

Vânătorul de microbi din Pasteur s-a trezit în 1859, datorită unui eveniment nefericit: Jeanne, prima fiică, a fost răpusă de febră tifoidă. Începând din anul următor, 1860, savantul și-a mutat laboratorul într-o clădire mai mare, din curtea Școlii Normale și a început să lucreze intens. În acest scop, și-a selecționat mai mulți preparatori și discipoli, pentru munca de laborator. El este inventatorul funcției de *preparator* sau *laborant*. Anterior, fiecare savant lucra singur sau cu un asistent.

În 1862 a devenit membru deplin al Academiei de Științe a Franței, la recomandarea bătrânului Biot. Erudiția, competența și munca depusă până la acea dată i-a fost recunoscute...

În 1865, o nouă solicitare l-a obligat să-și îndrepte atenția către un domeniu total necunoscut - bolile viermilor de mătase. Dumas l-a rugat insistent să ajute sericicultorii din ținutul natal, Languedoc, să combată cumplitul flagel care le afecta una din cele mai bănoase activități. Ce a făcut Pasteur? S-a apucat de studiat sericicultură, pentru a cunoaște, ca un profesionist, tot ce

se știa despre evoluția și bolile viermilor de mătase. De la înălțimea sa de academician, s-a coborât la nivelul de simplu sericicultor. *Ați înțeles de ce, în capitolul precedent, v-am recomandat stăruitor să studiați în profunzime domeniul în care doriți să obțineți succes?* Ei, bine, savantul nostru francez a devenit expert sericicultor, în mai puțin de un an. Viermii sufereau de pebrină, o boală pe care savantul a studiat-o câțiva ani, pe culturi martori – una neafectată și alta afectată de boală. Stătea nopți în șir, lângă microscop, cu o lumânare aprinsă, studiind cot la cot cu oamenii simpli. A găsit și soluția pentru combaterea bolii: îndepărtarea fluturilor bolnavi, încă înainte de a depune ouăle din care ies viermii de mătase. *Printr-o stranie analogie, savantul a descoperit contagiunea, respectiv, trecerea microbilor de la un organism bolnav către unul sănătos. Copiii tuberculoșilor se vor îmbolnăvi, aproape sigur, de tuberculoză,* a spus el, extrapolând descoperirea de la viermii de mătase, la oameni.

În 1864, o altă fiică, Camille, a murit de o boală necunoscută. O încercare grea, la care mulți ar fi clacat. Nu și Pasteur. După înmormântarea ficei, și-a adunat rezervele de energie și s-a apucat de trezit interesul pentru știință în burghezia înstărită. A obținut fonduri pentru construcția unui laborator adevărat, amplasat în curtea Școlii Normale. În 1866, în plină tensiune creatoare, o nouă lovitură s-a abătut asupra sa: a fost lovit de atacuri succesive de paralizie. Nu s-a lăsat înfrânt, însă. A continuat să meargă pe propriile picioare, să lucreze în laborator, să-și scrie observațiile. *Boala l-a ținut la pat numai două luni. A învins-o cu grozăvia voinței sale. voință călită în muncă și dureri. Vă amintiți cum gândea la 18 ani? Succesul înseamnă voință și muncă...* Deși a căzut de mai multe ori, pe străzi, a insistat să se deplaseze pe jos, să nu fie tratat ca un bolnav. *Aceasta înseamnă personalitate puternică, amicii mei cititori!*

În primii ani după boală, și-a concentrat atenția către

combaterea completă a bolilor viermilor de mătase. În acest scop, a selecționat cele mai sănătoase ouă de vierme (li se mai spun sâmânță) și a ordonat distrugerea celor atinse de boală, în câțiva ani, molima viermilor de mătase a dispărut din Franța, fapt recunoscut și recompensat de autorități. Succesul obținut i-a turnat viață în vine. *Vă amintiți că v-am sugerat să vă bucurați de fiecare succes, să-l folosiți pentru întărirea personalității proprii?*

În 1870, complet restabilit după boală, Pasteur se pregătea să reia „vânătoare de microbi”. Din nefericire, Franța și Germania au fost împinse într-un război crunt, din care aveau de câștigat numai „corbii războiului”. Francezii au fost înfrânți însă în Paris a izbucnit revoluția republicană. Până și oamenii de știință francezi și germani și-au adresat nedrepte și inutile insulte. Spiritul de toleranță, specific științei, se ascunsese... Pasteur, însoțit de soție și una din fiice, rățăcea prin Franța bântuită de război, neputând să-și creadă ochilor. N-a vrut să rămână sub ocupație, ci s-a retras la Lyon, în casa cumnatului său.

În martie 1871, muncitorii francezi au instaurat prima Comună, însă au fost rapid înfrânți de trupele regulate (circa 40.000 de comunarzi au murit). Pasteur nu se putea întoarce la munca sa. Nici nu prea avea la ce se întoarce. Școala Normală fusese distrusă, în mare parte, de trupele germane. *A rămas un timp la Clermont-Ferrand, imaginând tot soiul de soluții pentru a ajuta națiunea franceză să iasă din criza economică.* A început să umble prin spitale, să studieze răniții și bolnavii atinși de boli produse de germenii patogeni... *A inventat o bere franceză, pentru a exclude importurile de bere germană.* Către finele anului 1871, a lansat un strigăt către foștii săi colaboratori, împrăștiați prin Franța, de război: **Veniți, să schimbăm fața Lumii!**

Cum voia Pasteur să schimbe Lumea? Cu ajutorul științelor, începând cu medicina. În 1873, a fost ales membru al Academiei de Medicină din Paris. La fiecare

întâlnire, se prezenta, târând ușor un picior. Asista, zâmbind disprețuitor, la disputele oratorice, lipsite de consistență științifică. E greu de crezut că majoritatea savanților din timpul său n-aveau încă elementare noțiuni despre cauzele bolilor. Mulți erau încă influențați de ideologia idealistă, conform căreia boala ar fi fost un spirit dușman pătruns în organismul bolnavului. Mulți medici se considerau încă artiști, acționând conform flerului și mai puțin conform cu informațiile științifice căpătate prin observație și cercetare. *Pe acest teren contradictoriu, trebuia să intervină simțul practic și exclusiv științific în savantului Pasteur. Trebuia să pătrundă până la esența fenomenului patologic, prin metodele medicinei experimentale.*

Ideea existenței unor „fermenți” care produc boli la animale și oameni a fost întâmpinată cu mult scepticism, deși mai mulți savanți francezi observaseră, în sângele vitelor bolnave de dalac, niște celule în formă de bastonașe. Abia în 1876, germanul Robert Koch a sintetizat informațiile din acest domeniu, probând că bolile animale și umane sunt produse de microbi (bacili, germeni patogeni etc). Vă amintiți cum a speriat savantul Pasteur auditoriul format din burghezi curioși, când le-a povestit un banal fapt (prin aer și praf, sunt transportați microbi invizibili, care produc unele boli)? După admiterea în Academia de Medicină, Pasteur și-a concentrat eforturile în această direcție: studierea rolului pe care îl joacă microbii în producerea bolilor. În prezent, aproape toți oamenii știu că bolile sunt generate de diverși microbi, însă, numai cu 130 de ani în urmă, teoria sa era considerată revoluționară și... neștiințifică. Așa cum remarcă un savant contemporan După ce oamenii au încetat să se mai teamă de fiarele din păduri, n-a fost un pas mai hotărâtor decât acela făcut de Pasteur care i-a învățat să lupte împotriva microbilor.

La 30 aprilie 1878, Pasteur și cei mai apropiați

colaboratori, Joubert și Chamberland, au prezentat, în fața academicienilor francezi, o expunere despre vibrionul septic responsabil de cangrenarea rănilor. Au făcut și o demonstrație practică de putrezire a cărnii, după însămânțarea cu acest microb. Concluzia? între organismul atacat și germenul patogen se dă o luptă ai căror sorti depind de rezistența ființei agresate. În final, savantul le-a sugerat găsirea unor metode de dezvoltare a rezistenței organismelor umane la agresiunea microbiană, adică, vaccinarea și folosirea unor instrumente și bandaje perfect sterile. Nu vă vine a crede că medicii chirurgi operau fără mănuși, fără sterilizatori, fără o minimă curățenie? Cam așa se prezentau lucrurile în zorii Lumii moderne, Lumea la răsăritul căreia Pasteur a pus un umăr serios.

După această expunere însoțită de demonstrație practică, Pasteur a început vânătoarea de microbi (anterior, se credea că „miasmele” produc bolile). În 1879, Pasteur a descoperit stafilococul, într-o banală furunculoză de care suferea unul din asistenții săi – Duclaux. Imediat după aceasta, Pasteur și echipa sa au pătruns în maternitatea Cochin, unde febra puerperală secera multe vieți de lăuze. Au izolat un microb mic, sferic, grupat în lanțuri. Vinovatul de febra puerperală? Streptococul. Să luptăm, căci lupta poate fi viață, ori de câte ori țelul ei e progresul! își îndemna Pasteur colaboratorii.

În 1876, un medic german de țară, Robert Koch, a reușit să izoleze, să producă și să inoculeze în cobai microbul dalacului, confirmând teoria microbiană.

*Pasteur a descoperit primul vaccin antiholeric, dintr-o neglijență a unuia din asistenți – Chamberland. Acesta a uitat o cultură de bacili holerici pe o masă, timp de o zi. A doua zi, a însămânțat-o la păsări, însă acestea n-au murit, ci au suferit o boală ușoară. Ulterior, n-au mai murit nici la injectarea cu bacili proaspeți, **deoarece** căpătaseră imunitate. Cu cât microbul îmbătrânește, mortalitatea*

scade, concluzionează Pasteur și omologhează vaccinul pe care, în prezent, îl folosesc milioane de veterinari. De la holera găinilor, savantul și-a îndreptat atenția către dalacul ovinelor, caprinelor și bovinelor. Metodă similară: slăbirea virulenței microbului agresor și crearea imunității artificiale la animalele vaccinate. Pare atât de simplu, însă pionierii științei din acest domeniu au făcut mii de experiențe, cu diverse substanțe, la diferite temperaturi etc. Rezultatele pozitive se obțin, cel mai adesea, cu greutate.

Ca să fim cât mai cinstiți posibil, trebuie să amintim faptul că primul vaccin a fost aplicat de medicul englez Edward Jenner, în 1796. El a inoculat unui copil germeni de vaccină (boală a vacilor), cu scopul de a-l apăra de variolă. De unde i-a venit ideea? Din observațiile făcute de țărani englezi. Aceștia susțineau că persoanele atinse de cow-pox (vaccină) nu se îmbolnăveau niciodată de vărsat (pox). Experimentul lui Jenner, cam empiric, a fost un succes, după care a urmat o lungă pauză, până la apariția echipei lui Pasteur.

La Congresul mondial de Medicină din Londra (1881), s-au adunat toți fondatorii medicinei moderne, Pasteur, Koch, Virchow, Lister, schimbând opinii, într-un mod polemic dar civilizat. Cu această ocazie, Pasteur a recunoscut meritele lui Jenner, fapt ce i-a atras simpatie englezilor. Savanții celor trei mari națiuni europene (englezii, francezii și germanii) se aflau într-o competiție crâncenă, la fel ca națiunile lor. E bine că, în zilele noastre, această competiție s-a redus și s-a încadrat în limite civilizate.

În perioada 1880 - 1882, colaboratorii lui Pasteur au plecat prin toată Europa, vaccinând milioane de animale. Această operațiune le-a adus bani buni, sumele fiind împărțite între Pasteur, Chamberland și Roux. Solicitățile erau atât de mari, încât Pasteur s-a văzut nevoit să înființeze un serviciu special de vaccinare. Rezultatele

deosebit de pozitive au convins academicienii francezi să-l aleagă, unul din cei 40 de membri ai Academiei Franceze, din Institutul Francez de Științe. În acest for științific, Pasteur s-a bucurat de simpatie dar a suferit și atacuri injuste, pe motivul că nu poseda diplomă de medic dar își permitea să acționeze ca doctor în medicină.

Ați observat că, inițial, Pasteur cerceta, studia și producea numai vaccinuri pentru uz veterinar? *Marcat de decesul celor două fiice, savantul ezita să aplice vaccinurile pe oameni, în ciuda succesului obținut de englezul Jenner.* În primele luni ale anului 1885, Pasteur a reușit să producă vaccinul antirabic, vaccin perfecționat ulterior de românul Victor Babeș, cu care a colaborat, prin corespondență și întâlniri directe. Colaboratorii insistau să aplice noul vaccin pe oamenii mușcați de lupi și câini turbați, însă Pasteur ezita. Se temea să nu dea greș, să nu asiste neputincios la moartea unui copilăș. Una din marile sale „slăbiciuni” era dragostea pentru copii, sentiment care indica, fără putință de interpretare, un suflet ales.

Viața l-a obligat pe Pasteur să-și extindă raza de activitate și către Rasa Umană. În seara zilei de 06.07.1885, o femeie disperată s-a prezentat la el cu un copilăș de numai nouă ani, mușcat, în câteva zeci de locuri, de un câine turbat, în acea noapte, Pasteur n-a dormit. A oscilat între a lăsa copilul să moară de rabie și riscul de a-l vaccina într-un mod necorespunzător, deoarece nu mai experimentase pe oameni. Mama și fiul dormeau într-o cameră din clădirea laboratorului, neștiutori de frământările savantului. În zori, *Pasteur s-a decis: risca toată faima și autoritatea sa pentru o viață de copil.* A început aplicarea vaccinului, în stilul care se aplică și în prezent: în doze zilnice, 10 - 14 zile în șir. Copilul, Joseph Meistner, dintr-o familie franco-germană, s-a însănătoșit, plecând în ținutul natal. Nu și-a uitat însă salvatorul. Când a devenit un bărbat vânjos, s-a prezentat la Pasteur și l-a servit până în ultima clipă a vieții sale, ca simplu portar la

Institutul Pasteur.

Vestea acestui prim succes în combaterea rabiei (turbării) la om s-a răspândit în toată Europa. Savantul primea scrisori de felicitare și... solicitări de tratament de pretutindeni. Unul din asistenții săi, Mecinikov, i-a adus un grup de bărbați din Smolensk, Rusia, mușcați de un câine turbat. Pe drum, trei dintre ei au murit. Restul, aproape douăzeci, au fost salvați cu vaccinul miraculos. Procentul deceselor cauzate de rabie a scăzut vertiginos, însă pizmașii nu scăpau nicio ocazie să-l acuze de cazurile ratate, datorită intervenției tardive, din lipsa de cunoaștere a victimelor. *Câteva campanii de presă, orchestrate de medici ignoranți și invidioși, l-a mâhnit peste măsură.* El se străduia să salveze cât mai multe vieți, ei încercau să-l detroneze de pe soclul pe care îl ridicase gloria. Prea târziu, însă. Medicina modernă se născuse în chinuri dar se dezvolta vertiginos. Koch a descoperit microbul tuberculozei, Ebert, Lavenan, Babeș, Locffler și Roux lucrau pentru identificarea bacililor tifoidic și difteric, a parazitului malariei și pentru perfecționarea vaccinului antirabic.

Francezii recunoscători au propus să se construiască un institut de cercetări care să-i poarte numele. Construcția acestuia a demarat în 1887, cu bani strânși din subscripție publică. Pasteur a suferit însă un nou atac de paralizie. Construcția Institutului a fost sistată. Genialul savant a făcut un gest supraomenesc și s-a ridicat din pat, reluându-și munca de cercetare și îndrumare. Calomniatorii și pizmașii s-au retras învinși. Pe data de 14 noiembrie 1888, Institutul Pasteur și-a deschis porțile. Sute de cercetători au început să lucreze, sub conducerea colaboratorilor săi.

Marele savant era din ce în ce mai slăbit, necesita mai lungi perioade de odihnă, în compania soției, Maria-Ana și a nepoților. În ultimii ani de viață, Louis Pasteur a petrecut lungi concedii pe țărmul Mării Mediterane și în

orășelul natal, Arbois. Țăranii îl strigau pe nume și-i cereau sfaturi în cele mai neobișnuite probleme de viață. Savantul se simțea bine între ei, se simțea acasă. Într-una din notițele sale, Pasteur observa că titluri de orice fel (conte, baron etc.) nu-i spun nimic, deoarece nu sunt însoțite de fapte creatoare. Mai degrabă putea aprecia un concurent, cu care poleniza deosebit de virulent (în special, Koch), decât să aprecieze un titlu, rang sau funcție. Pentru colaboratorii săi, a obținut decorarea cu *Legiunea de Onoare*, însă pentru el n-a cerut nimic. Era mulțumit cu ceea ce avea și n-a ezitat niciodată să-și investească banii câștigați din muncă în cercetări științifice făcute în folosul altora. Nu putea refuza nicio rugămintă...

La data de 14 noiembrie 1895, savantul francez Louis Pasteur a încetat din viață, în clădirea Institutului care îi purta numele. A murit prematur, datorită epuizării psihofizice și marilor lacune ale medicinei din timpul său. În urma sa, au rămas însă descoperiri revoluționare și o pleiadă de tineri cercetători care i-au continuat opera.

Dragi cititori, am fost români, un pic cam izolați între cele două tabere politico-economice – socialismul și capitalismul. Ne-am însușit informații despre marii oameni ai neamului nostru. *În urmă cu câteva zile, am devenit și Europeni. Se cuvine să cunoaștem cele mai luminate minți ale Marii Națiuni din care facem parte, Națiunea Europeană. Savanții Europeni pot deveni modele care să ne inspire, să ne îndrume și să ne întărească pe calea succesului personal, familial și național.*

Am devenit Europeni!

Miercuri, 13 aprilie 2005, dată înscrisă cu litere de foc în istoria națiunii române. Am devenit Europeni, prin votul majorității deputaților din națiunile deja unite. Dușmanii și pizmașii ne-au pus multe „fitile” de tipul celor descrise în această carte și în precedenta (Vise de Viață omenească). Majoritatea zdrobitoare a decis însă:

românii merită să devină Europeni. Cine s-a împotrivit și din ce cauză? Câteva exemple:

a. *S-au împotrivit dușmani declarați ai națiunii române precum și agenții unor națiuni care vor păgubi economic, după integrarea României în Uniunea Europeană*, datorită concurenței pe care o vom face pe piața bunurilor și serviciilor. Nu nominalizez, deoarece îi cunoașteți din presă.

b. *S-au împotrivit aderării reprezentanți ai unor partide europene care nu se bucură de simpatie în România (în special, popularii și verzii)*. Ce n-au înțeles aceștia? N-au înțeles că națiunea română nu le-a pedepsit partidele lor prin vot, ci a refuzat să voteze persoane din partidele românești care nu le inspirau încredere (în special, popularii - foști țărăniști). Chiar și Vest-Europenii sunt subiectivi și părtinitori, când e vorba de doctrine și interese de grup. E obligația noastră să le demonstrăm Vest-Europenilor că suntem o națiune receptivă, însă și selectivă, când e vorba de a alege anumite persoane. *Nu votăm niște nulități politice numai pentru faptul că s-au vopsit în culorile doctrinare ale unui partid din vestul Europei*. Am enunțat un principiu, n-am exemplificat și n-am generalizat.

c. *Au votat împotriva integrării României în Uniunea Europeană mai mulți deputați deranjați de filo-americanismul afișat de Președintele Traian Băsescu (filo-britanism, în subsidiar)*. Axa Washington-Londra-București a deranjat atât de mult importante personalități vest-europene, încât, pe timpul întrevederii cu cancelarul german Schröder, Traian Băsescu a fost nevoit să înghită de câteva ori expresia „axa dumneavoastră”. Inamicii Uniunii au exploatat preocuparea obsesivă a Președintelui nostru pentru zona de securitate a Mării Negre, semănând suspiciune chiar și în rândul celor mai fervenți susținători, francezii. E o greșeală pe care, vrând, nevrând, o plătește toată națiunea română.

*Nu sunt adeptul slugărniceiei în politică. Când însă Vest-Europenii se pregătesc să ne pompeze în economia noastră anemiata câteva miliarde de euro, e o greșală **impardonabilă** să nu le bagi în seamă liderii și politicile unionale. Nu suntem chiar atât de mari și tari, cum visează Președintele Traian Băsescu, încât să nu luăm în seamă atitudinile și recomandările „nucleului dur” al Europei, format din Franța și Germania (națiuni care, împreună, totalizează circa 150 milioane de locuitori ai UE). Bine ar fi ca președintele Băsescu să învețe din greșelile deja făcute, bine ar fi să-și revizuiască atitudinea față de marile puteri Europene. Interesele principale ale națiunii române pot și trebuie să fie armonizate cu cei mai apropiați frați, Europenii. Alinierea la politica liderilor Europeni de mare anvergură nu înseamnă slugărnicie, ci înțelepciune politică.*

Vom trăi și vom vedea cum vor evolua relațiile din Uniune. Fiecare putem contribui cu ceva la armonizarea acestora, așa cum am arătat într-o precedentă carte. Vom relua discuția pe această temă, în următoarea carte din seria Octogonul în acțiune.

În următoarele luni, vor ieși de sub tipar romanele *Luminile din oameni, Evadarea din dileme, Sămânța Creatorilor* și un manual de arta succesului, al cărui titlu nu l-am stabilit încă.

Vă urez sănătate, succes și prosperitate!

Cu drag.

22.04.2005 Pavel Coruț

Seria OCTOGONUL

1. Quinta spartă
2. Fulgerul Albastru
3. Floarea de Argint
4. Balada Lupului Alb
5. Dincolo de frontiere
6. Să te naști sub steaua noastră!
7. Lumina Geto-Daciei

8. Cântecul nemuririi
9. Singuri sub Crucea Nordului
10. Neînfrânții
11. Călător pe drum de aștri
12. A înflorit speranța
13. Întoarcerea lui Zamolxe
14. Fiul Geto-Daciei
15. Tărâmul fericirii
16. Comoara Nibelungilor
17. Secretele exploratorilor astrali
18. Drumul învingătorilor
19. Război în ceruri
20. Expediția Cap-univers
21. Născuți pentru a învinge
22. Inimă de Român
23. Copiii speranței
24. Good bye, NATO, mon amour!
25. Sfârșitul imperiului ascuns
26. Omul din Carpați
27. Războiul zeilor
28. Victoria alcorilor
29. Pacea Marilor Străbuni
30. Moartea zeilor străini
31. Poarta viitorului
32. Vânătorii de sioniști
33. Glasul omului
34. Trăsnetul Geto-Dac
35. Coroana Ariană
36. Victoria zeilor albi
37. Triumful oamenilor
38. Revanșa
39. Sângele Europei
40. Lumina coboară în Carpați
41. Oamenii trec de absolut
42. Speranțele nu mor niciodată
43. Noi trăim în viitor

44. Eu, Varain din neamul Arienilor
45. Europeni, uniți-vă!
46. Viața merge înainte
47. Riposta Creatorilor
48. Când mor uitările din noi...
49. Viața oamenilor creatori
50. Sfârșit de zbucium
51. Cristalul de foc
52. Navigam printre **enigme**
53. Un fulger sfâșie beznă
54. Să-nvie Focul Vieții!
55. Chemarea nemărginirii
56. Călăuza Alcoro-Vegană
57. Planeta Fericiților
58. Pumnul de Oțel